



ΟΡΦΙΚΟΙ ΥΜΝΟΙ

Τό Αρχαίο κείμενο & η Μετάφραση

Οι Ορφικοί Ύμνοι τραγουδούνταν ή απαγγέλονταν κατά την διάρκεια των Ορφικών Μυστηρίων των αρχαίων Ελλήνων. Η λατρεία τους ήταν γνωστή μόνο στους Μυημένους σ' αυτά. Πολύ λίγα σώζονται μέχρι τις μέρες μας για να ξέρουμε τι ακριβώς τελετές γινόνταν στα μυστήρια. Αποσπασματικά μόνο σώζονται μερικοί ύμνοι καθώς και εικονικές παραστάσεις από τα μυστήρια ή σποραδικές αναφορές και σχόλια. Χαρακτηριστικό των Ορφικών Υμνων είναι η μυστικιστική λατρεία και η απόκρυψη από τα μάτια των αμύητων σ' αυτά.

Ορφεύς



Ο Ορφεύς ήταν μυθολογικός ποιητής και ήρωας της αρχαιότητας. Ήταν γιος του βασιλέα της Θράκης Οιάγρου και της Μούσας Καλλιόπης. Πήρε μέρος στην εκστρατεία των Αργοναυτών. Όταν πέθανε η σύζυγός του Ευρυδίκη, κατέβηκε στον Άδη και, γοητεύοντας την Περσεφόνη με το τραγούδι του και τη λύρα, πήρε την άδεια να πάρει την Ευρυδίκη πάλι στον επάνω κόσμο. Αλλά επειδή, παρά την απαγόρευση, γύρισε να τη δει, πριν ακόμα εξέλθει από τον Άδη, η Ευρυδίκη γύρισε πίσω μέσα στους νεκρούς. Ο Ορφέας απαρηγόρητος έκλαιγε πάνω στη Γη κι απέφευγε κάθε σχέση με τις γυναίκες. Γι' αυτό οργισμένες οι γυναίκες της Θράκης τον έπιασαν και τον κομμάτισαν. Ήταν ασύγκριτος μουσικός και το άσμα του ήταν τόσο δυνατό που εξημέρωνε τα θηρία, ενώ τα ποτάμια και τα δέντρα τον ακολουθούσαν. Θεωρείται ως ιδρυτής μυστικών εορτών, που είχαν σχέση με τη λατρεία του Διόνυσου και ως θεμελιωτής της διδασκαλίας για την αγνή ζωή, ώστε να μην βρεθεί τιμωρία μετά το θάνατο.

Αργότερα τον αναγνώρισαν και ως μάγο και αστρολόγο.



ΟΡΦΕΥΣ ΠΡΟΣ ΜΟΥΣΑΙΟΝ

Εύτυχῶς χρῶ, ἑταῖρε.

Μάνθανε δὴ, Μουσαῖε, θηηπολίην περισέμνην,
εὐχὴν, ἣ δὴ τοι προφερεστέρα ἔστιν ἀπασέων.
Ζεῦ βασιλεῦ καὶ Γαῖα καὶ οὐράνιαι φλόγες ἀγναὶ
Ἡελίου, Μήνης θ' ἱερὸν σέλας Ἴαστρα τε πάντα·
καὶ σύ, Ποσειδάον γαιήοχε, κυανοχαῖτα,
Φερσεφόνη θ' ἀγνή Δημήτηρ τ' ἀγλαόκαρπε
Ἄρτεμι τ' ἰοχέαιρα, κόρη, καὶ ἦε Φοῖβε,
ὃς Δελφῶν ναίεις ἱερὸν πέδον· ὃς τε μεγίστας
τιμὰς ἐν μακάρεσσιν ἔχεις, Διόνυσε χορευτά·
Ἄρες τ' ὄμβριμόθυμε καὶ Ἡφαίστου μένος ἀγνὸν
ἀφρογενὴς τε θεά, μεγαλώνυμα δῶρα λαχοῦσα·
καὶ σύ, καταχθονίων βασιλεῦ, μέγ' ὑπείροχε δαῖμον,
Ἥβη τ' Εἰλείθυια καὶ Ἡρακλέος μένος ἡύ·
καὶ τὸ Δικαιοσύνης τε καὶ Εὐσεβίης μέγ' ὄνειαρ
κικλήσκω Νύμφας τε κλυτὰς καὶ Πᾶνα μέγιστον
Ἥρην τ', αἰγιόχοιο Διὸς θαλερὴν παράκοιτιν·
Μνημοσύνην τ' ἐρατὴν Μούσας τ' ἐπικέκλωμαι ἀγνάς
ἐννέα καὶ Χάριτάς τε καὶ Ὠρας ἠδ' Ἐνιαυτὸν
Λητώ τ' εὐπλόκαμον, θεῖην σεμνήν τε Διώνην
Κουρητὰς τ' ἐνόπλους Κορύβαντάς τ' ἠδὲ Καβείρους
καὶ μεγάλους Σωτήρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα,
Ἰδαίους τε θεοὺς ἠδ' ἄγγελον Οὐρανίωνων,
Ἑρμείαν κήρυκα, θέμιν θ', ἱεροσκόπον ἀνδρῶν,
Νύκτα τε πρεσβίστην καλέω καὶ φωσφόρον Ἥμαρ,
Πίστιν τ' ἠδὲ Δίκην καὶ ἀμύμονα θεσμοδότειραν,
Ῥεῖαν τ' ἠδὲ Κρόνον καὶ Τηθῦν κυανόπεπλον
Ὠκεανόν τε μέγαν, σύν τ' Ὠκεανοῖο εὐγατρας
Ἄτλαντός τε καὶ Αἰῶνος μέγ' ὑπείροχον ἰσχὺν
καὶ Χρόνον ἀέναον καὶ τὸ Στυγὸς ἀγλαὸν ὕδωρ
μειλιχίους τε θεοὺς, ἀγαθὴν τ' ἐπὶ τοῖσι Πρόνοιαν
Δαίμονά τ' ἠγάθεον καὶ Δαίμονα πῆμονα θνητῶν,
Δαίμονας οὐρανίους καὶ ἡερίους καὶ ἐνύδρους
καὶ χθονίους καὶ ὑποχθονίους ἠδ' ἐμπυριφοίτους,
καὶ Σεμέλην Βάκχου τε συνευαστήρας ἅπαντας,
Ἴνώ Λευκοθέην τε Παλαίμονά τ' ὀλβιοδῶτην
Νίκην θ' ἠδυπέτιαν ἰδ' Ἀδρήστειαν ἄνασσαν



καὶ βασιλῆα μέγαν Ἀσκληπιὸν ἠπιοδῶτην

Παλλάδα τ' ἐγρεμάχην κούρην, Ἀνέμους τε πρόπαντας
καὶ Βροντὰς Κόσμου τε μέρη τετρακίονος αὐδῶ·
Μητέρα τ' ἀθανάτων, Ἄτιν καὶ Μῆνα κικλήσκω
Οὐρανίαν τε θεάν, σύν τ' ἄμβροτον ἀγνὸν Ἄδωνιν
Ἀρχὴν τ' ἠδὲ Πέρας, τὸ γὰρ ἔπλετο πᾶσι μέγιστον,
εὐμενέας ἐλθεῖν κεχαρημένον ἦτορ ἔχοντας
τὴνδε εὐηπολίην ἱερὴν σπονδὴν τ' ἐπὶ σεμνήν.

ΕΥΧΗ ΠΡΟΣ ΜΟΥΣΑΙΟΝ

*Μάθε λοιπόν, Μουσαίε, τὴν μύθισι τὴν πολυσέβαστη τὴν προσευχή, πού εἶναι βέβαια γιὰ
σε ἡ προσφορώτερη ἀπ' ὅλες:*

*Ὡ Δία βασιλιά και Γη καὶ ουράνια φλόγες καθααί
του Ἡλίου, καὶ τῆς Σελήνης το ἱερόν φως καὶ ὅλα τα Ἀστρα
καὶ συ Ποσειδῶνα με τὴν κυανὴν χαιτήν πού περιβάλλεις τὴν γῆν.
Περσεφόνη αγνή καὶ Δήμητρα με τοὺς ωραίους καρπούς,
καὶ Ἄρτεμι πού εκτοξεύεις τα βέλη, ὦ κόρη καὶ ἠγε Φοίβε
πού κατοικεῖς εἰς τὴν ἱερὴ γη των Δελφῶν*

*καὶ συ χορευτὴ Διόνυσε, πού ἔχεις τις μεγαλύτερες τιμές ἀνάμεσα στους θεοὺς
Ἄρη ἰσχυρόκαρδε καὶ αγνὴ ἰσχυρὴ Ἡφαιστε καὶ συ θεὰ γεννημένη ἀπὸ τον ἀφρό.
(Ἀφροδίτη), πού σούλαχαν δῶρα με μεγάλα ονόματα· καὶ συ βασιλιά των καταχθόνιων,
θεὴ πού ἔχεις μεγάλην ὑπεροχὴν καὶ σεις Ἥβη καὶ Εἰλείθυια καὶ του Ἡρακλή ἡ γενναία
δύναμις καὶ τῆς Δικαιοσύνης και τῆς Εὐσεβείας το μέγα ὄφελος προσκαλῶ, καὶ τις
Ξακουστὲς Νύμφες καὶ τον Πάνα τον μέγιστον καὶ τὴν Ἡραν, τὴν θαλερὴν σύζυγον του
Διός. πού φέρει τὴν ἀσπίδα καὶ τὴν Μνημοσύνην τὴν ἀξιέραστη καὶ τὰς ἀγνάς ἐννέα
Μούσας επικαλούμαι καὶ*

*τὰς Χάριτας καὶ τὰς Ὠρας καὶ τον Ἐνιαυτόν και τὴν θεϊκὴ Λητώ με τα ὁμορφα μαλλιά καὶ
τὴν σεβαστὴ Διώνην καὶ τοὺς ὠπλισμένους Κουρήτας. τοὺς Κορύβαντας καὶ τοὺς
Κάβειρους καὶ μαζί μ' αὐτοὺς τοὺς μεγάλους Σωτηρας καὶ τοὺς Ἰδαίους θεοὺς, τα
ἀθάνατα τέκνα του Διός καὶ τον ἀγγελιοφόρον των ἐπουρανίων, τον Ερμῆν, τον κήρυκα,
καὶ τὴν θέμιν πού ξετάζει τὰς θυσίας των ἀνθρώπων, καὶ τὴν Νύκτα τὴν πρεσβυτέραν
ἐξ ὄλων προσκαλῶ καὶ τὴν Ἡμέραν πού φέρει το φως καὶ τὴν Πίστιν καὶ τὴν Δίκην καὶ
τὴν ἀμωμον θεσμοδότειραν*

*καὶ τὴν Ρέα καὶ τον Κρόνο καὶ τὴν μαυρόπεπλο Τηθύν καὶ τον μέγαν Ὠκεανόν και
συνάμα τὰς θυγατέρας του Ὠκεανού' του Ἀτλαντος και του Αἰώνος τὴν ἀνυπερβλήτον
δύναμιν καὶ τον Χρόνον πού τρέχει διαρκῶς, καὶ τῆς Στυγός το λαμπρὸ νερό καὶ τοὺς
μειλίχιους θεοὺς*

*καὶ πρὸς τούτοις τὴν ἀγαθὴν Πρόνοιαν καὶ τον Δαίμονα τον ἀγιώτατον καὶ τον Δαίμονα
τον καταστροφέα των ἀνθρώπων τοὺς Δαίμονας τοὺς ουράνιους και τοὺς θαλασσίους και
τοὺς ὑδατινοὺς και τοὺς γήινους και τοὺς κάτω ἀπὸ τὴν γῆν*



www.misraimmemphis.org

www.misraimmemphis.gr

*και τους περιφερόμενους εις τον αέρα
και την Σεμέλην και όλους όσοι εορτάζουν μαζί με τον Βάκχον.
Την Ινώ, την Λευκοθέαν και τον Παλαίμονα. που δίδει την ευτυχίαν.
Και την Νίκην την γλυκομίλητη και την βασίλισσαν Αδράστειαν και τον Ασκληπιόν τον
μεγάλο βασιλέα, πού καταπραύνει με τα δώρα του.
Και την κόρην (παρθένον) Παλλάδα, πού διεγείρει την μάχην,
και τους Άνεμους όλους και τας Βροντάς και τα μέρη του Κόσμου, πού έχει τέσσαρες
κίονες, προσφωνώ και την Μητέρα των αθανάτων, τον Απτιν και τον Μήνα προσκαλώ.
Και την θεάν Ούρανίαν μαζί δε και τους αθανάτους, τον αγνόν Αδωνιν και την Αρχήν και
το Πέρας· διότι αυτό είναι το μέγιστον δι' όλα· (όλους αυτούς τους θεούς τους
επικαλούμαι) να προσέλθουν με ευμένειαν, έχοντες χαρούμενη καρδιά, εις αυτήν την
ιέραν θυσίαν και εις αυτήν την σεμνήν σπονδήν.*



1. Ἐκάτης

Εἰνοδίαν Ἐκάτην κλήζω, τριοδίτιν, ἔραννήν,
οὐρανίαν χθονίαν τε καὶ εἰναλίαν, κροκόπεπλον,
τυμβιδίαν, ψυχαῖς νεκύων μέτα βακχεύουσαν,
Περσείαν, φιλέρημον, ἀγαλλομένην ἐλάφοισι,
νυκτερίαν, σκυλακίτιν, ἀμαιομάκετον βασίλειαν,
ηηρόβρομον, ἄζωστον, ἀπρόσμαχον εἶδος ἔχουσαν,
ταυροπόλον, παντὸς κόσμου κληδοῦχον ἄνασσαν,
ἡγεμόνην, νύμφην, κουροτρόφον, οὐρεσιφοῖτιν,
λισσόμενος κούρην τελεταῖς ὅσiaisι παρεῖναι
βουκόλῳ εὐμενέουσαν ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ.

Ὕμνος εἰς ΕΚΑΤΗΝ

*Τὴν Ἐκάτην ἐξυμνῶ, ποὺ τὴν λατρεύουν στὰς οδοὺς καὶ στὰς τριόδους, τὴν ἐπέραστη,
τὴν οὐρανίαν καὶ τὴν ἐπίγειον καὶ τὴν θαλασσινήν ποὺ ἔχει κίτρινο πέπλο, αὐτὴν ποὺ
φροντίζει γιὰ τοὺς νεκροὺς καὶ ποὺ εἶναι ἐνθουσιασμένη ἀνάμεσα στὶς ψυχές τῶν
νεκρῶν,*

*τὴν Πέρσειαν, αὐτὴν ποὺ ἀγαπᾷ τὴν ἐρημιά καὶ εὐφραίνεται μὲ τὰ ἐλάφια, τὴν
νυκτερινήν, τὴν προστάτιν τῶν σκύλων, τὴν ἀκαταμάχητη βασίλισσα αὐτὴν ποὺ θηρεύει
ταύρους, τὴν βασίλισσα ποὺ ἔχει τὰ κλειδιά ὅλου τοῦ κόσμου, τὴν ὁδηγόν, τὴν νύμφην
αὐτὴν ποὺ ἀνατρέφει παιδιὰ καὶ ποὺ περιφέρεται στὰ βουνὰ αὐτὴν τὴν κόρην ἃς
παρακαλέσωμε νὰ παρῆται εἰς τὰς ἱεράς τελετὰς μὲ εὐμενὴ πάντοτε διάθεσιν πρὸς τὸν
ἡγέτην καὶ μὲ χαρούμενη καρδιά.*



2. Προθουραίας

θυμίαμα στύρακα

Κλυθή μοι, ὦ πολύσεμνε θεά, πολυώνυμε δαῖμον,
ὠδίνων ἔπαρωγέ, λεχῶν ἠδεῖα πρόσοψι,
ηλειῶν σῶτειρα μόνη, φιλόπαις, ἀγανόφρον,
ὠκυλόχεια, παροῦσα νέαις θνητῶν, Προθουραία,
κλειδοῦχ', εὐάντητε, φιλοτρόφε, πᾶσι προσηγής,
ἢ κατέχεις οἴκους πάντων θαλίαις τε γέγηθας,
λυσίζων', ἀφανής, ἔργοισι δὲ φαίνησι ἅπασι,
συμπάσχεις ὠδίσι καὶ εὐτοκίησι γέγηθας,
Εἰλείθουια, λύουσα πόνους δειναῖς ἐν ἀνάγκαις·
μούνην γὰρ σὲ καλοῦσι λεχοὶ ψυχῆς ἀνάπταυμα·
ἐν γὰρ σοὶ τοκετῶν λυσιπήμονές εἰσιν ἀνῖαι,
Ἄρτεμις Εἰλείθουια, καὶ ἡ σεμνή, Προθουραία.
κλυθῆι, μάκαιρα, δίδου δὲ γονὰς ἔπαρωγὸς ἐοῦσα
καὶ σῶζ', ὥσπερ ἔφυς αἰεὶ σῶτειρα προπάντων.

ΠΡΟΘΥΡΑΙΑΣ θυμίαμα, στύρακα (ηδύοσμον)

Άκουσε με ὦ πολυσέβαστη θεά. πού ἔχεις πολλά ονόματα, καὶ πού εἶσαι βοηθὸς στα κοιλοπονήματα καὶ με γλυκύτητα προσβλέπεις στις λεχῶνες σου ἢ σωτηρία των θηλυκῶν, πού μόνον ἐσύ ἀγαπᾶς τα παιδιά, καὶ εἶσαι φιλόφρων σου επιταχύνεις τον τοκετό καὶ προσέρχεσαι βοηθὸς των ἀνθρώπων στις λύπες των ὡς Προθουραία (ὡς προστάτις της θύρας της οἰκίας).

Σύ εἶσαι φύλαξ καὶ ευπρόσιτος (καταδεκτικὴ) καὶ ἀγαπᾶς να τρέφης ζῶα καὶ εἰς ὅλους εἶσαι προσηγής (ἠγία). Σύ προστατεύεις τὰς οἰκίας ὅλων καὶ χαίρεσαι στὰ συμπόσια. Λύεις τὰς ζῶνας (των γυναικῶν) καὶ εἶσαι ἀφανής, ἀλλ' ὀμωσκεδηλῶν εσαι εἰς ὅλα τα ἔργα, καὶ συμπάσχεις για το κοιλοπονήματα (των γυναικῶν) καὶ χαίρεσαι. ὅταν ο τόκετος εἶναι εὐκόλος καὶ γρήγορος. Εἶσαι ἢ Εἰλείθουια. πού λύεις τους πόνους, σε φοβερές ἀνάγκες. Διότι μόνον ἐσένα προσκαλοῦν οἱ λεχῶνες για ἀνακούφιση της ψυχῆς των.

Διότι ἐσύ κάνεις (τις γυναῖκες) να λησμονήσουν τις στενοχώριες ἀπὸ τους τοκετούς ὦ Ἄρτεμι Εἰλείθουια καὶ σεβαστὴ Προθουραία. Άκουσε με μακαρία καὶ δίδε ἀπογόνους καὶ να εἶσαι βοηθὸς· καὶ να διασώζης καθὼς ἐκ φύσεως ἐγεννήθης καὶ εἶσαι πάντοτε ἡ σωτηρία ὅλων.



3. ΝΥΚΤΟΣ

θυμίαμα δαλούς

Νύκτα θεῶν γενέτειραν αἰείσομαι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
Νύξ γένεσις πάντων, ἦν καὶ Κύπριν καλέσωμεν
κλύθι, μάκαιρα θεά, κυαναυγής, ἀστεροφεγγής,
ἠσυχίη χαίρουσα καὶ ἡρεμίη πολυύπνωι,
εὐφροσύνη, τερπνὴ, φιλοπάννουχε, μήτερ ὄνειρων,
ληθομέριμν' ἀγαθὴ τε πόνων ἀνάπαισιν ἔχουσα,
ὑπνοδότειρα, φίλη πάντων, ἐλάσιππε, νυχαυγής,
ἠμιτελής, χθονία ἠδ' οὐρανία πάλιν αὐτή,
ἐγκυκλία, παίκτηρα διώγμασιν ἠεροφοίτοις,
ἢ φάος ἐκπέμπεις ὑπὸ νέρτερα καὶ πάλι φεύγεις
εἰς Αἴδην· δεινὴ γὰρ ἀνάγκη πάντα κρατύνει.
νῦν σε, μάκαιρα, καλῶ, πολυόλβιε, πᾶσι ποθεινὴ,
εὐάντητε, κλύουσα ἱκετηρίδα φωνῆν
ἔλθοις εὐμενέουσα, φόβους δ' ἀπόπεμπε νυχαυγεῖς.

ΝΥΚΤΟΣ θυμίαμα, δαλούς (ξύλα αναμμένα)

Την Νύκτα θα τραγουδήσω, την μητέρα των θεών και των ανθρώπων. Η Νύξ ἐγέννησε τα πάντα, δια τούτο ας της δώσωμεν και το ὄνομα Κύπρις. Ακουσε με μακαρία θεά, πού ἔχεις σκοτεινὴ λάμψιν και φέγγεις με τα αστέρια συ χαίρεσαι εις την ησυχίαν και εις την ηρεμίαν πού φέρει πολὺν ὕπνον. Εἶσαι ἢ χαρὰ, ευχάριστη, αγαπὰς τα ολονύκτια γλέντια, ὡ μητέρα των Ονειρων συ κάνεις να λησμονοῦν (οι ἄνθρωποι) τις φροντίδες (της ζωῆς) και τους παρέχεις ωραίαν ἀνάπαισιν ἀπο τους κόπους, διότι τους δίνεις τον ὕπνον, και εἶσαι φίλη ὄλων, και οδηγεῖς τους Ἴππους και λάμπεις κατά την νύκτα.

Εἶσαι ἠμιτελής, γηινή και η ἴδια πάλιν εἶσαι ουρανία περιστρέφεσαι κυκλικῶς και παίζεις με τα θηράματα πού πλανῶνται εις τον Αέρα

εσύ στέλλεις το φως εις τα υποκάτω ἀπο την γῆν και πάλιν φέγγεις εις τον Αἴδην διότι τα πάντα κυβερνά ἢ ἀκαταμάχητος ἀνάγκη (η υπερέχουσα, ἢ ἀκατανίκητος δύναμις. πού δεν δύναται να την ἀποφυγὴ κανεῖς). Αλλά τώρα ὡ μακαρία πολυευτυχημένη Νύκτα, πού εἶσαι εις ὅλους περιπόθητη και καταδεκτικὴ εἰσάκουσε την ἱκετευτικὴν φωνῆν των λόγων μου και ἔλα με ευμενὴ διάθεσιν και δῶξε τους νυκτερινούς φόβους.



4. Ούρανοῦ

θυμίαμα λίβανον

Ούρανέ παγγενέτωρ, κόσμου μέρος αἰέν ἀτειρές,
πρεσβυγένεθλ', ἀρχή πάντων πάντων τε τελευτή,
κόσμε πατήρ, σφαιρηδὸν ἐλισσόμενος περὶ γαῖαν,
οἴκε θεῶν μακάρων, ῥόμβου δίναισιν ὀδεύων,
οὐράνιος χθονίός τε φύλαξ πάντων περιβληθείς,
ἐν στέρνοισιν ἔχων φύσεως ἄπλητον ἀνάγκην,
κυανόχρως, ἀδάμαστε, παναίολε, αἰολόμορφε,
πανδερκές, Κρονότεκνε, μάκαρ, πανυπέρτατε δαῖμον,
κλυθ' ἐπάγων ζωὴν ὅσιαν μύστηι νεοφάντη.

ΟΥΡΑΝΟΥ

θυμίαμα, λίβανον

*Ουρανέ πού εγέννησες τα πάντα και είσαι
πάντοτε μέρος του κόσμου ακατάβλητον.
πρωτότοκε, ή αρχή των πάντων και το τέλος
των πάντων κυρίαρχε του κόσμου, πού ελίσσεσαι γύρω από
την γήν ωσάν σφαίρα και είσαι ή κατοικία των
μακαρίων θεών και περιοδεύεις με κυκλικάς
περιστροφας ωσάν σβούρα
και ανέλαβες ως φύλαξ όλων και
εις τον ουρανόν και εις την γήν
εις τα στήθη σου έχεις την φοβεράν ανάγκην της φύσεως,
συ πού έχεις κυανούν χρώμα ακατάβλητος,
πολυποίκιλος, πολυειδής.
συ πού βλέπεις τα πάντα και είσαι τέκνον του Κρόνου, μακάριος, υπεράνω όλων, άκουσε
με και φέρε ιεράν ζωήν εις τον μύστην τον νέον.*



5. Αιθέρος

θυμίαμα κρόκον

Ὡ Διὸς ὑψιμέλαθρον ἔχων κράτος αἰὲν ἀτειρές,
ἄστρον ἡελίου τε σεληναίης τε μέρισμα,
πανδαμάτων, πυρίπνου, πᾶσι ζωῶσιν ἔναυσμα,
ὑψιφανῆς Αἰθήρ, κόσμου στοιχεῖον ἄριστον,
ἀγλαὸν ὦ βλάστημα, σελασφόρον, ἀστεροφεγγές,
κικλήσκων λίτομαί σε κεκραμένον εὐδίων εἶναι.

ΑΙΘΕΡΟΣ

θυμίαμα, κρόκον

*Ω εσύ που έχεις το υψηλόν κράτος του Διός που είναι πάντοτε ακατανίκητον και έχεις μέρος των άστρον, του ήλιου και της σελήνης που δαμάζεις τα πάντα και φυσάς φωτιά και είσαι ο σπινθήρ της ζωής εις όλα τα ζωντανά πλάσματα.
ο Αιθήρ που φαίνεσαι από υψηλά, και είσαι το άριστον (πρώτον) στοιχείον του κόσμου ώ λαμπρόν βλαστάρι, που φέρεις το φως και φέγγεις με τα άστρα.
Εσέ προσκαλώ και σε παρακαλώ να είσαι ήπιος και γαλήνιος εις ημάς.*



6. Πρωτογόνου

θυμίαμα σμύρναν

Πρωτόγονον καλέω διφυῆ, μέγαν, αἰθερόπλαγκτον,
ώιογενῆ, χρυσέαισιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσι,
ταυροβόαν, γένεσιν μακάρων ἐνητῶν τ' ἀνθρώπων,
σπέρμα πολύμνηστον, πολυόργιον, Ἡρικεπαῖον,
ἄρρητον, κρύφιον ῥοιζήτορα, παμφαῆς ἔρνος,
ὄσσων ὃς σκοτόεσσαν ἀπημαύρωσας ὀμίχλην
πάντη δινηθεῖς πτερύγων ῥιπαῖς κατὰ κόσμον
λαμπρὸν ἄγων φάος ἀγνόν, ἀφ' οὗ σε Φάνητα κικλήσκω
ἠδὲ Πρίηπον ἄνακτα καὶ Ἀνταύγην ἐλίκωπον.
ἀλλά, μάκαρ, πολύμητι, πολύσπορε, βαῖνε γεγηθῶς
ἔς τελετήν ἀγίαν πολυποίκιλον ὀργιοφάνταις.

ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ

θυμίαμα, σμύρναν

*Τον Πρωτόγονον προσκαλώ, τον διμορφον. τον μέγαν πού πλανάται εις τον αιθέρα, πού
ἐγεννήθη από τα αυγὸ καὶ χαιρέται με τα χρυσὰ πτερά αυτόν πού ἔχει πρόσωπον ταύρου
και πού ἐγέννησε τους μακάριους θεοὺς καὶ τους θνητοὺς ἀνθρώπους,
πού εἶναι σπέρμα πολυενθύμητον καὶ εορτάζεται με πολλές τελετάς. Τον Ηρικεπαῖον, τον
ἀπόρρητον, τον ἀπόκρυφον. τον ὀρμητικόν, το λαμπρὸ βλαστάρι ἐσύ πού ἀφήρεσες την
σκοτεινὴν ὀμίχλην των ματιῶν,
αφοὺ περιστράφησ με τὰς ὀρμητικὰς κινήσεις των πτερύγων σου παντοῦ εις τον
κόσμον
καὶ ἔφερεσ λαμπρὸν φῶσ ἀγνόν καὶ ἀπ' αυτό σε ὀνομάζω Φάνητα
καὶ βασιλέα Πρίαπον καὶ Ἀνταύνην με τα εὐστροφα μάτια. Ἀλλὰ συ ο μακάριος, ὁ
πολυμήχανος ο γόνιμος βάδιζε (πήγαινε) χαρούμενος εις την ἱεράν πολυποίκιλον τελετήν
πού γίνεται από ἐκείνους, πού φανερώνουν (πού γνωρίζουν να τελοῦν) τὰς μυστηριακὰς
τελετουργίας.*



7. Ἄστρον

θυμίαμα ἀρώματα

Ἄστρον οὐρανίων ἱερὸν σέλας ἐκπροκαλοῦμαι
εὐιέροις φωναῖσι κικλήσκων δαίμονας ἀγ[ν]ούς.
Ἄστερες οὐράνιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
ἐγκυκλίους δίναισι περιθρόνια κυκλέοντες.
ἀνταυγεῖς, πυρόεντες, ἀεὶ γενετῆρες ἀπάντων,
μοιρίδιοι, πάσης μοίρης σημάντορες ὄντες,
θνητῶν ἀνθρώπων θεῖαν διέποντες ἀταρπὸν,
ἐπταφαεῖς ζώνας ἐφορώμενοι, ἠερόπλαγκτοι,
οὐράνιοι χθόνιοί τε, πυρίδρομοι, αἰὲν ἀτειρεῖς,
αὐγάζοντες ἀεὶ νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον,

ΑΣΤΡΩΝ

θυμίαμα, ἀρωμα

*Των Αστέρων των επουρανίων το ἱερὸν Φως επικαλούμαι, καί με φωνές αγιώτατες
απευθύνω πρόσκλησιν προς αυτούς τους αγνοῦς θεοῦς. Ὁ Ἄστρα επουράνια, της μαύρης
Νυκτὸς αγαπητὸ τέκνα, σεις πού περιφέρεσθε κυκλικῶς με κυκλοτερεῖς κινήσεις γύρω
ἀπὸ τον θρόνον, σπινθηροβόλα, πύρινα, πού εἰσθε αιωνίως οι γεννήτορες των πάντων
σεις εἰσθε το πεπρωμένον, πού επισημαίνετε κάθε μοιραῖον (εἰσθε οι ἄγγελοι κάθε
μοίρας)· σεις των θνητῶν ἀνθρώπων καθορίζετε την θεϊκὴν πορείαν σεις που φαίνεσθε
σε επταφωτισμένες ζώνες καί περιπλανάσθε εις τον αέρα· επουράνιοι καί ἐπίγειοι, πού
ἐχετε πύρινη διαδρομή, πάντοτε ακατάβλητοι· καί φωτίζετε πάντοτε τον σκοτεινὸν
πέπλον της νυκτὸς, καί πάντοτε λάμπετε με ακτινοβολίας καί εἰσθε γεμάτοι ἀπὸ χαρὰν
καί ως νυκτερινοί· ἐλάτε εις τους πολυπάθεις μόχθους της ἱεράς τελετῆς φέροντες εις
πέρας ως αγαθοὶ την διαδρομήν προς ἔνδοξα ἔργα.*



8. Εἰς Ἥλιον

θυμίαμα λιβανομόνναν

Κλυῖθι μάκαρ, πανδερκές ἔχων αἰώνιον ὄμμα,
Τιτάν χρυσαυγής, Ὑπερίων, οὐράνιον φῶς, αὐτοφυής, ἀκάμας ζώων ἠδεῖα
πρόσοψι, δεξιῆ μὲν γενέτωρ ἠοῦς, εὐώνυμε νυκτός,
κρᾶσιν ἔχων ὠρῶν, τετραβάμοσι ποσὶ χορεύων,
εὐδρομε, ῥοιζήτωρ, πυρόεις, φαιδρωπέ, διφρευτά,
ρόμβου ἀπειρεσίου δινεύμασιν οἶμον ἐλαύνων,
εὐσεβέσιν καθοδηγέ καλῶν, ζαμενῆς ἀσεβοῦσι,
χρυσολύρη, κόσμου τὸν ἐναρμόνιον δρόμον ἔλκων,
ἔργων σημάντωρ ἀγαθῶν, ὠροτρόφε κοῦρε,
κοσμοκράτωρ, συρικτά, πυρίδρομε, κυκλοέλικτε,
φωσφόρε, αἰολόδικτε, φερέσβιε, κάρπιμε Παιάν, ἀιθαλής, ἀμίαντε, χρόνου πάτερ,
ἀθάνατε Ζεῦ, εὐδιε, πασιφαῆς, κόσμου τὸ περιδρομον ὄμμα, σβεννύμενε λάμπων
τε καλαῖς ἀκτῖσι φαιναῖς, δεῖκτα δικαιοσύνης, φιλονάματε, δέσποτα κόσμου,
πιστοφύλαξ, αἰεὶ πανυπέρτατε, πᾶσιν ἄρωγέ,
ὄμμα δικαιοσύνης, ζωῆς φῶς· ὦ ἐλάσιππε, μαστιγι λιγυρῆι τετράρορον ἄρμα
διώκων· κλυῖθι λόγων, ἠδὺν δὲ βίον μύστησι πρόφαινε.

ΗΛΙΟΥ.

θυμίαμα λιβανομόνναν

*Ἄκουσε μακάριε, πού ἔχεις μάτι αἰώνιον και βλέπει τα πάντα συ ὁ Τιτάν πού λάμπεις
ωσάν χρυσός, πού βαδίζεις υψηλά, και εἶσαι το επουράνιον φῶς Σύ εἶσαι αφ' εαυτοῦ
γεννημένος, ακαταπόνητος, των ζῶων γλυκύ θέαμα και εἶσαι της μεν αυγῆς ο δεξιός
γεννήτωρ της δε νυκτός ὁ αριστερός ἔχεις την συνένωσιν των εποχῶν και χορεύεις
(κινεῖσαι κυκλικῶς) με τέσσερα πόδια (ὁ δημιουργός των τεσσάρων εποχῶν του ἔτους),
εἶσαι ταχύς, ορμητικός, πύρινος, με χαρωπὸν βλέμμα, διφρηλάτης. και διέρχεσαι την
ὁδὸν του ἀπέραντου ρόμβου με περιστροφικὰς κινήσεις- καθοδηγῆς τους ευσεβεῖς
ανθρώπους εις τὰς καλὰς πράξεις και εις τους ασεβεῖς επιδεικνύεις δυσμένειαν συ ἔχεις
χρυσὴν λύραν και σύρεις τον ἁρμονικὸν δρόμον του κόσμου επισημαίνεις τα καλὰ ἔργα,
συ εἶσαι ὁ νέος που τρέφεις τὰς ἐποχὰς. Εἶσαι ὁ κυρίαρχος του κόσμου, ὁ αυλητής,
διατρέχεις δια του πυρός και περιστρέφεσαι κυκλικῶς, φέρεις το φως εμφανίζεσαι με
ποικίλες μορφές, φέρεις την ζωὴν, εἶσαι καρποφόρος, ὦ Παιάν σειθαλής, ἀμόλυντος,
πατήρ του χρόνου, ὁ ἀθάνατος Ζεὺς. Καθαρός, πού λάμπεις εις ὅλους, εἶσαι το
περιφερόμενον κυκλικῶς μάτι του κόσμου, πού σβύνει και λάμπει με ωραῖες φωτεινὲς
ακτῖνες' δεικνύεις την δικαιοσύνην, αγαπὰς το νερό. εἶσαι ὁ δεσπότης (ὁ κύριος) του
κόσμου, ὁ φύλαξ της αληθείας, ο αἰώνιος υπέρτατος, ὁ βοηθός εις ὅλους εἶσαι ὁ
οφθαλμός της δικαιοσύνης, το φως της ζωῆς· ὦ συ, πού οδηγῆς τους Ιππους, και
κατευθύνεις με λιγυρὸ μαστίγιό τέθριππον (με τέσσερα ἄλογα) ἄρμα (ὁ Ὑμνωδός δια
του συμβολισμοῦ αὐτοῦ αναφέρεται εις την υπό του ΗΛΙΟΥ διαμόρφωσιν των τεσσάρων
εποχῶν του ἔτους), ἄκουσε τους λόγους μου και φανέρωσε εις τους μεμυημένους
γλυκεία και ευχάριστη ζωή.*



9. Εἰς Σελήνην **θυμίαμα ἀρώματα**

Κλυῖθι, θεὰ βασίλεια, φαεσφόρε, δῖα Σελήνη,
ταυρόκερως Μήνη, νυκτιδρόμε, ἥεροφοῖτι,
έννυχία, δαιδοῦχε, κόρη, εὐάστερε, Μήνη,
αὐξομένη καὶ λειπομένη, θῆλύς τε καὶ ἄρσην,
αὐγάστειρα, φίλιππε, χρόνου μήτερ, φερέκαρπε,
ἠλεκτρίς, βαρύθυμε, καταυγάστειρα, νυχία,
πανδερκής, φιλάγρυπνε, καλοῖς ἄστροισι βρύουσα,
ἠσυχίη χαίρουσα καὶ εὐφρόνη ὀλβιομοίρωι,
λαμπετίη, χαριδῶτι, τελεσφόρε, νυκτὸς ἄγαλμα,
ἀστράρχη, τανύπεπλ', ἔλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη,
ἐλθέ, μάκαιρ', εὐφρων, εὐάστερε, φέγγει τρισσῶι
λαμπομένη, σῶζουσα νέους ἰκέτας σέο, κούρη.

ΣΕΛΗΝΗΣ θυμίαμα, ἀρώματα

*Ακουσε με, θεά βασίλισσα πού φέρεις το φως, σεβαστή σελήνη Μήνη. πού έχεις κέρατα ταύρου, και τρέχεις την νύκτα και περιπλανάσαι εις τον αέρα.
Νυκτερινή, πού έχεις δάδα, κόρη πού είσαι ένας λαμπρός αστέρας, ἡ Μήνη πού μεγαλώνεις και λιγοστεύεις, θηλυκή και αρσενική πού φωτίζεις καί αγαπάς τους ἵππους, μητέρα του χρόνου, πού φέρεις καρπούς (πού βοηθείς την παραγωγή)· πού είσαι λαμπερή, κατηφής, πού καταυγάζεις καί επιβλέπεις τους τοκετούς βλέπεις τα πάντα, σου αρέσει να είσαι ἀγρυπνος, που σε συνοδεύουν ωραία αστέρια, καί χαίρεσαι στην ἠσυχία καί στην νύχτα την καλότυχη είσαι λαμπρά καί παρέχεις χαρά καί φέρεις εις πέρας (τα έργα) καί είσαι το καμάρι της νύχτας Είσαι ἡ βασίλισσα των ἀστρων, πού φορεῖς μακρό πέπλο καί τρέχεις κυκλοτερώς ὡς κούρη. πού είσαι γεμάτη ἀπό σοφία καί ένα λαμπρό ἀστρο ἔλα μακαριά, με χαρά, λάμπουσα με το δικό σου φέγγος, καί σώσε, ὡς κόρη, τους νέους ἰκέτας σου*



10. Φύσεως

θυμίαμα ἀρώματα

ὦ Φύσι, παμμήτειρα θεά, πολυμήχανε μήτηρ,
ούρανία, πρέσβειρα, πολύκτιτε δαῖμον, ἄνασσα,
πανδαμάτωρ, ἀδάμαστε, κυβερνήτειρα, παναυγής,
παντοκράτειρα, τιμιμενά πανυπέρτατε πᾶσιν
ἄφθιτε, πρωτογένεια, παλαίφατε, κυδιάνειρα,
έννουχία, πολύτειρε, σελασφόρε, δεινοκαθέκτι,
ἄψοφον ἀστραγάλοισι ποδῶν ἴχνος εἰλίσσουσα,
ἀγνή, κοσμήτειρα θεῶν ἀτελής τε τελευτή,
κοινή μὲν πάντεσσιν, ἀκοινώνητε δὲ μούνη,
αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ, ἐρατή, πολύγηθε, μεγίστη,
εὐάνθεια, πλοκή, φιλία, πολύμικτε, δαῖμον,
ἠγεμόνη, κράντειρα, φερέσβιε, παντρόφε κούρη,
αὐτάρκεια, δίκη, Χαρίτων πολυώνυμε πειθῶ,
αἰθερία, χθονία καὶ εἰναλία μεδέουσα,
πικρὰ μὲν φαύλοισι, γλυκεῖα δὲ πειθομένοισι,
πάνσοφε, πανδῶτειρα, κομίστρια, παμβασίλεια,
αὐξίτροφος, πείρα πεπαινομένων τε λύτειρα.
πάντων μὲν σύ πατήρ, μήτηρ, τροφὸς ἠδὲ τιηνός,
ὠκυλόχεια, μάκαιρα, πολύσπορος, ὠριάς ὄρμη,
παντοτεχνές, πλάστειρα, πολύκτιτε, ποντία δαῖμον,
αἰδία, κινησιφόρε, πολύπειρε, περίφρων,
ἀνάωι στροφάλιγγι θεὸν ῥύμα δινεύουσα,
πάνρυτε, κυκλοτερής, ἀλλοτριομορφοδίαιτε,
εὐθρονε, τιμήεσσα, μόνη τὸ κριθὲν τελέουσα,
σκηπτούχων ἐφύπερθε βαρυβρεμέτειρα κρατίστη,
ἄτρομε, πανδαμάτειρα, πεπρωμένη, αἴσα, πυρίπνους,
αἰδῖος ζωὴ ἢ δ' ἀθανάτη τε πρόνοια·
πάντα σύ ἔσσι, ἄνασσα· σύ γὰρ μούνη τάδε τεύχεις.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε σὺν εὐόλβοισιν ἐν ὥραις
εἰρήνην ὑγίειαν ἄγειν, αὖξισιν ἀπάντων.



ΦΥΣΕΩΣ
θυμίαμα, αρώματα

Ω θεά Φύσι, μητέρα των πάντων, πολυμήχανη μητέρα, επουράνια, σεβαστή θεά πού κτίζεις τα πάντα, βασίλισσα εσύ δαμάζεις τα πάντα, είσαι ακατανίκητος, εσύ κυβερνάς, λάμπεις πολύ. είσαι ή κυρία των πάντων, πάντοτε τιμημένα ό υπεράνω όλων θεός· είσαι αθάνατη, πρωτότοκος, παναρχαία και εις τους άνδρας παρέχεις δοξαν νυκτερινή, έχεις μεγαλην πείραν φέρεις το φως δυσκόλως καθησυχάζεις, και περιελίσσεις αθόρυβα τα ίχνη των ποδιών σου (περιπατείς αθόρυβα). Είσαι αγνή, διατάσσεις τους θεούς, είσαι το τέλος, χωρίς να έχης τέλος είσαι κοινή εις όλα (μετέχεις εις τα πάντα), αλλά μόνον εις έσέ δεν συμμετέχει τίποτε είσαι ή ίδια πατέρας του εαυτού σου (εγεννήθης αφ εαυτής), διότι πατέρα δεν έχεις, είσαι και αρσενική και πολυμήχανη και πάρα πολύ μεγάλη ανθηρά, περιπλέκεις τα πάντα, είσαι φίλη, αναμειγνύεις τα πάντα και είσαι έμπειρος οδηγός, κυβερνήτης φέρεις ζωήν είσαι κόρη πού τρέφεις τα πάντα, αυτάρκεια. Δίκη είσαι η πειθώ των Χαρίτων με πολλά ονόματα αιθέρια (διάγεις εις τον αιθέρα), επίγειος αρχόντισσα και θαλασσινή πικρή μεν για τους φαύλους, αλλά γλυκεία εις εκείνους που πείθονται εις σέ σοφή εις όλα, παρέχεις τα πάντα τρέφεις τα πάντα και τα αυξάνεις, λιπαρά (άφθονα), και απελευθερώνεις, καταστρέφεις, εκείνα πού ωριμάζουν, που πεθαίνουν

συ είσαι πατέρας των πάντων και επίσης μητέρα τροφός και βυζάστρα βοηθός εις την παραγωγήν των προϊόντων, μακαρία, έχεις πολλά σπέρματα (είσαι καρποφόρος), και γίνεσαι στον καιρό πού πρέπει. Ορμή (δραστηριοποιείσαι).

καιρό πού πρέπει, ορμή (δραστηριοποιείσαι), δημιουργείς τα πάντα, είσαι πλάστρα, κτίζεις πολλά, σεβαστή θεά αιωνία, φέρεις την κίνησιν. έχεις πολλήν πείραν, είσαι συνετή· και κινείσαι σαν γρήγορο ρεύμα με αδιάκοπον στροβιλισμόν διαρρέεις από παντού, κινείσαι κυκλικώς και διαρκώς μεταβάλλεις μορφήν έχεις ώραιον θρόνον, τιμημένη, μόνον εσύ εκτελείς εκείνο πού απεφασίσθη, και κρατείς το σκήπτρον (κυβερνάς) από επάνω, και βροντάς δυνατά, συ ή ισχυρότατη· ατρόμητη, πού δαμάζεις τα πάντα, ή προωρισμένη μοίρα, πού αποπνέεις φωτιά αιωνία ζωή και αθάνατη πρόνοια τα πάντα είσαι εσύ διότι μόνη σου εσύ κατασκευάζεις (δημιουργείς) όλα αυτά. Αλλά σε παρακαλώ, θεά μου, να μας φέρης μαζί με τις ευτυχισμένες ώρες (εποχές) ειρήνην, υγείαν και πολλαπλασιασμόν τών πάντων.



11. Πανός

ευμίαμα ποικίλα

Πᾶνα καλῶ κρατερόν, νόμιον, κόσμοιο τὸ σύμπαν,
οὐρανὸν ἠδὲ θάλασσαν ἰδὲ χεθόνα παμβασιλείαν
καὶ πῦρ ἀθάνατον· τάδε γὰρ μέλη ἐστὶ τὰ Πανός.
ἐλεέ, μάκαρ, σκιρτητά, περιδρομε, σύνθρονε ὦραις,
αἰγομελές, βακχευτά, φιλένθεε, ἀστροδίαιτε,
ἄρμονίαν κόσμοιο κρέκων φιλοπαίγμονι μολπῆι,
φαντασιῶν ἐπαρωγέ, φόβων ἔκπαγλε βροτείων,
αἰγινόμοις χαίρων ἀνὰ πίδακας ἠδέ τε βούταις,
εὐσκοπε, θηρητήρ, Ἥχοῦς φίλε, σύγχορε νυμφῶν,
παντοφυής, γενέτωρ πάντων, πολυώνυμε δαῖμον,
κοσμοκράτωρ, αὐξητά, φαεσφόρε, κάρπιμε Παιάν,
ἀντροχαρές, βαρύμηις, ἀληθῆς Ζεὺς ὁ κεράστης.
σοὶ γὰρ ἀπειρέσιον γαίης πέδον ἐστήρικται,
εἶκει δ' ἀκαμάτου πόντου τὸ βαθύρροον ὕδωρ
Ὠκεανός τε πέριξ ἐν ὕδασι γαῖαν ἐλίσσων,
ἀερίον τε μέρισμα τροφῆς, ζωοῖσιν ἔναυσμα,
καὶ κορυφῆς ἐφύπερθεν ἐλαφροτάτου πυρὸς ὄμμα.
βαίνει γὰρ τάδε θεῖα πολύκριτα σαῖσιν ἐφετμαῖς·
ἀλλάσσεις δὲ φύσεις πάντων ταῖς σαῖσι προνοίαις
βόσκων ἀνθρώπων γενεὴν κατ' ἀπείρονα κόσμον.
ἀλλά, μάκαρ, βακχευτά, φιλένθεε, βαῖν' ἐπὶ λοιβαῖς
εὐιέροις, ἀγαθὴν δ' ὄπασσον βιότοιο τελευτήν
Πανικὸν ἐκπέμπων οἴστρον ἐπὶ τέρματα γαίης.



ΠΑΝΟΣ
θυμίαμα, ποικίλα

Τον Πάνα προσκαλώ τον ισχυρόν, των ποιμενικών το σύμπαν του κόσμου (το κοσμικόν σύμπαν) τον ούρανόν και την θάλασσαν και την γήν πού είναι βασίλισσα των πάντων, και το αθάνατον πυρ διότι αυτή είναι τα μέλη του Πάνος. Ελα εσύ πού είσαι μακάριος, ηδηγητής, πού τρέχεις γύρω. και κάθεται στον ίδιο θρόνο με τās ώρας (τās έποχάς) εσύ πού τα μέλη σου μοιάζουν με της γίδας, ό μανιακός, πού εύκολα ενθουσιάζεσαι και περνάς τη ζωή σου μέσα σε σπήλαια· εσύ υφαινεις την άρμονίαν του κόσμου με παιχιδιάρικο τραγούδι, είσαι ό βοηθός των φαντασμάτων και ό δημιουργός μεγάλων φόβων εις τους ανθρώπους· χαιρέσαι να είσαι στις πηγές με γιδοβοσκούς και βοϊδοβοσκούς και βλέπεις μακρυνά, είσαι κυνηγός, φίλος της Ηχους, και χορεύεις μαζί με τις νύμφες παράγεις τα πάντα, είσαι πατέρας των πάντων, εσύ ό θεός με τα πολλά ονόματα είσαι κυρίαρχος του κόσμου, συντελείς εις την αύξησιν, φέρεις το φως, είσαι ό καρποφόρος Παιάν χαιρέσαι στα σπήλαια, υπερβολικά θυμώνεις, και είσαι αληθινός Ζευς με κέρατα διότι εις εσένα στηρίζεται το άπέραντον δαπεδον της γης και υποχωρεί το βαθύ ρεύμα του ακαταπόνητου πόντου.

και ο Ωκεανός ελίσσεται γύρω από τ ην γήν μέσα στα νερά· και το έναέριον μέρος (μερίδιον) της τροφής, πού είναι σπινθήρ ζωής εις τα ζωντανά και το μάτι του ελαφρότατου πυρός επάνω από την κορυφήν διότι αυτά τα θεϊκά, πού είναι πολυποίκιλα, προχωρούν (κινούνται) δια των ιδικών σου εντολών συ μεταβάλλεις την φυσικήν κατάστασιν όλων των πραγμάτων κατά τās ιδικάς σου προβλέψεις και τρέφεις το γένος των ανθρώπων εις τον άπέραντον κοσμον.

Άλλα βάδιζε (έλα) εις τās ίερωτάτας σπονδάς συ ό μακάριος, πού είσαι γεμάτος από βακχικήν μανίαν. Ο ενθουσιώδης, και δόσε να εχωμεν καλόν τέλος του βίου και δίωξε την μανίαν του πανικού (τον μανιακον πανικόν) εις τη πέρατα της γης.



12. Ἡρακλέος

θυμίαμα λίβανον

Ἡρακλες ὄμβριμόθυμε, μεγασθενές, ἄλκιμε Τιτάν,
καρτερόχειρ, ἀδάμαστε, βρύων ἄθλοισι κραταιοῖς,
αἰολόμορφε, χρόνου πάτερ, αἰδιέ τε εὐφρων,
ἄρρητ', ἀγριόθυμε, πολύλλιτε, παντοδυναστά,
παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μέγα, τοξότα, μάντι,
παμφάγε, παγγενέτωρ, πανυπέρτατε, πᾶσιν ἄρωγέ,
ὃς ἐνητοῖς κατέπτασας ἀνήμερα φύλα διώξας,
εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ἀγλαότιμον,
αὐτοφυής, ἀκάμας, γαίης βλάστημα φέριστον,
πρωτογόνοις στράψας βολίσιν, μεγαλώνυμε Παιῶν,
ὃς περὶ κρατὶ φορεῖς ἠῶ καὶ νύκτα μέλαιναν,
δώδεκ' ἀπ' ἀντολιῶν ἄχρι δυσμῶν ἄθλα διέρπων,
ἀθάνατος, πολύπειρος, ἀπείριτος, ἀστυφέλικτος·
ἐλεέ, μάκαρ, νούσων θελκτῆρια πάντα κομίζων,
ἐξέλασον δὲ κακὰς ἄτας κλάδον ἐν χερὶ πάλλων,
πτηνοῖς τ' ἰοβόλοις κῆρας χαλεπὰς ἐπίπεμπε.

ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ

θυμίαμα, λίβανον

*Ηρακλή Ορμητικέ, μεγαλοδύναμε, δυνατέ Τιτάνα.
πού έχεις ισχυρά χέρια. ακατάβλητε. πού είσαι γεμάτος από τολμηρούς ἄθλους,
ποικιλόμορφε, πατέρα του χρόνου, είσαι αιώνιος καί παρέχεις ευθυμίαν, ἀπόρρητος
(ἀνέκφραστος), θηριώδης, πού σε ικετεύουν πολλοί, παντοδύναμος· έχεις πανίσχυρη
καρδιά, μεγάλην δύναμιν είσαι τοξότης καί μάντις τρώγεις τα πάντα, των πάντων
γεννήτωρ (πατήρ), υπέρτατος εξ όλων βοηθός εις όλους συ καταπραύνεις τους
ανθρώπους ἀποδιώκων τα άγρια φύλα (θηρία) επειδή ποθούσες την ειρήνη, πού τρέφει
τους νέους, και τιμάσαι με λαμπρότητα Είσαι αὐτογέννητος. ακούραστος, υπέροχο της
γης βλαστάρι.*

*Εις τους πρωτογόνους (τους πρωτογεννημένους τους παλαιούς) άστραψες με λάμπεις, ώ
θεέ με το μεγάλο όνομα συ γύρω από το κεφάλι σου φέρεις την αυγήν και την μαύρη
νύχτα και έκαμες δώδεκα άθλους από την ανατολή έως την δύσιν έχεις μεγάλην πείραν
μεταξύ των αθανάτων, είσαι απέραντος και αδιάσειστος έλα μακάριε, και φέρε μας όλα
τα μαγικά (μαγευτικά·) φάρμακα των ασθενειών και βγάλε έξω τις καταστρεπτικές
ασθένειες, κρατών καί κινών κλάδον στο χέρι σου και με τα ριπτόμενα ιοβόλα βέλη σου
απόδιωξε τις βαρείες μοίρες.*



13. Κρόνου

θυμίαμα στύρακα

Ἄιθαλῆς, μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
ποικιλόβουλ', ἀμίαντε, μεγασθενές, ἄλκιμε Τιτάν,
ὃς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αὖξεις ἔμπαλιν αὐτός,
δεσμούς ἀρρήκτους ὃς ἔχεις κατ' ἀπείρονα κόσμον,
αἰῶνος Κρόνε παγγενέτωρ, Κρόνε ποικιλόμυθε,
Γαίης τε βλάστημα καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
γέννα, φυή, μείωσι, Ῥέας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ,
ὃς ναίεις κατὰ πάντα μέρη κόσμοιο, γενάρχα,
ἀγκυλομήτα, φέριστε· κλύων ἱκετηρίδα φωνῆν
πέμποις εὖολβον βίότου τέλος αἰέν ἄμεμπτον.

ΚΡΟΝΟΥ

θυμίαμα, στύρακα (ηδύοσμον)

*Εσύ πού πάντοτε θάλλεις, καί εἶσαι ὁ πατέρας των μακαρίων θεῶν καὶ των ἀνθρώπων,
πολυμήχανε, ἀμόλυντε, μεγαλοδύναμε, Ἰσχυρὲ Τιτάν
εσύ εξαντλεῖς τα πάντα καὶ ἀντιθέτως συ ὁ ἴδιος τα επαυξάνεις· ἔχεις δεσμούς
αδιάρρηκτους εἰς τον ἀπέραντον κόσμον ὡ Κρόνε, πατερά του αἰῶνος (του χρόνου),
Κρόνε με τα πολλά ονόματα, πού εἶσαι το βλαστάρι της γῆς καὶ του ουρανοῦ με τα
πολλά ἀστέρια·
εἶσαι ἡ γέννησις (ἡ ἀρχή), καὶ ἡ φθορά της Φύσεως, σύζυγος της Ῥέας, Ὁ σεβαστός
Προμηθεύς, πού κατοικεῖς εἰς ὅλα τα μέρη του κόσμου, ὁ ἀρχηγός του γένους (των
ἀνθρώπων), πού ἡ σκέψις σου εἶναι ἀγκαθωτή (πού ἀγκυλώνει), εἶσαι ὁ κράτιστος·
ἀκουσε την ἱκετευτικὴν φωνῆν μας, καὶ εἶθε να μας στέλλης πάντοτε ἄφογον τέλος βίου
εὐτυχημένου.*



14. Ῥέα

θυμίαμα ἀρώματα

Πότνα Ῥέα, εὐγατερ πολυμόρφου Πρωτογόνοιο,
ἦτ' ἐπὶ ταυροφόρον ἱερότροχον ἄρμα τιταίνεις,
τυμπανόδουπε, φιλοιστρομανές, χαλκόκροτε κούρη,
μῆτερ Ζηνὸς ἄνακτος Ὀλυμπίου, αἰγιόχοιο,
πάντιμ', ἀγλαόμορφε, Κρόνου σύλλεκτρε μάκαιρα,
οὔρεσιν ἢ χαίρεις ἐνητῶν τ' ὀλολύγμασι φρικτοῖς,
παμβασίλεια Ῥέα, πολεμόκλονε, ὄμβριμόθυμε,
Ψευδομένη, σώτειρα, λυτηριάς, ἀρχιγένεθελε,
μῆτηρ μὲν τε θεῶν ἠδὲ ἐνητῶν ἀνθρώπων·
ἐκ σοῦ γὰρ καὶ γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν
καὶ πόντος πνοιαί τε· φιλόδρομε, ἀερόμορφε·
ἐλθέ, μάκαιρα θεά, σωτήριος εὐφροني βουλήι
εἰρήνην κατάγουσα σὺν εὐόλβοις κτεάτεσσι,
λύματα καὶ κῆρας πέμπουσ' ἐπὶ τέρματα γαίης.

ΡΕΑΣ

θυμίαμα, ἀρώματα

*Σεβαστή Ρέα θυγατέρα του Πρωτογόνου με τις πολλές μορφές,
σου. πού το ιερόν ἄρμα σου οδηγεί το λιοντάρι, πού φονεύει τον ταύρον κάνεισ θορυβον
με το κτύπημα τύμπανων καὶ ἀγαπὰς την μανίαν. εἶσαι ἡ κόρη πού κροτεῖς με τον χαλκό.
ἡ μητέρα του βασιλιά Διός. του ' Ολυμπίου. πού ἔχει την ἀσπίδα
ἐντιμότατη, ἔχεις λαμπράν μορφήν, εὐτυχησμένη σύζυγος του Κρόνου πού χαίρεσαι στα
βουνά καὶ με τις φρικτές κραυγές των ἀνθρώπων
ὡ Ρέα βασίλισσα των πάντων, πού διεγείρεις τον Θόρυβον της μάχης, ἰσχυρόκαρδη ἐσύ
σώζεις με τα ψέματα, ἀπολυτρώνεις, εἶσαι ἡ πρωτογενής ἡ μητέρα των θεῶν καὶ των
φθαρτῶν ἀνθρώπων.
Διότι ἀπό σε προέρχονται (ἐγεννήθησαν) καὶ ἡ γη καὶ ο ὑπεράνω αὐτῆς πλατύς οὐρανός
καὶ ὁ πόντος καὶ οἱ ἀνεμοὶ ἀγαπὰς το τρέξιμο, ἔχεις ἀεριώδη μορφήν
Ἐλα, μακαρία θεά για σωτηρία μας με καλόβουλη διάθεσι. και φέρε μας την εἰρήνην με
εὐτυχησμένους καιρούς καὶ στείλε στα πέρατα της γης ὅ,τι εἶναι ἀχρηστον εἰς ημάς καὶ τις
καταστροφές.*



15. Διός

θυμίαμα στύρακα

Ζεῦ πολυτίμητε, Ζεῦ ἄφθοιτε, τήνδε τοι ἡμεῖς
μαρτυρίαν τιθέμεσθα λυτήριον ἠδὲ πρόσσευξιν.
ὦ βασιλεῦ, διὰ σὴν κεφαλὴν ἐφάνη τάδε θεῖα,
γαῖα θεὰ μήτηρ ὀρέων θ' ὑψηχέες ὄχθοι
καὶ πόντος καὶ πᾶνθ', ὅπρ' οὐρανὸς ἐντὸς ἔταξε·
Ζεῦ Κρόνιε, σκηπτοῦχε, καταιβάτα, ὄμβριμόθυμε,
παντογένεθλ', ἀρχὴ πάντων πάντων τε τελευτή,
σεισίχων, αὐξήτα, καθάρσιε, παντοτινάκτα,
ἀστραπαῖε, βρονταῖε, κεραῦνιε, φυτάλιε Ζεῦ·
κλιῦθί μου, αἰολόμορφε, δίδου δ' ὑγίαν ἀμεμφῆ
εἰρήνην τε θεὰν καὶ πλοῦτου δόξαν ἀμεμπτον.

ΔΙΟΣ

θυμίαμα, στύρακα (ηδύοσμον)

Ω Δία πολυτιμημένε. Δία αθάνατε, αυτήν εδώ ημεῖς την απολυτρωτικήν ομολογίαν καί προσευχήν σου ἀπευθύνομεν. Ω βασιλιά, ἀπό το δικό σου κεφάλι ανεφάνησαν ὅλα αὐτά. (δηλαδή ἡ γῆ ἢ θεὰ μητέρα καὶ των βουνῶν οἱ υψηλοὶ λόφοι καὶ ὁ πόντος ἢ θάλασσα) καὶ ὅλα ὅσα ὁ οὐρανὸς περιέχει. Ω Δία. υἱέ του Κρόνου, πού ἔχεις το σκήπτρον καὶ ἐμφανίζεσαι ἐν μέσῳ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν, ἰσχυρόκαρδε. πού ἐγέννησες τα πάντα, καὶ εἶσαι ἢ ἀρχὴ των πάντων καὶ των πάντων το τέλος.

Σύ πού σείεις τὴν γῆν καὶ συντελεῖς εἰς τὴν αὐξήσιν πού καθαρίζεις (ἐξαγνίζεις) καὶ ἐξουσιάζεις τα πάντα καὶ ἀστράφεις καὶ βροντάς καὶ ρίχνεις κεραυνούς καὶ εἶσαι ὁ τροφός (ὁ τροφοδότης) ἀκουσε με ποικιλόμορφε, καὶ δόσε μας ἀρίστην υγίαν καὶ τὴν θεὰν εἰρήνην καὶ πλοῦτου δόξαν ἀκηλίδωτον.

Εἶσαι αυτογέννητος καὶ ὁ πατέρας των μακαρίων θεῶν καὶ των ἀνθρώπων Ἀλλὰ πρόσεξε με ευχαρίστησιν τὰς σπονδὰς μας καὶ βοήθησε τὰς φρένας μας (τον νουν μας), δια να γίνουν ὅλα σωστά.

καὶ ζώην πού να παρέχη χαρὰν εἰς τὴν ψυχὴν συνάμα δε δόσε μας τὴν βασιλίσσαν υγίαν

καὶ τὴν θεὰν εἰρήνην, πού εἶναι ἢ πολυτίμητη τροφός των νέων. καὶ βίον πού να κυριαρχῆται πάντοτε ἀπὸ εὐθυμες σκέψεις.



16. Ἡρης

θυμίαμα ἀρώματα

Κυανέοις κόλποισιν ἐνημένη, ἀερόμορφε,
Ἥρα παμβασίλεια, Διὸς σύλλεκτρε μάκαιρα,
Ψυχοτρόφους αὔρας ἐνητοῖς παρέχουσα προσηνεῖς,
ὄμβρων μὲν μήτηρ, ἀνέμων τροφέ, παντογένεθε·
χωρὶς γὰρ σέθεν οὐδὲν ὄλως ζωῆς φύσιν ἔγνω·
κοινωνεῖς γὰρ ἅπασι κεκραμένη ἥερι σεμνῶι·
πάντων γὰρ κρατέεις μούνη πάντεσσί τ' ἀνάσσεις
ἥερίοις ῥοίζοισι τινασσομένη κατὰ χεῦμα.
ἀλλά, μάκαιρα θεά, πολυώνυμε, παμβασίλεια,
ἔλθοις εὐμενέουσα καλῶι γήθοντι προσώπῳι.

ΗΡΑΣ

θυμίαμα, ἀρώματα

Καθισμένη σε γαλάζιους κόλπους, αερόμορφε συ Ηρα πού είσαι βασίλισσα των πάντων, μακαριά σύζυγος του Διός, καί παρέχεις (προσφέρεις) εις τους ανθρώπους ήπιες αύρες, πού τρέφουν τās ψυχάς, είσαι μητέρα των βροχών, τροφός των ανέμων, έχεις γεννήσει τα πάντα.

Διότι χωρίς εσένα κανένα γενικώς πλάσμα δεν γνωρίζει την φύσιν της ζωής διότι συμμετέχεις εις όλα συγκερασμένη με τον σεβαστόν αέρα.

Διότι μόνη εσύ είσαι κυρίαρχος όλων καί όλων είσαι βασίλισσα καί με αέρινες ορμητικές κινήσεις λούζεσαι εις τα νερά. Αλλά συ ή μακαριά θεά πού έχεις πολλά ονόματα καί είσαι ή βασίλισσα πάντων.είθε να μας έλθης ευμενής με ωραίο χαρούμενο πρόσωπο.



17. Ποσειδῶνος

θυμίαμα σμύρναν

Κλυῖθι, Ποσειδάον γαιήοχε, κυανοχαῖτα,
ἵππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χεῖρεσσι τρίαιναν,
ὃς ναίεις πόντοιο βαθυστέρνοιο θέμεθλα,
ποντομέδων, ἀλίδουπε, βαρύκτυπε, ἔννοσίγαιε,
κυμοθαλής, χαριδῶτα, τετράρορον ἄρμα διώκων,
εἰναλίους ῥοίζοισι τινάσσω ἀλμυρὸν ὕδωρ,
ὃς τριπάτης ἔλαχες μοίρης βαθύ χεῦμα θαλάσσης,
κύμασι τερπτόμενος θηρσίν θ' ἄμα, πόντιε δαῖμον·
ἔδρανα γῆς σῶζοις καὶ νηῶν εὐδρομον ὄρμήν,
εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγων ἠδ' ὄλβον ἀμεμφῆ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ

θυμίαμα, σμύρναν

Άκουσε, Ποσειδῶνα, πού κατέχεις την γήν με τη γαλανή χαίτη (θάλασσα), φίλε των ἰππων πού κρατεῖς στα χέρια σου χαλκοφκιασμένη τρίαινα συ κατοικεῖς εἰς τα θεμέλια του πόντου, πού εἶναι βαθύς, ἀρχων του πόντου, πού ταρακουνάς (ταράσσεις) την θάλασσαν και βαρεία βροντάς, πού σείεις την γήν με τα ἀφθονα κύματα, ἔχεις ὄψιν χαριτωμένην και οδηγεῖς τέθριππον ἄρμα και με θαλάσσια σφυρίγματα τινάζεις ψηλά το αλμυρό νερό.

συ ἔλαχες (επήρες με λαχνό) ως τρίτο μέρος το βαθύ ρεύμα της θαλάσσης, και τέρπεσαι με τα κύματα, συνάμα και με τα θηρία, ὡ σεβαστέ θεέ.

Εἶθε να διασώζης τα στηρίγματα της γης και την ταχείαν ὄρμήν των πλοίων, και να μας φέρης εἰρήνην υγιάν και πραγματικήν ευτυχίαν.

Άκουσε με. Ποσειδῶνα, «πρωτότοκο παιδί» του Διός πού εἶσαι ἀπό τους ἀρχαιότερους ἐπουρανίους μακάριους θεούς και πατήρ των ἀνθρώπων ἐσύ πού κατοικεῖς εἰς την κορυφήν ἐπάνω εἰς τα ὑψώματα του Ολύμπου, και πού σου ἔτυχε ο κλήρος να βασιλεύης δεύτερος μετά τον Δία πάντων φίλε των ἰππων, πού κρατεῖς στα χέρια σου τρίαινα χαλκοφκιασμένη πού ἔχεις μέγα κράτος, ὄψιν χαριτωμένην και οδηγεῖς τεθριππον ἄρμα. Ω βασιλιά πανίσχυρε, ἀγιώτατε, πολυτίμητε, πού χαιρέσαι με τους σεβαστούς μυστοπόλους και με τα Ἱερά σεβάσματα εἶθε να εἶσαι ευμενής και να δείξης την ευτυχίαν εἰς τους μεμνημένους.



18. Εἰς Πλούτωνα

Ὡ τὸν ὑποχθόνιον ναίων δόμον, ὄμβριμόθυμε,
Ταρτάριον λειμῶνα βαθύσκιον ἠδὲ λιπαυγῆ,
Ζεῦ χθόνιε, σκηπτοῦχε, τάδ' ἱερά δέξο προθύμως,
Πλούτων, ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἀπάσης,
πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν·
ὃς τριτάτης μοίρης ἔλαχες χθόνα παμβασίλειαν,
ἔδρανον ἀθανάτων, ἐνητῶν στήριγμα κραταίων·
ὃς ἐθρόνον ἐστήριξας ὑπὸ ζοφοειδέα χῶρον
τηλέπορον τ', ἀκάμαντα, λιπόπνοον, ἄκριτον Ἴαιδην
κυάνεόν τ' Ἀχέρονθ', ὃς ἔχει ῥιζώματα γαίης·
ὃς κρατέεις ἐνητῶν θανάτου χάριν, ὧ πολυδέγμων
Εὐβουλ', ἀγνοπόλου Δημήτερος ὃς ποτε παῖδα
νυμφεύσας λειμῶνος ἀποσπαδίην διὰ πόντου
τετρώροις ἵπποισιν ὑπ' Ἀθείδος ἤγαγες ἄντρον
δήμου Ἐλευσίνος, τόθι περ πύλαι εἴσ' Αἶδαο.
μοῦνος ἔφυς ἀφανῶν ἔργων φανερῶν τε βραβευτής,
ἔνθεε, παντοκράτωρ, ἱερώτατε, ἀγλαότιμε,
σεμνοῖς μυστιπόλοις χαίρων ὁσίοις τε σεβασμοῖς·
ἴλαον ἀγκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα μύσταις.

Εἰς ΠΛΟΥΤΩΝΑ

*Ὡ ἐσύ πού κατοικεῖς εἰς τὸν υποχθόνιον κόσμον. ἰσχυρόκαρδε εἰς τὸν κατάσκιον καὶ σκοτεινόν λειμῶνα τοῦ Ταρτάρου. ὦ Δία. πού εἶσαι κάτω ἀπὸ τὴν γῆν καὶ κρατεῖς σκήπτρον,
δέξου με προθυμίαν αὐτάς τὰς θυσίας ὡς Πλούτων, που κρατεῖς τὰ κλειδιά ὅλης τῆς γῆς καὶ παρέχεις πλούτον εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων με τοὺς ἐνιαυσίους καρπούς, που σου ἔλαχε ὡς τὸ τρίτον μέρος ἢ γῆ, ἢ βασίλισσα πάντων, ἢ ἔδρα τῶν θεῶν, τὸ ἰσχύουν στήριγμα τῶν ἀνθρώπων συ πού ἐστήριξες τὸν θρόνον σου κάτω σε σκοτεινὸν χῶρον. εἰς μακρὸν αἰώνιον χωρὶς ζωῆν εἰς τὸν ἀσυγκίνητον Ἄδην, καὶ εἰς τὸν μαυρὸν Ἀχέροντα, πού κρατεῖς τὰς ρίζες τῆς γῆς συ πού εἶσαι κυρίαρχος τῶν ἀνθρώπων δια τοῦ θανάτου, ὡς συ Εὐβουλε πού υποδέχεσαι πολλούς συ πού κάποτε ἀφού παντρεύτηκες τὴν κόρην τῆς ἀγνῆς Δήμητρας καὶ τὴν ἀπέσπασες ἀπὸ τοῦ λειβάδι τὴν ἀπήγαγες δια μέσου τῆς θαλάσσης ἐπάνω εἰς τέσσερα ἄλογα καὶ τὴν ἔφερες εἰς κάποιον σπήλαιον τῆς Ἀττικῆς, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἐλευσίνας, ὅπου εἶναι αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου. Σὺ μόνον ἐπιβραβεύεις τὰ ἔργα τὰ ἀφανῆ καὶ τὰ φανερά, εἶσαι ἐνθουσιώδης, κύριος τῶν πάντων, ἱερώτατος. τιμάσαι με λαμπρότητα καὶ χαίρεσαι με τοὺς σεβαστοὺς μυστοπόλους καὶ με τὰ ἱερά σεβάσματα σε παρακαλῶ νὰ ἔλθῃς εἰς τοὺς μεμνημένους με εὐμένειαν καὶ χαρούμενος.*



19. Κεραυνοῦ Διός

θυμίαμα στύρακα

Ζεῦ πάτερ, ὑψίδρομον πυραυγέα κόσμον ἐλαύνων,
στράπτων αἰθερίου στεροπῆς πανυπέρτατον αἴγλην,
παμμακάρων ἔδρανον θεΐαις βρονταῖσι τινάσσω,
νάμασι παννεφέλοις στεροπῆν φλεγέθουσας ἀναίθων,
λαίλαπας, ὄμβρους, πρησιτῆρας κρατερούς τε κεραυνούς,
βάλλων ἐς ῥοθίους φλογερούς, βελέεσσι καλύπτων
παμφλέκτους, κρατερούς, φρικώδεας, ὄμβριμοθύμους,
πτηνὸν ὄπλον δεινόν, κλονοκάρδιον, ὀρθοέθειρον,
αἰφνίδιον, βρονταῖον, ἀνίκητον βέλος ἀγνόν,
ῥοίζου ἀπειρεσίου δινεύμασι παμφάγον ὄρμην,
ἄρρηκτον, βαρύθυμον, ἀμαιμάκετον πρησιτῆρα
οὐράνιον βέλος ὄξυ καταιβάτου αἰθαλόεντος,
ὄν καὶ γαῖα πέφρικε θάλασσά τε παμφανώνοντα,
καὶ θῆρες πτήσσουσιν, ὅταν κτύπος οὐᾶς ἐσέλθῃ·
μαρμαίρει δὲ πρόσωπ' αὐγαῖς, σμαραγεῖ δὲ κεραυνὸς
αἰθέρος ἐν γυάλοισι· διαρρήξας δὲ χιτῶνα
οὐράνιον προκάλυμμα βάλλεις ἀργῆτα κεραυνόν.
ἀλλά, μάκαρ, θυμὸν κύμασι πόντου
ἦδ' ὀρέων κορυφαῖσι· τὸ σὸν κράτος ἴσμεν ἅπαντες.
ἀλλὰ χαρεῖς λοιβαῖσι δίδου φρεσὶν αἴσιμα πάντα
ζωὴν τ' ὀλβιόθυμον, ὁμοῦ θ' ὑγίειαν ἄνασσαν
εἰρήνην τε θεόν, κουροτρόφον, ἀγλαότιμον,
καὶ βίον εὐθύμοισιν ἀεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.



*ΚΕΡΑΥΝΙΟΥ ΔΙΟΣ
θυμίαμα, στύρακα (ηδύοσμον)*

Δία πατέρα μας, πού οδηγείς τον λαμπρόν κόσμο. πού βροντάει υψηλά, καί παράγεις την υψηλοτάτην λάμπιν της αιθέριας αστραπής, συ πού με τις θεϊκές βροντές σου τινάσσεις (τραντάζεις) τον θρόνον των πανευτυχών θεών, καί ανάβεις την φλογεράν αστραπήν μέσο από τα νερά. πού είναι σκεπασμένα από σύννεφα, καί στέλνεις τις λαίλαπες, τις βροχές, τις ανεμοθύελλες, τους ισχυρούς κεραυνούς, πού είναι φλογεροί, ορμητικοί, φρικώδεις, ισχυρόκαρδοι, θορυβώδεις, γεμάτοι φλόγα, καί σκεπάζεις με τα σύννεφα το φοβερον πετούμενο όπλον (τον κεραυνόν), πού κλονίζει τις καρδιές καί προκαλεί ανατριχίλα, πού έρχεται αιφνιδιαστικά καί είναι βροντερό, αγνό βέλος ακατανίκητον. με τους στροβίλους του απέραντου σφυριγματος, πού τρώγει τα πάντα κατά την ορμητικήν του κίνησιν, αδιάρρηκτον αγανακτημένον, ακαταμάχητον, το οξύ ουράνιον βέλος του φλογερού κεραυνού, πού κατεβαίνει με βροντές καί αστραπές, για τον οποίον καί ή γή αισθάνεται φρίκην καί ή πάμφωτη θάλασσα· καί τα θηρία τον φοβούνται όταν ο κτύπος (του κεραυνού) εισέληθι είς το αυτί των (Όταν τον ακούσουν) λάμπουν τα πρόσωπα των από τις λάμπεις του κεραυνού Όταν πέφτη ο κεραυνός είς τάς κοιλάδας του αιθέρος (είς τον θόλον του ουρανού)· όταν όμως διάρρηξις (διάσχισης) τον χιτώνα, πού είναι το προκάλυμμα του ουρανού, χαλαρώνεις τον απαστράποντα κεραυνόν. Άλλα. μακάριε, ρίψε τον βαρύν θυμόν σου είς τα κύματα του πόντου καί είς τάς κορυφάς των βουνών · διότι την δύναμιν σου την γνωρίζομεν Ολοι. Άλλα συ προς χάριν της σπονδής δόσε είς τάς φρένας (είς τον νουν) πάντα τα ορθά (τα πρόποντα), καί ζωήν εύτυχισμένην καί μαζί μ' αυτά την βασίλισσαν υγείαν καί την θεάν Ειρήνην πού τρέφει τα παιδιά, την πολυτίμητον καί βίον πού θα θάλλη (να είναι πλήρης) από εύθυμους λογισμούς.



20. Διὸς Ἀστραπαίου

θυμίαμα λιβανομάνναν

Κικλήσκω μέγαν, ἀγνόν, ἐρισμάραγον, περίφαντον,
ἀέριον, φλογόεντα, πυρίδρομον, ἀεροφεγγῆ,
ἀστράπτοντα σέλας νεφέων παταγοδρόμωι αὐδῆι,
φρικώδη, βαρύμηνιν, ἀνίκητον θεὸν ἀγνόν,
ἀστραπαῖον Δία, παγγενέτην, βασιλῆα μέγιστον,
εὐμενέοντα φέρειν γλυκερὴν βιότοιο τελευτήν.

ΔΙΟΣ ΑΣΤΡΑΠΕΩΣ

θυμίαμα, λιβανομάνναν

Προσκαλῶ τον μέγαν, τον ἀγνόν, πού δυνατά βροντά, τον ονομαστόν, τον ἀέριον τον φλογερον, πού συγκλονίζει με το πυρ αυτόν πού λάμπει στον ἀέρα. πού αστράφτει εις το φως των νεφών με φωνήν πού τρέχει με ἰσχυρόν κρότον, πού προκαλεῖ φρίκη, εσέ τον πάρα πολύ ωργισμένον τον αγνόν θεον τον αστραφερόν Δια, τον γεννήτορα των πάντων, τον μέγιστον βασιλέα, αυτόν παρακαλῶ να μας φέρη με ευμένειαν γλυκύτατον τέλος του βίου

21. Νεφῶν

θυμίαμα σμύρναν

Ἄεριοι νεφέλαι, καρποτρόφοι, οὐρανόπλαγκτοι,
ὄμβροτόκοι, πνοιαῖσιν ἐλαυνόμεναι κατὰ κόσμον,
βρονταῖαι, πυρόεσσαι, ἐρίβρομοι, ὑγροκέλευθοι,
ἀέρος ἐν κόλπωι πάταγον φρικώδη ἔχουσαι,
πνεύμασιν ἀντίσπαστοι ἐπίδρομάδην παταγεῦσαι,
ὕμᾱς νῦν λίτομαι, δροσοεῖμονες, εὐπνοοὶ αὔραις,
πέμπειν καρποτρόφους ὄμβρους ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

ΝΕΦΕΛΩΝ

θυμίαμα, σμύρναν

*Ἀέρινες νεφέλες, πού τρέφετε τους καρπούς και περιπλανάσθε εις τον ουρανόν γεννήτριες των βροχών, πού οδηγείσθε ἀνά τον κόσμον με τις πνοές (τα φυσήματα) των ανέμων
βροντερές, πύρινες, πού φωνάζετε δυνατά και τρέχετε στα νερά και δημιουργείτε εις τον 'κόλπον του ἀέρος φρικτόν κρότον και ταράσσετε τον ουρανόν όταν κινήσθε δρομαίως ἀντίθετα προς τα φυσήματα των ανέμων. Ἐσάς τώρα παρακαλῶ, πού ἔχετε την δροσιὰ για φόρεμα. και πού ἔρχεσθε με τις ευχάριστες τις αὔρες, να στέλλετε στην μητέρα γη*



βροχές, πού τρέφουν τους καρπούς.

22. θαλάσσης

θυμίαμα λιβανομάνναν

Ὠκεανοῦ καλέω νύμφην, γλαυκώπιδα Τηθύν,
κυανόπεπλον ἄνασσαν, ἐύτροχα κυμαίνουσαν,
αὔραις ἠδυπνόοισι πατασσομένην περὶ γαῖαν.
θραύουσ' αἰγιαλοῖσι πέτρησί τε κύματα μακρά,
εὐδίνοις ἀπαλοῖσι γαληνιώσασα δρόμοισι,
ναυσὶν ἀγαλλομένη, θηροτρόφε, ὑγροκέλευθε,
μήτηρ μὲν Κύπριδος, μήτηρ νεφέων ἔρεβεννῶν
καὶ πάσης πηγῆς νυμφῶν νασμοῖσι βρυούσης·
κλυθεῖ μου, ὦ πολύσεμνε, καὶ εὐμένεουσ' ἐπαρήγοις,
εὐθυδρόμοις οὖρον ναυσὶν πέμπουσα, μάκαιρα.

ΤΗΘΥΟΣ

θυμίαμα, λιβανομάνναν

Του Ωκεανού προσκαλώ την νύμφην την γαλιανομμάτα Τηθύν την βασίλισσα, με τους κυανούς πέπλους πού κυματίζουν ωραία και πού χτυπιέται γύρω από την γη από τις γλυκόπνοες αύρες, και σπάζει μεγάλα κύματα στους αιγιαλούς και στους βράχους, και είναι γαλήνια στους αίθριους απαλούς δρόμους συ ευφραίνεσαι με τα καράβια, είσαι τροφός θηρίων και διανύεις υγράς πορείας (Ο δρυμός σου είναι εις την θάλασσαν) (θαλάσσιος) είσαι ή μητέρα της Κύπριδος και μητέρα των μαύρων σύννεφων και κάθε πηγῆς των νυμφῶν, πού είναι γεμάτη από νερά άκουσε με, ὦ πο-λυσέβαστη, και είτε να προσέλθης ευμενής βοηθός, αποστέλλουσα, συ ή μακαριά, ούριον άνεμον εις τα καράβια, πού τρέχουν σε ευθεία κατεύθυνσι.



23. Νηρέως

θυμίαμα σμύρναν

Ὡ κατέχων πόντου ρίζας, κυαναυγέτιν ἔδρην,
πεντήκοντα κόραισιν ἀγαλλόμενος κατὰ κύμα
καλλιτέκνοισι χοροῖς, Νηρεῦ, μεγαλώνυμε δαῖμον,
πυθμὴν μὲν πόντου, γαίης πέρας, ἀρχὴ ἀπάντων,
ὄς κλονέεις Δηοῦς ἱερὸν βάθρον, ἠνίκα πνοιάς
ἐν μυχίοις κευθμῶσιν ἐλαυνομένας ἀποκλείεις·
ἀλλά, μάκαρ, σεισμούς μὲν ἀπώτρεπτε, πέμπτε δὲ μύσταις
ὄλβον τ' εἰρήνην τε καὶ ἠπιόχειρον ὑγείην.

ΝΗΡΕΩΣ

θυμίαμα, σμύρναν

*ὦ συ πού κατέχεις τις ρίζες του πόντου, την ἔδραν (τον θρόνον) με την κυανίζουσαν
λάμπιν*

*και ευφραίνεσαι μέσα στο κύμα με τις πενήντα κόρες σου πού χορεύουν σαν ωραία
παιδιά, ὦ Νηρέα, μεγαλονόματε θεέ (θεέ ἔνδοξε). Εἶσαι ο πυθμὴν της θαλάσσης, της γης
το τέρμα, ἡ ἀρχή των ὅλων συ κλονίζεις το ἱερὸν ἔδαφος της Δηοῦς, ὅταν τους
πνέοντας ανέμους πού ἐπέρχονται κλειδώνης σε βαθεῖς κρυψώνες ἀλλά τους σεισμούς,
ὦ μακάριε, απομάκρυνε, και να στέλλης εις τους μεμυημένους ευτυχίαν εἰρήνην και
υγείαν με χέρι ἠρεμον.*



24. Νηρηίδων

θυμίαμα άρώματα

Νηρέος εϊναλίου νύμφαι καλυκώπιδες, άγναί,
σφράγαι βύθιαι, χοροπαίγμονες, ύγροκέλευθοι,
πεντήκοντα κόραι περὶ κύμασι βακχεύουσαι,
Τριτώνων έπ' όχοισιν άγαλλόμεναι περὶ νῶτα
θηροτύποις μορφαίς, ὧν βόσκει σώματα πόντος,
άλλοις θ' οἱ ναίουσι βυθόν, Τριτώνιον οἶδμα,
ύδροδομοι, σκιρτηταί, έλισσόμενοι περὶ κῦμα,
ποντοπλάνοι δελφίνες, άλιρρόθιοι, κυναυγεῖς.
ύμᾶς κικλήσκω πέμπειν μύσταις πολὺν ὄλβον·
ύμεῖς γάρ πρῶται τελετήν άνεδείξατε σεμνήν
εὐιέρου Βάκχοιο καὶ άγνής Φερσεφονείης,
Καλλιόπη σὺν μητρὶ καὶ Άπόλλωνι άνακτι.

ΝΗΡΗΙΔΩΝ

θυμίαμα, αρώματα

Του θαλασσινού Νηρέως νύμφες αγνές με τα ωραία μάτια, πού προκαλείτε φρίκην και ζήτε στον βυθό της θαλάσσης και παίζετε με τους χορούς εις τους υγρούς δρόμους της θαλάσσης, σεις οι πενήντα κόρες, πού διασκεδάζετε με μανίαν γύρω από τα κύματα, και ευφραίνεσθε στα νῶτα των Τριτώνων επάνω σε οχήματα με μορφές θηρίων, πού τα σώματα των τρέφει ή θάλασσα αλλά είναι και άλλοι, πού κατοικούν εις τον βυθόν στο φουσκωμένο κύμα του Τρίτωνος, πού τρέχουν στο νερό και σκιρτούν και ελίσσονται γύρω από το κύμα είναι τα δελφίνια, πού περιπλανώνται στον πόντο με θόρυβο και με κυανίζουσαν λάμπιν εσάς επικαλούμαι να στέλλετε στους μεμυημένους πολλήν ευτυχίαν διότι πρώτες εσεῖς ανεδείξατε την σεβαστήν τελετουργίαν του ιερού Βάκχου και της αγνής Περσεφόνης μαζί με την μητέρα μου Καλλιόπην και τον ανακτά Απόλλωνα.



25. Πρωτέως

θυμίαμα στύρακα

Πρωτέα κικλήσκω, πόντου κληϊδας ἔχοντα,
πρωτογενῆ, πάσης φύσεως ἀρχάς ὃς ἔφηνεν
ὔλην ἀλλάσσων ἱερὴν ἰδέαις πολυμόρφους,
πάντιμος, πολύβουλος, ἐπιστάμενος τά τ' ἔοντα
ὅσα τε πρόσθεν ἔην ὅσα τ' ἔσσειται ὕστερον αὐτίς·
πάντα γὰρ αὐτὸς ἔχων μεταβάλλεται οὐδέ τις ἄλλος
ἀθανάτων, οἳ ἔχουσιν ἕδος νιφόντος Ὀλύμπου
καὶ πόντον καὶ γαῖαν ἐνηέριοί τε ποτῶνται·
πάντα γὰρ Πρωτεῖ πρώτη φύσις ἐγκατέθηκε.
ἀλλὰ, πάτερ, μόλε μυστιπόλοις ὄσισισι προνοίαις
πέμπων εὐόλβου βιότου τέλος ἐσθλὸν ἐπ' ἔργοις.

ΠΡΩΤΕΩΣ

θυμίαμα, στύρακα, (ηδύοσμον)

*Τον Πρωτέα προσφωνῶ, πού κρατεῖ τα κλειδιά του πόντου, τον πρωτότοκον πού
εφανέρωσε τὰς ἀρχὰς ὅλης τῆς φύσεως, και μεταβάλλει την ἱερὰν ὔλην σε μορφές
πολυποίκιλες, τον τιμιώτατον, πού ἔχει πολλές σκέψεις (εἶναι συνετώτατος) καὶ γνωρίζει
και τα παρόντα και ὅσα ἦσαν προηγουμένως καὶ πάλιν ὅσα θα γίνουν ὕστερα
διότι ὅλα ἢ πρώτη φύσις τα εναπέθεσε εἰς τον Πρωτέα. Ἀλλὰ ὦ πατέρα μας ἔλα στις
μυστηριακές ἱερές προφητείες καὶ στέλλε μας καλὸν τέλος ενός ευτυχισμένου δια τα
ἔργα του βίου.*



26. Γῆς

θυμίαμα πᾶν σπέρμα πλὴν κυάμων καὶ ἀρωμάτων

Γαῖα θεά, μήτηρ μακάρων ἐνητῶν τ' ἀνθρώπων,
παντρόφε, πανδῶτειρα, τελεσφόρε, παντολέτειρα,
αὐξιοαλής, φερέκαρπε, καλαῖς ὥραισι βρύουσα,
ἔδρανον ἀθανάτου κόσμου, πολυποίκιλε κούρη,
ἢ λοχίαις ὠδῖσι κύεις καρπὸν πολυειδῆ,
αἰδία, πολύσεπτε, βαθύστερν', ὀλβιόμοιρε,
ἠδυπνόοις χαίρουσα χλόαις πολυανθέσι δαῖμον,
ὄμβροχαρής, περὶ ἣν κόσμος πολυδαίδαλος ἄστρον
εἰλεῖται φύσει ἀνάωι καὶ ρεύμασι δεινοῖς.
ἀλλά, μάκαιρα θεά, καρπούς αὐξοῖς πολυγηθεῖς
εὐμενὲς ἦτορ ἔχουσα, σὺν ὀλβίοισιν ἐν ὥραις.

ΓΗΣ

θυμίαμα, παν σπέρμα πλην κυάμων και αρωμάτων

Ὡ θεά Γη, συ ἡ μητέρα των μακαρίων θεών και των θνητῶν ἀνθρώπων, πού τρέφεις τα πάντα και δίδεις τα πάντα, πού φέρεις εἰς πέρας την ωρίμασιν των καρπῶν και τα πάντα θανατώνεις, πού βοηθεῖς την αὐξησιν των καρπῶν καὶ παράγεις καρπούς και εἶσαι γεμάτη ἀπὸ ωραίες εποχές εἶσαι ο θρόνος του ἀθανάτου κόσμου, ὡ κόρη πολυποίκιλε, πού κυοφορεῖς πολύμορφον καρπὸν με τα ἐπιλόγια κοιλοπονήματα ὡ ἀθάνατη, πολυσέβαστη με τα βαθειά στέρνα, με την ευτυχισμένη μοῖρα πού χαίρεσαι στις γλυκόπνοες χλόες, εσύ ἡ θεά με τα πολλά ἄνθη χαίρεσαι με τις βροχές, καὶ γύρω ἀπὸ σε περιστρέφεται ἕνας πολυποίκιλτος κόσμος ἀπὸ ἀστέρια, (που κινεῖται) ἀπὸ την διαρκῶς ρέουσιν φύσιν και ἀπὸ δυνατά ρεύματα. Ἀλλά συ ἡ μακαρία θεά, εἶθε να αὐξησης τους καρπούς, πού μας δίδουν πολλήν εὐχαρίστησιν και να ἔχης ευμενὴ καρδιά μαζί με ευτυσμένους εποχές.



27. Μητρός θεῶν

θυμίαμα ποικίλα

Ἀθανάτων θεότιμε θεῶν μήτηρ, τροφὲ πάντων,
τῆϊδε μόλοις, κράντειρα θεά, σέο, πότνι', ἐπ' εὐχαῖς,
ταυροφόνων ζεύξασα ταχυδρόμον ἄρμα λεόντων,
σκηπτοῦχε κλεινοῖο πόλου, πολυώνυμε, σεμνή,
ἢ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον, οὔνεκεν αὐτῇ
γαῖαν ἔχεις ἐνητοῖσι τροφὰς παρέχουσα προσηνεῖς.
ἐκ σέο δ' ἀθανάτων τε γένος ἐνητῶν τ' ἔλοχεύθη,
σοὶ ποταμοὶ κρατέονται ἀεὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
Ἔστια αὐδαχεῖσα· σὲ δ' ὀλβοδότιν καλέουσι,
παντοίων ἀγαθῶν ἐνητοῖς ὅτι δῶρα χαρίζηι,
ἔρχεο πρὸς τελετήν, ὧ πότνια, τυμπανοτερπῆς
πανδαμάτωρ, Φρυγίη{ς}, σῴτειρα, Κρόνου συνόμενε,
Οὐρανόπαι, πρέσβειρα, βιοθρέπτειρα, φίλοιστρε·
ἔρχεο γηθόσυνος, κεχαρημένη εὐσεβίησιν.

ΜΗΤΡΟΣ ΘΕΩΝ

θυμίαμα, ποικίλα

Ὡς μητέρα των αθανάτων θεῶν πού τιμάσαι ἀπὸ τους θεοὺς καὶ τρέφεις τα πάντα, εἶθε θεά ἀρχόντισσα να ἔλθης ἐδῶ για να ευχηθούμε σε σένα σεβαστὴ θεά, ἀφοῦ ζεύξεις γρήγορο ἄρμα λεόντων, πού φονεύουν τους ταύρους, συ πού ἔχεις το σκῆπτρον (συ πού κυβερνάς) του ἐνδόξου (του πασίγνωστου) πόλου, συ με τα πολλά ὀνόματα, ἢ σεβαστὴ συ κατέχεις τον θρόνον, πού εἶναι εἰς το μέσον του κόσμου καὶ γι' αὐτό συ ἢ ἴδια κατέχεις την γῆν καὶ προσφέρεις εἰς τους ἀνθρώπους τροφὰς ἡπίας (καταπραϋντικὰς) ἀπὸ σε ἐγεννήθη το γένος καὶ των θεῶν καὶ των ἀνθρώπων ἀπὸ σε κυριαρχοῦνται πάντοτε οἱ ποταμοὶ καὶ ὅλη ἢ θάλασσα ἐπωνομάσθης Ἔστια καὶ σε καλοῦν δότειραν της εὐτυχίας, διότι χαρίζεις εἰς τους ἀνθρώπους δῶρα ἀπὸ παντός εἶδους ἀγαθὰ. Ἐλα εἰς την τελετουργίαν, ὡ σεβαστὴ θεά, πού τέρπεσαι με τις τυμπανοκρουσίες, συ πού δαμάζεις τα πάντα, ἢ σωτηρία της Φρυγίας (κατὰ τίνα παράδοσιν ἢ Κυβέλη, ἢ μητέρα των θεῶν, ἢτο προστάτις της Φρυγίας, παράδοσις μεταφερθεῖσα ἀπὸ την παναρχαίαν ἐποχὴν, ὅταν οἱ Φρύγες κατοικοῦσαν εἰς την Θράκην, δηλαδὴ πρὶν μετοικήσουν εἰς την Μικρὰν Ἀσίαν), ἢ σύζυγος του Κρόνου, το παιδί του οὐρανοῦ, ἢ σεβαστὴ, πού τρέφεις την ζωὴν καὶ εἶσαι φίλη της μανίας·



28. Έρμου

θυμίαμα λίβανον

Κλυθή μου, Έρμεία, Διὸς ἄγγελε, Μαιάδος υιέ,
παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε, κοίρανεθητῶν,
εὖφρων, ποικιλόβουλε, διάκτορε ἀργειφόντα,
πτηνοπέδιλε, φίλανδρε, λόγου θνητοῖσι προφήτα,
γυμνάσιν ὃς χαίρεις δολίαις τ' ἀπάταις, τροφιοῦχε,
ἐρμηνεῦ πάντων, κερδέμπορε, λυσιμέριμνε,
ὃς χεῖρεςσιν ἔχεις εἰρήνης ὄπλον ἀμεμφές,
Κωρυκιῶτα, μάκαρ, ἐριούνιε, ποικιλόμυθε,
ἐργασίαις ἐπαρωγέ, φίλε θνητοῖς ἐν ἀνάγκαις,
γλώσσης δεινὸν ὄπλον τὸ σεβάσμιον ἀνθρώποισι·
κλυθή μου εὐχομένου, βίτου τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων
ἐργασίαισι, λόγου χάρισιν καὶ μνημοσύνησιν.

ΕΡΜΟΥ

θυμίαμα, λίβανον

*Άκουσε με, Ερμή. συ ο αγγελιαφόρος του Διός, ὁ υιός της Μαίας, πού έχεις πανίσχυρη καρδιά και είσαι μέσα στους αγώνες, αρχηγέ των ανθρώπων, ευχάριστε, πού έχεις ποικίλες σκέψεις (είσαι πολυμήχανος), οδηγέ, φονέα του Αργου πού έχεις πτερωτά πέδιλα και είσαι φίλος των ανδρῶν και προφήτης του λόγου εις τους ανθρώπους συ χαιρέσαι με τα γυμνάσια και με τις δόλιες απάτες και κρατείς στα χέρια σου φίδι είσαι εξηγητής των πάντων, προστάτης του εμπορικού κέρδους και μας απαλλάσσεις από τις μέριμνες συ έχεις στα χέρια σου το άψογον ὄπλον της ειρήνης ὡ Κηρυκιῶτα (πού φέρεις το κηρύκειον), μακάριε, πού παρέχεις μεγάλες ωφέλειες, πού λέγεις ποικίλα λόγια, βοηθέ εις τάς εργασίας, φίλε των θνητῶν εις τάς ανάγκας των πού έχεις το φοβερόν ὄπλον της γλώσσης, το σεβαστόν εις τους ανθρώπους
άκουσε την προσευχή μου, και δώσε καλόν τέλος του βίου με τις εργασίες, τις χαρές του λόγου και με τις μνημοσύνες.*



29. Ὕμνος Περσεφόνης

Φερσεφόνη, εὐγατερ μεγάλου Διός, ἐλθέ, μάκαιρα,
μουνογένεια θεά, κεχαρισμένα δ' ἱερὰ δέξαι,
Πλούτωνος πολύτιμε δάμαρ, κεδνή, βιοδῶτι,
ἢ κατέχεις Αἴδαο πύλας ὑπὸ κεύθεα γαίης,
Πραξιδίκη, ἐρατοπλόκαμε, Δηοῦς θάλος ἀγνόν,
Εὐμενίδων γενέτειρα, ὑποχθονίων βασιλεία,
ἣν Ζεὺς ἀρρήτοισι γοναῖς τεκνώσατο κούρην,
μητέρα ἐριβρεμέτου πολυμόρφου Εὐβουλήος,
Ὠρῶν συμπαίκτηρα, φασφόρε, ἀγλαόμορφε,
σεμνή, παντοκράτειρα, κόρη καρποῖσι βρύουσα,
εὐφεγγής, κερόεσσα, μόνη ἐνητοῖσι ποθεινή,
εἰαρινή, λειμωνιάσιν χαίρουσα πνοῆσιν,
ἱερὸν ἐκφαίνουσα δέμας βλαστοῖς χλοοκάρποις,
ἀρπαγιμαῖα λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα,
ζῶη καὶ θάνατος μούνη ἐνητοῖς πολυμόχοις,
Φερσεφόνη· φέρβεις γὰρ ἀεὶ καὶ πάντα φονεύεις.
κλῦθι, μάκαιρα θεά, καρπούς δ' ἀνάπεμπ' ἀπὸ γαίης
εἰρήνηι θάλλουσα καὶ ἠπιοχείρωι ὑγείαι
καὶ βίωι εὐόλβωι λιπαρὸν γῆρας κατάγοντι
πρὸς σὸν χῶρον, ἄνασσα, καὶ εὐδύνατον Πλούτωνα.

Ὕμνος ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ

Ὡ Περσεφόνη, θυγατέρα του μεγάλου Διός.

*ἐλα ὦ μακαριά, συ ἡ μονογενής θεά, καὶ δέξου τὴν θυσίαν τὴν εὐάρεστη πολύτιμη
σύζυγε του Πλούτωνος, ἐνδοξε, πού δίδεις ζωὴν
πού κατέχεις τὰς πύλας του Αἴδου εἰς τὰ υποχθόνια τῆς γῆς.*

*Πραξιδίκη με τὰ ἐπέραστα πλοκάμια, τῆς Δηοῦς ἀγνὸ βλαστάρη (τέκνον), μητέρα των
Εὐμενίδων, βασίλισσα των καταχθόνιων (των νεκρῶν), τὴν κόρην πού ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς
με ἀνέκφραστον τοκετό ὡ μητέρα του πολύβροντου καὶ πολύμορφου Εὐβουλέως πού
παίζεις μαζί με τὶς ἐποχές καὶ φέρεις τὸ φῶς ἐσὺ με τὴν ὠραίαν μορφήν σεμνή,
παντοδύναμος*

*κόρη πού εἶσαι γεμάτη ἀπὸ καρπούς, καὶ φέγγεις λαμπρὰ ἔχεις κέρατα, καὶ ἐσὺ μόνον
εἶσαι περιπόθητη εἰς τοὺς ἀνθρώπους διότι εἶσαι εαρινή καὶ χαίρεσαι με τὶς πνοές των
λιβαδιῶν, καὶ φανερώνεις τὸ ἱερὸν σῶμα σου τοὺς βλαστούς, πού παράγουν χλωρούς
καρπούς ἐνυμφεύθης τὸ φθινόπωρον κατόπιν ἀρπαγῆς μόνη ἐσὺ εἶσαι ἡ ζῶη καὶ ὁ
θάνατος εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς πολυβασανισμένους, διότι συ ἡ Φερσεφόνη φέρεις
πάντοτε τὴν ζωὴν (τὴν ἀνοιξιν) καὶ τὰ πάντα φονεύεις (τὸν χειμῶνα). Ἀκουσε με μακαριά
θεά καὶ φέρε καρπούς εἰς τὴν γῆν, δίδε εἰρήνην καὶ ευχάριστον οἶδε εἰρήνην καὶ
εὐχάριστον υγείαν καὶ βίον ευτυχῆ, πού οδηγεῖ ὡ βασίλισσα, τὰ ἡσυχὰ γηρατεία κάτω
πρὸς τὸν ἰδικόν σου χῶρον καὶ πρὸς τὸν δυνατὸν Πλούτωνα.*



30. Διονύσου

θυμίαμα στύρακα

Κικλήσκω Διόνυσον έρίβρομον, εύαστήρα,
πρωτόγονον, διφυή, τρίγονον, Βακχεϊόν άνακτα,
άγριον, άρρητον, κρύφιον, δικέρωτα, δίμορφον,
κισσόβρουον, ταυρωπόν, Άρήιον, εύιον, άγνόν,
ώμάδιον, τριετή, βοτρυηφόρον, έρνεσίπεπλον.
Εύβουλεϋ, πολύβουλε, Διός και Περσεφονείης
άρρήτοις λέκτροισι τεκνωθείς, άμβροτε δαϊμόν·
κλϋθι, μάκαρ, φωνής, ήδϋς δ' έπίπνευσον άμεμ[φ]ής
εύμενές ήτορ έχων, σύν εύζώνοισι τιθήναις.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ

θυμίαμα, στύρακα (ήδύοσμον)

Τον Διόνυσον προσκαλώ, τον θορυβώδη πού φωνάζει ευά (επιφώνημα ενθουσιώδες), τον πρωτογενή, πού έχει δύο φύσεις, και εγεννήθη τρεις φορές, τον Βακχικόν βασιλέα, τον ζώντα εις τους αγρούς, τον ανέκφραστον. τον απόκρυφον, πού έχει δύο κέρατα και δύο μορφάς τον γεμάτο από κισσό, πού έχει πρόσωπο ταύρου, τον πολεμικόν τον βακχικόν. τον αγνόν. πού τρώγει ωμά κρέατα, τον τριετή, πού τρέφει τα σταφύλια και έχει για πέπλο βλαστάρια. Ω Ευβουλέα, πολυμήχανε, πού εγεννήθης στα απερίγραπτα κρεββάτια του Διός και της Περσεφόνης αθάνατε δαίμονα (θεέ) άκουσε, μακάριε, την φωνήν μου και σπεύσε με γλυκύτητα και με προσήνεια. έχων ευμενή διάθεσιν μαζί με τις καλλίζωνες συντρόφους σου (τις Μαινάδες και τις Βάκχες).

31. Ύμνος Κουρήτων

Σκιρτηταί Κουρήτες, ένόπλια βήματα θέντες,
ποσσίκροτοι, ρομβηταί, όρέστεροι, εύαστήρες,
κρουσιλύραι, παράρυθοι, έπεμβάται, ίχνεσι κοϋφοι,
όπλοφόροι, φύλακες, κοσμήτορες, άγλαόφημοι,
μητρός όρειομανοϋς συνοπάονες, όργιοφάνται·
έλθοιτ' εύμενέοντες έπ' εύφήμοισι λόγοισι,
βουκόλωι εύάντητοι άεί κεχαρηότι θυμώι.

Ύμνος ΚΟΥΡΗΤΩΝ

Ό σείς οί Κουρήτες, πού πηδάτε και βαδίζετε ρυθμικά σύμφωνα με τα πολεμικά τραγούδια σας που κάνετε κρότον με τα πόδια και περιστρέφεσθε ωςάν ρόμβοι (σβούρες), και ζήτε εις τα βουνά, βακχικοί, πού κρούετε την λύραν και είσθε ρυθμικοί και βαδίζετε με ελαφρά βήματα, και είσθε ώπλισμένοι. φύλακες, αρχηγοί, με λαμπρή φήμη, σύντροφοι της μητέρας (της Ρέας ή της Κυβέλης), πού σαν μανιακή περιφέρεται στα βουνά, σεις πού φανερώνετε (πού γνωρίζετε) τις ιεροτελεστιές, είθε να έλθετε με ευμενή διάθεσιν από τους εγκωμιαστικούς λόγους, καταδεκτικοί πάντοτε προς τον βοϊδοβοσκό και με χαρούμενη καρδιά.



32. Ἀθηνᾶς

θυμίαμα ἀρώματα

Παλλὰς μονογενῆς μεγάλου Διὸς ἔκγονε σεμνή,
δῖα, μάκαιρα θεά, πολεμόκλονε, ὄμβριμόθυμε,
ἄρρητε, ῥητή, μεγαλώνυμε, ἀντροδίαιτε,
ἢ διέπεις ὄχθους ὑψαύχενας ἀκρωρείους
ἠδ' ὄρεα σκιδόντα, νάπαισί τε σὴν φρένα τέρπεις,
ὄπλοχαρῆς, οἰστροῦσα βροτῶν ψυχὰς μανίαισι,
γυμνάζουσα κόρη, φρικώδη θυμὸν ἔχουσα,
Γοργοφόνη, φυγόλεκτρε, τεχνῶν μῆτερ πολυόλβε,
ὄρμάστειρα, φίλοιστρε κακοῖς, ἀγαθοῖς δὲ φρόνησις·
ἄρσην μὲν καὶ θῆλυς ἔφυς, πολεματόκε, μῆτι,
αἰολόμορφε, δράκαινα, φιλένθεε, ἀγλαότιμε,
Φλεγραίων ὀλέτειρα Γιγάντων, ἵππελάτειρα,
Τριτογένεια, λύτεира κακῶν, νικηφόρε δαῖμον,
ἦματα καὶ νύκτας αἰεὶ νεάταισιν ἐν ὥραις,
κλυθεῖ μου εὐχομένου, δὸς δ' εἰρήνην πολυόλβον
καὶ κόρον ἠδ' ὑγίαιαν ἐπ' εὐόλβοισιν ἐν ὥραις,
γλαυκῶφ', εὐρεσίτεχνε, πολυλλίστη βασιλεία.

Ἕγνος Ἀθῆνας

ὦ Παλλάδα μονογενῆς, πού εἶσαι το σεμνὸ τέκνον του μεγάλου Διός, σεβαστὴ μακαριὰ θεά, πού διεγείρεις τον θόρυβο του πολέμου, κρατερόκαρδε.

Σὺ ἀγαπᾶς τα ὄπλα οἰστροηλατεῖς (ξεσηκῶνεις) τις ψυχές των ἀνθρώπων με μανίες εἶσαι ἡ κόρη πού γυμνάζεις (ασκεῖς) καὶ ἔχεις φρικτὴν οργήν (διότι τρομάζουν με την Οργή σου).

Εσύ ἐφόνευσες την Γοργόνα, ἀποφεύγεις το συζυγικὸ κρεββάτι, ἀλλὰ εἶσαι ἡ πολυευτυχι-σμένη μητέρα των τεχνῶν.

Εσύ παρέχεις παρορμήσεις, ἀγαπᾶς να ξεσηκῶνεις οἰστρον (μανίαν) εἰς τους κακοὺς, εἰς τους ἀνθρώπους ὅμως εἶσαι ἡ φρόνησις (ἡ φρονιμάδα) ἐγεννήθης ἐκ φύσεως ἀρσενικὴ καὶ θηλυκὴ, ἐσύ γεννᾶς τους πολέμους, ἀλλὰ εἶσαι καὶ ἡ σύνεσις.

Ποικιλόμορφε, πού βλέπεις με οξύτητα, ἐνθουσιαστικὴ, πού ἔχεις λαμπρὰν τιμὴν ἐσύ ἐξωλόθρευσες τους Φλεγραίους γίγαντας, ἐσύ ὀδηγεῖς τους ἵππους. Εἶσαι ἡ Τριτογένεια μας ἀπαλλάσσεις ἀπὸ τα κακά, εἶσαι ἡ θεά. πού μας φέρεις την νίκην ἢ γαλανομάτα, ἡ ἐφευρίσκουσα τέχνας, ἡ βασίλισσα πού δέχεται πολλές ἱκεσίες ἡμέρα καὶ νύχτα πάντοτε σὲς τελευταῖες ὥρες ἀκουσε τις εὐχές μου καὶ δόσε μας εἰρήνην, πού παρέχει πολλὴν εὐτυχίαν, καὶ ἱκανοποίησιν καὶ υγίαιαν μ' ευτυχισμένες ὥρες.



33. Νίκης

θυμίαμα μάνναν

Εὐδύνατον καλέω Νίκην, θνητοῖσι ποθεινήν,
ἢ μούνη λύει θνητῶν έναγώνιον ὄρμην
καὶ στάσιν ἀλγινόεσσαν ἐπ' ἀντιπάλοισι μάχαισιν,
ἐν πολέμοις κρίνουσα τροπαιοῦχοισιν ἐπ' ἔργοις,
οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φέροις γλυκερώτατον εὖχος·
πάντων γὰρ κρατέεις, πάσης δ' ἔριδος κλέος ἔσθλόν
Νίκηι ἐπ' εὐδόξωι κεῖται θαλίαισι βρυάζον.
ἀλλά, μάκαιρ', ἔλθοις πεπιοημένη ὄμματι φαιδρῶι
αἰεὶ ἐπ' εὐδόξοις ἔργοις κλέος ἔσθλόν ἄγουσα.

ΝΙΚΗΣ

θυμίαμα, μάνναν

Την Νίκην προσκαλώ την πολυδύναμη, την περιπόθητη στους ανθρώπους, που μόνο αυτή απαλλάσσει τους ανθρώπους από την αγωνιώδη ὄρμην και από την οδυνηράν αντίθεσιν κατά τὰς μάχας μεταξύ αντιπάλων, διότι συ αποφασίζεις στους πολέμους με τα νικηφόρα ἔργα, προς τα οποία, όταν ορμάς φέρεις γλυκύτατον καύχημα, διότι είσαι των πάντων κυρίαρχος· και εις κάθε διαμάχην εναπόκειται εις εσέ από εσέ εξαρτάται ή ἔνδοξος Νίκη το καλό αποτέλεσμα, που χαιρέται ὁ νικητής αλλά, ὦ μακαρία, εἶθε να μας ἔλθης με περιπόθητο φαιδρό μάτι και να μας φέρης πάντοτε καλήν φήμην για τα ἔνδοξα ἔργα.



34. Ἀπόλλωνος

θυμίαμα μάνναν

Ἐλεέ, μάκαρ, Παιάν, Τιτυοκτόνε, Φοῖβε, Λυκωρεῦ,
Μεμφίτ', ἀγλαότιμε, ἰήιε, ὀλβιοδῶτα,
χρυσολύρη, σπερμεῖε, ἀρότριε, Πύθειε, Τιτάν,
Γρύνειε, Σμινθεῦ, Πυθοκτόνε, Δελφικέ, μάντι,
ἄγριε, φωσφόρε δαῖμον, ἐράσμιε, κύδιμε κοῦρε,
μουσαγέτα, χοροποιέ, ἐκηβόλε, τοξοβέλεμνε,
Βράγχιε καὶ Διδυμεῦ, ἐκάεργε, Λοξία, ἀγνέ,
Δήλι' ἄναξ, πανδερκές ἔχων φαεσίμβροτον ὄμμα,
χρυσοκόμα, καθαρὰς φήμας χρησμούς τ' ἀναφαίνων·
κλυθί μου εὐχομένου λαῶν ὑπερ εὐφροني θυμῶι·
τόνδε σὺ γὰρ λεύσσεις τὸν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα
γαῖαν δ' ὀλβιόμοιρον ὑπερθέ τε καὶ δι' ἀμολγοῦ,
νυκτὸς ἐν ἡσυχίαισιν ὑπ' ἀστεροόμματον ὄρφνην
ρίζας νέρθε δέδορκας, ἔχεις δέ τε πείρατα κόσμου
παντός· σοὶ δ' ἀρχή τε τελευτή τ' ἐστὶ μέλουσα,
παντοθαλής, σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρη πολυκρέκτωι
ἀρμόζεις, ὅτε μὲν νεάτης ἐπὶ τέρματα βαίνων,
ἄλλοτε δ' αὖθ' ὑπάτης, ποτὲ Δώριον εἰς διάκοσμον
πάντα πόλον κερνάς κρίνεις βιοθερέμμονα φῦλα,
ἀρμονίηι κεράσας {τὴν} παγκόσμιον ἀνδράσι μοῖραν,
μίσας χειμῶνος θέρεός τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν,
ταῖς ὑπάταις χειμῶνα, θέρος νεάταις διακρίνας,
Δώριον εἰς ἔαρος πολυηράτου ὦριον ἄνεος.
ἔθεν ἐπωνυμίην σε βροτοὶ κλήζουσιν ἄνακτα,
Πᾶνα, θεὸν δικέρωτ', ἀνέμων συρίγμαθ' ἰέντα·
οὔνεκα παντὸς ἔχεις κόσμου σφραγίδα τυπῶτιν.
κλυθι, μάκαρ, σώζων μύστας ἰκετηρίδι φωνῆι.



ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
θυμίαμα, μάνναν

Ελα, ώ μακάριε Παιάν, πού εφόνευσες τον Τιτυόν, Φοίβε Λυκωρέα, Μεμφίτη, συ πού τιμάσαι λαμπρά, ό ίηιος, ό παρέχων ευτυχίαν. πού έχεις χρυσήν λύραν και έχεις σχέσιν με τα σπέρματα, ό προστάτης των καλλιεργητών, ό Πύθιος, ό Τιτάν, ο Γρύνειος. ό Σμινθεύς, ό φονεύς του Πύθωνος, ό Δελφικός, ό μάντις, ό άγριος, ό θεός πού φέρει το φως, ό αγαπητός, ό ένδοξος νέος συ πού είσαι ό ηγέτης των Μουσών, ό αρχηγός του χορού, ο μακροβόλος, ό τοξοβόλος ό Βράγχιος και Διδυμεύς, ό τοξότης, ό Λοξίας, ό αγνός, ώ ανακτά της Δήλου, πού το μάτι σου, το φωτίζον τους ανθρώπους, βλέπει τα πάντα, συ με την χρυσή κόμη, πού μας δίδεις προφητικές καθαρές φωνές και χρησμούς, άκουσε την προσευχήν μου υπέρ των λαών με ευφρόσυνη καρδιά· διότι εσύ βλέπεις όλον αυτόν τον απέραντον αιθέρα και από επάνω βλέπεις την ευτυχισμένη γη και από κάτω στο σκοτάδι κατά την νύκτα εν ώρα ησυχίας, πού έχεις για μάτια τα άστρα, βλέπεις τις ρίζες (τα θεμέλια), και έχεις τα πέρατα όλου του κόσμου (κάτω από τα μάτια σου)· εσύ φροντίζεις για την αρχή και το τέλος, και κάνεις να θάλλουν τα πάντα· εσύ συναρμόζεις κάθε πόλον με την κιθάραν, πού έχει μεγάλον ήχον άλλοτε μεν βαδίζων προς τα τέρματα της νεάτης (της κατωτάτης χορδής), άλλοτε πάλιν προς την υπάτην (την ύψηλοτάτην χορδήν), άλλοτε δε συμμειγνύων κάθε πόλον εις την Δωρικήν διακοσμησιν (διάταξιν). Διαχωρίζεις τα διατηρούμενα εις την ζωήν φύλα συγκεράσας δια της αρμονίας την παγκόσμιον μοίραν των ανθρώπων (την μοίραν τήν θέσιν των ανθρώπων εις όλον τον κόσμον)· άνέμειξες εξ ίσου και με τα δύο (και με την νεάτην και με την υπάτην) τον χειμώνα και το θέρος, διεχώρισες δε τον χειμώνα εις υπάτας και το θέρος με τάς νεάτας και έσχημάτισες το ώραιόν Δωρικόν άνθος του πολυαγαπημένου έαρος

Εξ αυτού οι άνθρωποι σε καλούν με την επωνυμίαν ανακτά Πάνα θεόν με δύο κέρατα, πού αφίνεις τα σφυρίγματα των ανέμων και γι αυτό κρατείς την σφραγίδα, που δίδει τον τύπον εις όλον τον κοσμον (πού διαπλάσσει όλον τον κοσμον) άκουσε με μακάριε, και σώσε τους μεμυημένους με την ικετευτικήν φωνήν (που σε ικετεύουν).



35. Λητούς

θυμίαμα σμύρναν

Λητώ κυανόπεπλε, θεά διδυματόκε, σεμνή,
Κοιαντίς, μεγάθυμε, πολυλλίστη βασίλεια,
εΰτεκνον Ζηνός γονίμην ὠδίνα λαχοῦσα,
γειναμένη Φοῖβόν τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
τὴν μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ, τὸν δὲ κραναῆι ἐνὶ Δήλῳ,
κλῦθι, θεά δέσποινα, καὶ ἴλαον ἦτορ ἔχουσα
βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν τέλος ἡδὺ φέρουσα.

ΛΗΤΟΥΣ

θυμίαμα, σμύρναν

*Ω Λητώ με τα γαλάζια πέπλα, συ ἡ θεά πού εγέννησες δίδυμα, σεμνή, κόρη του Κοίη,
(Κοιαντίς). βασίλισσα, πού σου απευθύνουν πολλές παρακλήσεις.
πού σου έτυχε να έχης με τον Δία γόνιμον τοκετόν ωραίων τέκνων, αφού συ εγέννησες
και τον Φοῖβον και την Άρτεμιν, πού εκτοξεύει βέλη αυτήν μεν εις την Ορτυγίαν εκείνον
δε (τον Φοῖβον) εις την βραχώδη Δήλον, άκουσε με θεά δέσποινα, και με ευμενή καρδιά
έλα εις την τελετουργίαν, πού είναι αφιερωμένη εις όλους τους θεούς, και φέρε μας
γλυκό τέλος.*



36. Ἀρτέμιδος

θυμίαμα μάνναν

Κλυθί μου, ὦ βασιλεία, Διὸς πολυώνυμε κούρη,
Τιτανίς, βρομία, μεγαλώνυμε, τοξότι, σεμνή,
πασιφαής, δαιδοῦχε θεά, Δίκτυννα, λοχεία,
ὠδίνων ἔπαρωγὲ καὶ ὠδίνων ἀμύητε,
λυσίζωνε, φίλοιστρε, κυνηγέτι, λυσιμέριμνε,
εὔδρομε, ἰοχέαιρα, φιλαγρότι, νυκτερόφοιτε,
κλησισία, εὐάντητε, λυτηρία, ἀρσενόμορφε,
Ὀρεία, ὠκυλόχεια, βροτῶν κουροτρόφε δαῖμον,
ἀμβροτέρα, χθονία, θηροκτόνε, ὀλβιόμοιρε,
ἢ κατέχεις ὀρέων δρυμούς, ἐλαφηβόλε, σεμνή,
πότνια, παμβασίλεια, καλὸν θάλος, αἰὲν ἐοῦσα,
δρυμονία, σκυλακίτι, Κυδωνιάς, αἰολόμορφε·
ἐλθέ, θεὰ σῶτειρα, φίλη, μύστησιν ἄπασιν
εὐάντητος, ἄγουσα καλοὺς καρπούς ἀπὸ γαίης
εἰρήνην τ' ἐρατὴν καλλιπλόκαμόν θ' ὑγίαιαν·
πέμπους δ' εἰς ὀρέων κεφαλὰς νούσους τε καὶ ἄλλη.

ARTEMIDOS

θυμίαμα, μάνναν

*Ἄκουσε με ὦ βασίλισσα, κόρη του Διὸς με τα πολλά ονόματα. Τιτανίδα πού εἶσαι
θορυβῶδης, ἔνδοξος τοξότρια σεμνή, πού λάμπεις εἰς ὅλους και κρατεῖς λαμπάδα, συ ἡ
θεὰ Δίκτυννα. ἡ προστατεύουσα τας γεννήσεις, πού προσέρχεσαι βοηθός εἰς τις
ετοιμόγεννες, ενώ ἡ ἴδια αγνοεῖς τους πόνους του τοκετοῦ.*

*Εσύ λύεις τίς ζώνες, αγαπᾶς τον οἰστρον (την μανίαν), εἶσαι κυνηγός, μας απαλλάσσεις
ἀπὸ τις φροντίδες, τρέχεις πολύ, εἶσαι τοξεύτρια, φίλη των αγροτῶν, περιφέρεσαι κατὰ
την νύκτα,*

*εἶσαι το καταφύγιον των βασανισμένων, καταδεκτική, λυτρώτρια, με αρσενικήν μορφήν,
Ὀρθή, επιταχύνεις τους τοκετούς, θεὰ πού τρέφεις τα παιδιά των ανθρώπων, αγρότισσα
γηνιη φόνισσα των θηρίων, καλότυχη εσύ κατέχεις τα δάση των βουνῶν, τοξεύεις τα
ελάφια, εἶσαι ἡ σεμνή, ἡ σεβαστή, ἡ βασίλισσα των πάντων, εἶσαι πάντοτε, ωραίο
βλαστᾶρι (του Διὸς), συχνάζεις εἰς τους δρυμούς, ἡ προστάτις των σκύλων, ἡ Κυδωνιάς,
ἡ ποικιλόμορφος.*

*Ελα, ὦ θεά, για σωτηρία μας, ως φίλη εἰς Ὀλους τους μεμυημένους. ευπρόσιτη, φέρουσα
ωραίους καρπούς ἀπὸ την γην και την αξιέραστη εἰρήνη και την υγίαν με τα ωραία
πλοκάμια και εἶθε να αποπέμψης εἰς τὰς κορυφὰς των βουνῶν τὰς ασθεναίας και τους
πόνους.*



37. Τιάνων

θυμίαμα λίβανον

Τιήνες, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης ὑπένερεθεν
οἴκοις Ταρταρίοισι μυχῶι χεονὸς ἔνναϊοντες,
ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ πάντων θνητῶν πολυμόχων,
εἰναλίων πτηνῶν τε καὶ οἱ χεόνα ναιετάουσιν·
ἔξ ὑμέων γὰρ πᾶσα πέλει γενεὰ κατὰ κόσμον.
ὑμᾶς κικλήσκω μῆνιν χαλεπὴν ἀποπέμπειν,
εἴ τις ἀπὸ χεονίων προγόνων οἴκοις ἐπελάσθη.

ΤΙΤΑΝΩΝ

θυμίαμα, λίβανον

ὦ σεῖς οἱ Τιτάνες, τα λαμπρά τέκνα της Γης και του Ουρανού, οἱ πρόγονοι των ἰδικῶν μας πατέρων, που ζούσατε ἄλλοτε ὑπεράνω της γης ἀλλὰ πού κατοικεῖτε τώρα εἰς τους οἴκους του Ταρτάρου, εἰς τον μυχόν (το βάθος) του Ἄδου. Σεῖς εἰσθε αἱ ἀρχαί και αἱ πηγαὶ ὅλων των θνητῶν των πολυβασανισμένων. (ὅλων των δημιουργημάτων πού αποθνήσκουν).

των θαλασσίων δηλαδὴ και των ἱπταμένων και ἐκείνων, πού ζουν εἰς την γῆν διότι ἀπὸ σας προέρχεται κάθε γένος εἰς τον κόσμον (πού ὑπάρχει εἰς τον κόσμον). Εσάς επικαλούμαι να αποδιώξετε την ολεθριαν ὀργὴν εἰάν κάποια (ὀργή) εἰσεχώρησεν εἰς τὰς οἰκίας μας ἀπὸ τους γήνιους προγόνους.



38. Κουρήτων

θυμίαμα λίβανον

Χαλκόκροτοι Κουρήτες, Ἀρήια τεύχε' ἔχοντες,
οὐράνιοι χθόνιοί τε καὶ εἰνάλιοι, πολύολβοι,
ζωιογόνοι πνοιαί, κόσμου σωτήρες ἀγαυοί,
οἴτε Σαμοθράικην, ἱερὴν χθόνα, ναιετάοντες
κινδύνους ἐνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων·
ὕμεῖς καὶ τελετὴν πρῶτοι μερόπεσσιν ἔθεσθε,
ἀθάνατοι Κουρήτες, Ἀρήια τεύχε' ἔχοντες·
νωμᾶτ' Ὠκεανόν, νωμᾶθ' ἄλα δένδρεά θ' αὐτῶς·
ἐρχόμενοι γαῖαν κοναβίζετε ποσσὶν ἔλαφροῖς,
μαρμαίροντες ὄπλοις· πτήσσουσι δὲ θῆρες ἅπαντες
ὀρμώντων, θόρυβος δὲ βοή τ' εἰς οὐρανὸν ἵκει
εἰλιγμοῖς τε ποδῶν κονίη νεφέλας ἀφικάνει
ἐρχομένων· τότε δὴ ῥα καὶ ἄνεα πάντα τέθηλε.
δαίμονες ἀθάνατοι, τροφῆες καὶ αὐτ' ὀλετήρες,
ἠνίκ' ἂν ὀρμαίνητε χολούμενοι ἀνθρώποισιν
ὀλλύντες βίοτον καὶ κτήματα ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
πιμπλάντες, στοναχεῖ δὲ μέγας πόντος βαθυδίνης,
δένδρη δ' ὑψικάρην' ἐκ ριζῶν ἐς χθόνα πίπτει,
ἠχῶ δ' οὐρανία κελαδεῖ ροιζήμασι φύλλων.
Κουρήτες Κορύβαντες, ἀνάκτορες εὐδύνατοί τε
ἐν Σαμοθράικῃ ἄνακτες, ὁμοῦ δὲ Διόσκοροι αὐτοί,
πνοιαὶ ἀέναιοι, ψυχοτρόφοι, ἀεροειδεῖς,
οἴτε καὶ οὐράνιοι δίδυμοι κλήζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ,
εὐπνοοὶ, εὐῆδιοι, σωτήριοι ἠδὲ προσηνεῖς,
ῶροτρόφοι, φερέκαρποι ἐπιπνεῖοιτε ἄνακτες.



*ΚΟΥΡΗΤΩΝ
θυμίαμα, λίβανον*

Ω Κουρήτες, πού κρατείτε τα χάλκινα τύμπανα και έχετε πολεμικά όπλα σεις οι επουράνιοι και οι γήινοι και οί θαλάσσιοι, πολυευτυχισμένοι πνοές πού γεννάτε ζωήν ένδοξοι σωτήρες του κόσμου πού κατοικείτε εις την Σαμοθράκην, την ιεράν γήν και απομακρύνετε τους κινδύνους από τους ανθρώπους, πού περιπλανώνται εις την θάλασσαν εσείς πρώτοι καθιερώσατε και την τελετουργίαν (τάς μυστικές τελετάς), ώ αθάνατοι Κουρήτες, πού φέρετε πολεμικά όπλα·

εσείς κινείτε τον Ωκεανών, εσείς κινείτε την θάλασσαν.επίσης και τα δένδρα και όταν έρχεσθε εις την γήν βροντάτε με τα ελαφρά πόδια σας λαμποντες με τα όπλα σας, και καταλαμβάνονται από φόβον όλα τα θηρία, ενώ σεις ορμάτε, θόρυβος δε και βουητό φθάνει έως εις τον ουρανόν. και ενώ έρχεσθε με τους ελιγμούς (τα στριφογυρίσματα) των ποδιών σας ή σκόνη. (Ο κορνιαχτός) από τον ανεμοστρόβιλον πού σηκώνεται, φθάνει εις τα σύννεφα

(τότε δα βέβαια και όλα τα άνθη θάλλουν) θεοί αθάνατοι, σεις πού τρέφετε (τους ανθρώπους) και πάλιν τους καταστρέφετε, όταν ορμάτε χολωμένοι εναντίον των ανθρώπων.

καταστρέφοντες την περιουσίαν και τα κτήματα των, ακόμη και αυτούς τους ίδιους ταλανίζοντες τότε στενάζει ο μεγάλος πόντος με τους βαθείς ανεμοστρόβιλους, και τα υψηλά δένδρα πέφτουν από τις ρίζες των εις την γήν (ξεριζώνονται από την δύναμιν του ανέμου) ηχώ δε προερχομένη εξ ουρανού φωνάζει με τα σφυρίγματα των φύλλων, πού κινούνται με ορμήν. Ω Κουρήτες Κορύβαντες. Βασιλείς και ισχυροί, πού βασιλεύετε εις την Σαμοθράκην, μαζί οι ίδιοι είσθε παιδιά του Διός πνοές αέναοι, πού τρέφετε την ψυχήν και 'χετε όψιν σκοτεινήν σεις και επουράνια δίδυμοι επονομάζεσθε εις τον Ολυμπο που έχετε ωραίες πνοές (φυσήματα), σεις που είσθε αίθριοι, σωτήριοι και ευμενείς πού τρέφετε τάς ώρας (τάς εποχάς) του έτους, πού φέρετε καρπούς, είθε ώ άνακτες, να πνεύσετε (να ευνοήσετε) και προς ημάς.



39. Κορύβαντος

θυμίαμα λίβανον

Κικλήσκω χεονός ἀνάου βασιλῆα μέγιστον,
Κύρβαντ' ὀλβιόμοιρον, Ἄρηιον, ἀπροσόρατον,
νυκτερινόν Κουρῆτα, φόβων ἀποπαύστορα δεινῶν,
φαντασιῶν ἐπαρωγόν, ἐρημοπλάνον Κορύβαντα,
αἰολόμορφον ἄνακτα, θεὸν διφυῆ, πολύμορφον,
φοίνιον, αἶμαχθέντα κασιγνήτων ὑπὸ δισσῶν,
Δηοῦς ὃς γνῶμαισιν ἐνήλλαξας δέμας ἀγνόν,
θηρότυπον θέμενος μορφήν δνοφεροῖο δράκοντος·
κλιῦθι, μάκαρ, φωνῶν, χαλεπήν δ' ἀποπέμπτεο μῆνιν,
παύων φαντασίας, ψυχῆς ἐκπλήκτου ἀνάγκας.

ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ

θυμίαμα, λίβανον

Καλῶ τον μέγιστον βασιλέα της αιωνίας γης τον καλότυχο Κορύβαντα τον πολεμικόν πού κανείς δεν ημπορεῖ να τον αντιμετωπίσει, τον νυκτερινόν Κούρητα, πού καταπαύει τους τρομερούς φόβους· αυτόν πού ἐρχεται βοηθός των φαντασμάτων, τον Κορύβαντα πού περιπλανάται εις την ἐρημον τον ποικιλόμορφον ἄνακτα, τον θεόν με τὰς δύο φύσεις, τον πολύμορφον. τον ερυθρόν ωσάν το αἷμα, αυτόν πού σφάχθηκε ἀπό δύο ἀδελφούς εσένα πού κατὰ τὰς γνώμας της Δηοῦς ἄλλαξες το ἀγνόν σῶμα σου και εις την θέσιν του ἔβαλες την θηριοειδή μορφήν μαύρου δράκοντος ἀκουσε, μακάριε, τὰς φωνάς μου και ἀπόδιωξε την φοβεράν οργήν και κατάπαυσε τα φαντάσματα της ψυχῆς, πού εἶναι προϊόντα της καταπληκτικῆς ἀνάγκης.



40. Δήμητρος Ἐλευσινίας

θυμίαμα στύρακα

Δηῶ, παμμήτειρα θεά, πολυώνυμε δαῖμον,
σεμνή Δήμητερ, κουροτρόφε, ὀλβιοδῶτι,
πλουτοδότειρα θεά, σταχυοτρόφε, παντοδότειρα,
εἰρήνη χαίρουσα καὶ ἐργασίαις πολυμόχθοις,
σπερμεία, σωρίτι, ἄλωαία, χλοόκαρπε, ἢ ναίεις ἀγνοῖσιν Ἐλευσῖνος γυάλοισιν,
ἰμερόεσσ', ἐρατή, ἐνητῶν ἐρέππειρα προπάντων, ἢ πρώτη ζεύξασα βοῶν
ἀροτῆρα τένοντα καὶ βίον ἰμερόεντα βροτοῖς πολυόλβον ἀνείσα,
αὐξισθαλής, Βρομίιο συνέστιος, ἀγλαότιμος,
λαμπαδόεσσ', ἀγνή, δρεπάνοις χαίρουσα θερείοις·
σύ χεονία, σύ δὲ φαινομένη, σύ δε πᾶσι προσηνής·
εὐτέκνε, παιδοφίλη, σεμνή, κουροτρόφε κούρα,
ἄρμα δρακόντειοισιν ὑποζεύξασα χαλινοῖς
ἐγκυκλίοις δίναις περὶ σὸν θρόνον εὐάζουσα,
μονογενής, πολύτεκνε θεά, πολυπτόνια ἐνητοῖς,
ἧς πολλαὶ μορφαί, πολυάνθεμοι, ἱεροθαλεῖς.
ἐλθέ, μάκαιρ', ἀγνή, καρποῖς βρίθουσα θερείοις,
εἰρήνην κατάγουσα καὶ εὐνομίην ἐρατεινὴν
καὶ πλοῦτον πολυόλβον, ὁμοῦ δ' ὑγίειαν ἄνασσαν.

ΔΗΜΗΤΡΟΣ Ἐλευσινίας

θυμίαμα στύρακα - ἠδύοσμον

Ὁ Δηῶ μητέρα των πάντων, θεά, δαιμονία με τα πολλά ονόματα σεβαστή Δήμητρα, πού τρέφεις τα παιδιά και δίδεις την ευτυχίαν ὡς θεά πού δίδεις τον πλούτον τρέφεις τα στάχυα, παρέχεις τα πάντα και χαίρεσαι εις την εἰρήνην και εις τὰς ἐργασίας, πού απαιτοῦν πολὺν μόχθον συ εἶσαι ἢ προστάτις των σπερμάτων, συ δίδεις σωρούς ἀπὸ σιτᾶρι, ἢ συχνάζουσα εις τα ἀλώνια, ἐσύ παράγεις χλωρούς καρπούς, και κατοικεῖς στις ἱερές κοιλάδες της Ἐλευσῖνος εἶσαι περιπόθητη. ἀγαπητή, τροφός ὄλων των θνητῶν, καὶ πρώτη ἐσύ ἐζευξες τον αυχένα των βοδιῶν προς καλλιέργειαν, καὶ ἔφερες εις τους ἀνθρώπους βίον περιπόθητον πολυευτυχισμένον βοηθεῖς εις την αὐξήσιν των καρπῶν, εἶσαι σύνοικος του Βρόμιου, (του Διονύσου) τιμάσαι με λαμπρότητα, κρατεῖς λαμπάδα, εἶσαι ἀγνή, καὶ χαίρεσαι με τα θερινὰ δρέπανα συ εἶσαι κάτω ἀπὸ την γῆν ἀλλὰ φαίνεσαι, καὶ εἶσαι προς ὄλους φιλική· ὡς συ ἢ φιλόστοργος, πού ἀγαπᾷς τα παιδιά, ἢ σεβαστή, πού εἶσαι κόρη καὶ τρέφεις παιδιά, πού ἐζευξες εις ἄρμα με δρακόντεια χαλινάρια οπαδούς του Διονύσου πού ἐκραύγαζον περιδινούμενοι (περιστρεφόμενοι) κυκλικῶς γύρω ἀπὸ τον θρόνον σου θεά μονογενής καὶ πολύτεκνος καὶ πολυσέβαστη εις τους ἀνθρώπους, πού ἔχεις πολλές μορφές, γεμάτες ἀπὸ πολλά ἀνθη πού θάλλουν ἀπὸ ἱερότητα ἔλα ὡς μακαριά, ἀγνή. πού εἶσαι γεμάτη ἀπὸ καλοκαιριάτικους καρπούς, καὶ φέρε μας κάτω εἰρήνην καὶ εὐνομίαν περιπόθητη και πλούτον πολυευτυχισμένον μαζί δε με αὐτά και την βασιλίσσαν υγιάν.



41. Μητρὸς Ἀνταίας

θυμίαμα ἀρώματα

Ἀνταία βασίλεια, θεά, πολυώνυμε μήτηρ
ἀθανάτων τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων,
ἢ ποτε μαστεύουσα πολυπλάγκτωι ἐν ἀνίη
νηστείαν κατέπαυσας Ἐλευσῖνος {ἐν} γυάλοισιν
ἦλθές τ' εἰς Αἴδην πρὸς ἀγαυὴν Περσεφόνειαν
ἀγνὸν παῖδα Δυσαύλου ὀδηγητῆρα λαβοῦσα,
μηνυτῆρ' ἀγίων λέκτρων χεονίου Διὸς ἀγνοῦ,
Εὐβουλον τεύξασα θεὸν θνητῆς ἀπ' ἀνάγκης.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε, πολυλλίστη βασίλεια,
ἐλεεῖν εὐάντητον ἐπ' εὐιέρωι σέο μύστηι.

ΜΗΤΡΟΣ ΑΝΤΑΙΑΣ

θυμίαμα, ἀρώματα

Ανταία βασίλισσα, θεά. ονομαστή μητέρα των ἀθανάτων θεῶν και των θνητῶν ἀνθρώπων, συ πού κάποτε ερευνῶσα μέσα σε μια πολυπλόκηθη θλίψη κατέπαυσες την νηστείαν (την πείναν) εις τὰς κοιλάδος της Ελευσίνος και κατέβης εις τον Αδην προς την ἐνδοξον Περσεφόνην αφού σου ἔτυχε να ἔχης ως οδηγόν το αγνό παιδί του Δυσαύλου, πού απεκάλυψε (ἐφάνέρωσε το αγνό παιδί) τα ιερά κρεββάτια του αγνού υποχθονίου Διός, και ἐγέννησες τον Εὐβουλον, πού ἦτο θεός, υποκύψασα εις ἀνάγκην θνητῆς. Ἀλλα ὦ θεά παρακαλώ ἐσένα την βασίλισσα, πού δέχεσαι πολλές ικεσίες, να ελθης καταδεκτικῆ εις τον ιερόν μύστην σου.



42. Μίσης

θυμίαμα στύρακα

θεσμοφόρον καλέω ναρηκοφόρον Διόνυσον,
σπέρμα πολύμνηστον, πολυώνυμον Εύβουληα,
ἀγνήν εὐιερὸν τε Μίσην ἄρρητον ἄνασσαν,
ἄρσενά καὶ θῆλυν, διφυῆ, λύσειον Ἴακχον·
εἴτ' ἐν Ἐλευσίνος τέρπηι νηῶι θυόεντι,
εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν Μητέρι μυστιπολεύεις,
ἢ Κύπρωι τέρπηι σὺν ἔυστεφάνωι Κυθερείῃ,
ἢ καὶ πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἀγνοῖς
σὺν σῆι μητρὶ θεᾷ μελανηφόρω Ἴσιδι σεμνῆι,
Αἰγύπτου παρὰ χεῦμα σὺν ἀμφιπόλοισι τιθήναις·
εὐμένεουσ' ἔλθοις ἀγαθοὺς τελετῆς ἐπ' ἀέθλους.

ΜΙΣΗΣ

θυμίαμα, στύρακα ηδύοομον

Τον Διόνυσον προσκαλώ, πού βάζει θεσμούς και φέρει ραβδί, πού είναι σπέρμα πολυενθύμητο και ἔνδοξον του Ευβούλου και την αγνήν ιερωτάτην Μίσην (προσκαλώ), την απερίγραπτον βασίλισσαν, αρσενικήν και θηλυκήν τον δίμορφον λυτρωτήν Ιακχον είτε τέρπεσαι μέσα εις τον ευώδη ναόν της Ελευσίνας είτε και εις την Φρυγίαν τελείς μυστηριακάς τελετουργίας μαζί με την μητέρα, ή εις την Κύπρον τέρπεσαι μαζί με την καλλιστέφανη Κυθέρεια, ή και εις τάς αιτοφόρους ἱεράς πεδιάδας ευφραίνεσαι μαζί με την μητέρα θεάν, την σεμνήν μαυροφόρα Ἴσιν πλησίον εις τα νερά του πόταμου Αιγύπτου, (του Νείλου) μαζί με τις υπηρέτριες παραμάννες, εἴθε να μας ἔλθης με ευμενῆ διάθεσιν εκτελούσα καλά ἔργα κατά τους αγώνας.



43. Ὠρῶν

θυμίαμα ἀρώματα

Ὠραι θυγατέρες θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἄνακτος,
Εὐνομίη τε Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολυόλβε,
εἰαριναί, λειμωνιάδες, πολυάνθεμοι, ἀγναί,
παντόχροοι, πολυόδομοι ἐν ἀνθεμοειδέσι πνοιαῖς,
Ὠραι ἀειθαλέες, περικυκλάδες, ἡδυπρόσωποι,
πέπλους ἐννύμενοι δροσεροὺς ἀνθῶν πολυθρέπτων,
ἀγνῆς Περσεφόνης συμπαίκτορες, ἡνίκα Μοῖραι
καὶ Χάριτες κυκλίοισι χοροῖς πρὸς φῶς ἀνάγωσι
Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι καρποδοτείρη·
ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμους τελετὰς ὁσίας νεομύστοις
εὐκάρπους καιρῶν γενέσεις ἐπάγουσαι ἀμεμφῶς.

ΩΡΩΝ

θυμίαμα, ἀρώματα

*Ὠραι, θυγατέρες της θέμιδος καὶ του ἀνακτος Διὸς καὶ συ Εὐνομία καὶ Δικαιοσύνη καὶ
Εἰρήνη πολυευτυχισμένη, εαρινές, πού ἀρέσκεσθε στα λιβάδια, πολυανθοστόλιστες,
αγναί, πού ἔχετε ὅλα τα χρώματα καὶ ωραίαν ευωδίαν πού προέρχεται ἀπὸ της πνοῆς
πολλῶν ανθέων*

*ὦ Ὠραι, πού εἰσθε πάντοτε θαλερές, καὶ περιστρέφεσθε κυκλικῶς πού ἔχετε γλυκὸ
πρόσωπο·*

καὶ εἰσθε ντυμένες με δροσερὰ πέπλα ἀπὸ Ἀνθη.

*Παίξετε μαζί με την Περσεφόνην ὅταν αἱ Μοῖραι καὶ αἱ Χάριτες με κυκλικούς χορούς
οδηγούν αὐτὴν ἐπάνω εἰς το φως δια να ευχαριστήσουν τον Δία καὶ την μητέρα της πού
δίδει τους καρπούς (την Δήμητρα), ελάτε, ὦ Ὠραι εἰς τους νεομεμυημένους κατὰ τὰς
ευσεβεῖς ιερὰς τελετουργίας καὶ φέρτε μαζί σας ἀρίστους παραγωγικούς καιρούς, πού θα
φέρουν στον κατάλληλο καιρὸ καρπούς ωραίους.*



44. Σεμέλης

θυμίαμα στύρακα

Κικλήσκω κούρην Καδμηίδα παμβασίλειαν,
εύειδῆ Σεμέλην, έρατοπλόκαμον, βαθύκολπον,
μητέρα θурсοφόροιο Διωνύσου πολυγηθοῦς,
ἢ μεγάλας ὠδῖνας έλάσσατο πυρφόρωι αύγῆι
άθανάτη τευχθεισα Διός βουλαῖς Κρονίοιο
τιμάς τευξαμένη παρ' άγαυῆς Περσεφονείης
έν θνητοῖσι βροτοῖσιν άνα τριετηρίδας ὤρας,
ήνικά σοῦ Βάκχου γονίμην ὠδῖνα τελῶσιν
εύίερόν τε τράπεζαν ίδε μυστήριά θ' άγνά.
νῦν σέ, θεά, λίτομαι, κούρη Καδμηίς, άνασσα,
πρηύνοον καλέων αίεί μύσταισιν ύπάρχειν.

ΣΕΜΕΛΗΣ

θυμίαμα, στύρακα - ηδύοσμον

Την κόρην του Κάδμου επικαλούμαι, την βασίλισσαν των πάντων, την ωραίαν Σεμέλην με τα αξιέραστα πλοκάμια, την βαθύκολπο, την μητέρα του Διονύσου, πού κρατεί θύρσον πού παρέχει μεγάλην ευθυμίαν ή οποία υπέφερε πολύ κατά την γέννησιν του Διονύσου, πού έγινε κατά την αύγῆν. πού φέρνει το φως και εγέννησε κατά τάς βούλας (τάς προθέσεις) του αθανάτου Διός, υιού του Κρόνου και επέτυχε να λάβη από την ονομαστήν Περσεφόνην τιμάς μεταξύ των θνητών ανθρώπων κατά τριετίαν όταν τελούν (κάμνουν τελετήν, εορτάζουν) την γέννησιν του ιδικού σου Βάκχου και την ιεράν τράπεζαν και τα αγνά μυστήρια. Τώρα, ώ θεά, βασίλισσα, κόρη του Κάδμου, εσένα ικετεύω και σε καλώ να έχης πάντοτε καλήν διάθεσιν προς τους μεμυημένους.



45. Ὕμνος Διονύσου Βασσαρέως Τριετηρικοῦ
Ἐθέ, μάκαρ Διόνυσε, πυρίσπορε, ταυρομέτωπε,
Βάσσαρε καὶ Βακχεῦ, πολυώνυμε, παντοδυνάστα,
ὄς ξίφεσιν χαίρεις ἠδ' αἵματι Μαινάσι θ' ἀγναῖς,
εὐάζων κατ' Ὀλυμπον, ἐρίβρομε, μανικὲ Βάκχε,
θυρσεγγής, βαρύμηνη, τιτιμένε πᾶσι θεοῖσι
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν, ὅσοι χεόνα ναιετάουσιν·
ἔθε, μάκαρ, σκιρτητά, φέρων πολὺ γῆθος ἅπασι.

Ὕμνος ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΒΑΣΣΑΡΕΩΣ ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ

Ἐλα, μακάριε Διόνυσε, πού σπάρθηκες στη φωτιά και πού έχεις μέτωπον ταύρου, ὦ Βάσσαρε και Βακχέα με τα πολλά ονόματα παντοδύναμε, πού χαίρεσαι με τα ξίφη και με το αίμα και με τις αγνές Μαινάδες εσύ πού κραυγάζεις στον Ολυμπο, ο θορυβώδης, ὁ μανιακός Βάκχος, πού έχεις για δόρυ τον θύρσον, ωργισμενε. τιμημένε από όλους τους θεούς και μεταξύ όλων των θνητών ανθρώπων, ὅσοι κατοικούν εἰς την γήν· ἔλα, μακάριε, πηδηχτή, και φέρε μεγάλην χαράν εις όλους.



46. Λικνίτου

θυμίαμα μάνναν

Λικνίτην Διόνυσον έπευχαΐς ταΐσδε κικλήσκω,
Νύσιον άμφιααλή, πεπποθημένον, εϋφρονα Βάκχον,
νυμφών έρνος έραστον έυστεφάνου τ' Άφροδίτης,
ός ποτ' άνά δρυμοϋς κεχορευμένα βήματα πάλλες
σϋν νύμφαις χαρίεσσιν έλαυνόμενος μανίησι,
καί βουλαΐσι Διός πρός άγαυήν Φερσεφόνειαν
άχθεις έξετράφης φίλος άθανάτοισι θεοΐσιν.
εϋφρων έλθέ, μάκαρ, κεχαρισμένα δ' ίερά δέξαι.

ΛΙΚΝΙΤΟΥ

θυμίαμα, μάνναν

Τον Λικνίτην Διόνυσον προσκαλώ είς αυτές τις προσευχές, τον Νύσιον, τον θαλερόν είς όλα τον περιπόθητον, τον ευφρόσυτον Βάκχον το αξιέραστο βλαστάρι των νυμφών και της Αφροδίτης με το ωραίο στεφάνι σου κάποτε κινούσες ανά τα δάση χορευτικά βήματα μαζί με χαριτωμένες νύμφες, παρασυρόμενος από μανίες και με την θέλησιν του Διός μετήχθης είς την ένδοξον Περσεφόνην και ανετράφης, αγαπητός είς τους αθανάτους θεούς Ελα μακάριε, με ευφροσύνην και δέξου τας θυσίας, πού σου έχάρισαμεν.

47. Περικιονίου

θυμίαμα αρώματα

Κικλήσκω Βάκχον περικιονιον, μευδώτην,
Καδμείοισι δόμοις ός έλισσόμενος πέρι πάντη
έστησε κρατερώς βρασμούς γαίης άποπέμψας,
ήνικά πυρφόρος αύγή έκίνησε χθόνα πᾶσαν
πρηστήηρος ροίζοις· ό δ' άνέδραμε δεσμός άπάντων.
έλθέ, μάκαρ, βακχευτά, γεγηυΐαις πραπίδεσσιν.

ΒΑΚΧΟΥ περικιονίου

θυμίαμα, αρώματα

Τον Βάκχον τον περίστυλον επικαλούμαι, τον δωρητήν του κρασιού. ο οποίος περιελισσάμενος προς κάθε κατεύθυνσιν εις τα δώματα του Κάδμου εστήριξε την γήν αφού απεμάκρυνε τους ισχυρούς κλονισμούς, όταν ή αυγή, πού φέρει το πυρ ετάραξε όλην την γήν με τα ορμητικά σφυρίγματα του κεραυνού και εκείνος έτρεξεν επάνω ως σύνδεσμος (στήριγμα) όλων.

Έλα μακάριε, βακχευτή, με χαρούμενες διαθέσεις



48. Σαβαζίου

θυμίαμα αρώματα

Κλύθι, πάτερ, Κρόνου υιέ, Σαβάζιε, κύδιμε δαΐμον,
ὄς Βάκχον Διόνυσον, ἐρίβρομον, εἶραφιώτην,
μηρῶι ἐγκατέραψας, ὅπως τετελεσμένος ἔλθῃ
Τμῶλον ἐς ἡγάθεον παρὰ Ἴπταν καλλιπάρηιον.
ἀλλά, μάκαρ, Φρυγίης μεδέων, βασιλεύτατε πάντων,
εὐμενέων ἐπαρωγὸς ἐπέλθοις μυστιπόλοισιν.

ΣΑΒΑΖΙΟΥ

θυμίαμα, αρώματα

Ακουσε με πατέρα Σαβάζιε υιέ του Κρόνου, (Δία), ἔνδοξε θεέ, συ πού ἐρραψες μέσα εις τον μηρόν σου τον Βακχον Διόνυσον τον φωνακλά (τον δυνατά φωνάζοντα), τον μηροραμμένον, διά να υπάγῃ μεμυημένος εις τον ιερὸν Τμῶλον, πλησίον εις την ωραίαν Ἴπταν.

Αλλά, ὦ μακάριε, ἐσύ πού κυβερνάς την φρυγίαν και εἶσαι ο μεγαλύτερος ἀπό ὅλους Βασιλεύς εἶθε να ἔλθῃς ως ευμενής βοηθός εις τους τελούντος μυστηριακὰς τελετουργίας

49. Ἴπτας

θυμίαμα στύρακα

Ἴπταν κικλήσκω, Βάκχου τροφόν, εὐάδα κούρην,
μυστιπόλοισ τελεταῖσιν ἀγαλλομένην Σάβου ἀγνοῦ
νυκτερίοις τε χοροῖσιν ἐριβρεμέταο Ἰάκχου.
κλύθι μου εὐχομένου, χθονία μήτηρ, βασίλεια,
εἴτε σύ γ' ἐν Φρυγίῃ κατέχεις Ἴδης ὄρος ἀγνὸν
ἢ Τμῶλος τέρπει σε, καλὸν Λυδοῖσι θάσσμα·
ἔρχεο πρὸς τελετὰς ἱερῶι γήθουσα προσώπων.

ΙΠΠΑΣ

θυμίαμα, στύρακα - ἡδύοσμον

Την Ἴπταν καλώ την τροφὸν του Βάκχου, την κόρην πού τίμα τον Βάκχον, την μεμυημένην, πού ευφραίνεται με τὰς τελετουργίας του αγνοῦ Σάβου κατὰ τους νυκτερινούς χορούς του Ἰάκχου, πού προξενεῖ μεγάλον θόρυβον. Ακουσε την προσευχήν μου, συ η γηινη μητέρα, ἢ βασίλισσα, εἴτε κατέχεις (κατοικεῖς) εις την Φρυγίαν το ιερὸν ὄρος της Ἴδης ἢ σε ευχαριστεῖ ο Τμῶλος, πού για τους Λυδοὺς εἶναι ωραῖος τόπος για χορὸ ἔλα εις τὰς τελετὰς χαρούμενη με ιερὸν πρόσωπον



50. Λυσίου Ληναίου

Κλύθι, μάκαρ, Διὸς υἱ΄, ἐπιλήνιε Βάκχε, διμάτῳρ,
σπέρμα πολύμνηστον, πολυώνυμε, λύσιε δαῖμον,
κρυψίγονον μακάρων ἱερὸν θάλος, εὔιε Βάκχε,
εὐτραφές, εὐκαρπε, πολυγηθέα καρπὸν ἀέξων,
ῥηξίχθων, ληναῖε, μεγασθενές, αἰολόμορφε,
παισίππονον θνητοῖσι φανείς ἄκος, ἱερὸν ἄνθος
χάρμα βροτοῖς φιλάλυτον, ἐπάφιε, καλλιέθειρε,
λύσιε, θυρσομανές, βρόμι', εὔιε, πᾶσιν εὐφρων,
οἷς ἐθέλεις θνητῶν ἢ δ' ἀθανάτων ἐπιφάυσκων
νῦν σε καλῶ μύσταισι μολεῖν ἡδύν, φερέκαρπον.

ΛΥΣΙΟΥ Ληναίου ὕμνος

*Ακουσε, μακάριε, υἱέ του Διός. Βάκχε πού έχεις σχέσιν με το πατητήρι (των σταφυλιών),
με τις δύο μητέρες γέννημα πολυενθύμητον ἔνδοξε, θεέ πού απολυτρώνεις.
Σύ εἶσαι το ἱερό βλαστάρι, ὡ εὔιε Βάκχε, πού γεννήθηκες κρυφά το καλοθρεμμένο συ
δίδεις πολλούς καρπούς και αυξάνεις τον καρπὸν, πού μας παρέχει μεγάλην χαράν, συ
διαρρηγνύεις την γήν, (καί αυξάνεις τα φυτά πού μας φέρουν καρπούς), πού έχεις
σχέσιν με τα πατητήρια, πού βγάζουν το κρασί εἶσαι μεγαλοδύναμος καί ποικιλόμορφος
ενεφανίσθης εις τους ανθρώπους ως ἰατρικόν (ως θεραπευτικόν μέσον), πού καταπαύει
τους πόνοους, ως ἱερὸν ἄνθος, ως χαρά για τούς ανθρώπους, πού αγαπούν τον χωρίς
λύπες βίον εσύ θωπεύεις και έχεις ωραίαν κόμην απολυτρώνεις, έχεις μανίαν, ὅταν
κρατής τον θύρσον εἶσαι θορυβώδης, βακχικός, ευχάριστος εις ὅλους, εις ὅσους
ανθρώπους και θεούς θέλεις να φανερώνεσαι.
Τώρα σε προσκαλώ να ἔλθης εις τους μύστας με γλυκύτητα και να φέρης καλοῦς
καρπούς.*



51. Νυμφῶν

θυμίαμα ἀρώματα

Νύμφαι, θυγατέρες μεγαλήτορος Ωκεανοῖο,
ὕγροπόροις γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι,
κρυψίδρομοι, Βάκχοιο τροφοί, χθόνιαι, πολυγηθεῖς,
καρποτρόφοι, λειμωνιάδες, σκολιοδρόμοι, ἀγναί,
ἀντροχαρεῖς, σπήλυγξι κεχαρμέναι, ἠερόφοιτοι,
πηγαῖαι, ὄρομάδες, δροσοεῖμονες, ἴχνεσι κοῦφαι,
φαινόμεναι, ἀφανεῖς, αὐλωνιάδες, πολυανθεῖς,
σὺν Πανὶ σκιρτῶσαι ἀν' οὔρεα, εὐάστειραι,
πετρόρυτοι, λιγυραί, βομβήτριαι, οὔρεσίφοιτοι,
ἀγρότεραι κοῦραι, κρουνίτιδες ὕλονόμοι τε,
παρθένοι εὐώδεις, λευχείμονες, εὔπνοοι αὔραις,
αἰπολικάι, νόμιαι, θηρσὶν φίλαι, ἀγλαόκαρποι,
κρυμοχαρεῖς, ἀπαλαί, πολυθερέμμονες αὐξίτροφοί τε,
κοῦραι ἀμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες, ὕγροκέλευθοι,
Νύσiai, μανικάι, παιωνίδες, εἶαροτερπεῖς,
σὺν Βάκχῳ Δηοῖ τε χάριν ἠνητοῖσι φέρουσαι·
ἔλαετ' ἐπ' εὐφήμοις ἱεροῖς κεχαρηότι θυμῶι
νᾶμα χέουσαι ὑγεινὸν ἀεξιτρόφοισιν ἐν ὥραις.

ΝΥΜΦΩΝ

θυμίαμα, ἀρώματα

Νύμφαι θυγατέρες του μεγαλόκαρδου Ωκεανού.

*Σεις πού ἔχετε τὰς κατοικίας σας εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς σὲ δρόμους υγρούς (υδατίνους),
καὶ κατοικεῖτε σὲ κρυφούς τόπους, πού εθρέψατε τὸν Βάκχον γήινες, πού παρέχετε
μεγάλην χαρὰν, πού τρέφετε τοὺς καρπούς καὶ ζήτε στὰ λιβάδια σεις πού γυρίζετε στὰ
λοξεϊδὴ μονοπάτια, αἱ ἀγναί πού χαιρέσθε στὰ σπήλαια (καὶ εἰσθε ἡ χαρὰ τῶν
σπηλαίων) καὶ περιπλανήσθε εἰς τὸν αἴρα σεις ζήτε εἰς τὰς πηγὰς καὶ κινεῖσθε γρήγορα
ἔχετε τὴν δροσιά γιὰ φόρεμα καὶ πόδια ελαφρὰ φανερώνεσθε, ἀλλὰ καὶ δὲν φαίνεσθε,
ζήτε εἰς τὰς κοιλάδας καὶ ἔχετε πολλὰ ἀνθη· μαζί με τὸν Πάνα πηδάτε ἐπάνω στὰ βουνά,
ἐνθουσιαστικάι, πού βγαίνετε ἀπὸ τὶς πέτρες, εἰσθε λιγυρόφωνες προέρχεσθε ἀπὸ τὶς
βρύσες, καὶ ζήτε εἰς τὰ δάση εἰσθε ἀρωματισμένες παρθένες, ντυμένες στὰ λευκά,
ἀποπνέετε ωραίες αὔρες, ἔχετε σχέσιν με τοὺς αἰγοβοσκούς, με τοὺς ποιμένας, εἰσθε
φίλαι τῶν θηρίων, φέρετε ωραίους καρπούς χαιρέσθε στοὺς δρυμούς, εἰσθε ἀπαλές,
τρέφετε πολλούς, βοηθεῖτε εἰς τὴν αὐξῆσιν εἰσθε κόρες πού γεννηθήκατε μαζί με τὶς
βαλανιδιές, ἀγαπάτε τὰ παιγνίδια, περπατάτε στὰ νερά,
Νύσiai, μανιακές, θεραπευτικές, εὐχαριστεῖσθε με τὴν ἀνοιξιν καὶ μαζί με τὸν Βάκχο καὶ
τὴν Δηῶ φέρετε χαρὰν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ελάτε με χαρούμενη καρδιά στὶς ἱερές
θυσίες καὶ χύνετε νερό υγιεινὸ σὲ ὥρες (σὲ εποχές), πού βοηθοῦν τὴν αὐξῆσιν τῶν
καρπῶν.*



52. Τριετηρικοῦ

θυμίαμα ἀρώματα

Κικλήσκω σε, μάκαρ, πολuwόνυμε, μανικέ, Βακχεῦ,
ταυρόκερως, ληναίε, πυρίσπορε, Νύσιε, λυσεῦ,
μηροτρεφής, λικνίτα, πυριπόλε καὶ τελετάρχα,
νυκτέρι', Εὐβουλεῦ, μιτρηφόρε, θурсοτινάκτα,
ὄργιον ἄρρητον, τριφυές, κρύφιον Διὸς ἔρνος,
πρωτόγον', Ἡρικεπαῖε, θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ υἱέ,
ῶμάδιε, σκηπτοῦχε, χοροιμανές, ἀγέτα κώμων,
βακχεύων ἀγίας τριετηρίδας ἀμφὶ γαληνάς,
ῤηξίχθων, πυριφεγγές, ἐπάφριε, κοῦρε διμάτωρ,
οὔρεσιφοῖτα, κερῶς, νεβριδοστόλε, ἀμφιέτηρε,
Παιὰν χρυσεγχής, ὑποκόλπιε, βοτρυόκοσμε,
Βάσσαρε, κισσοχαρής, πολυπάρθενε καὶ διάκοσμε
ἐλεέ, μάκαρ, μύσταισι βρύων κεχαρημένος αἰεί.

ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ

θυμίαμα, ἀρώματα

*Ἐσέ επικαλοῦμαι, μακάριε, ἐνδοξε, μανιακὲ Βακχέα, πού ἔχεις κέρατα ταύρου καὶ
προστατεύεις τα πατητήρια των σταφυλιῶν, πού σπέρνεις τα πυρ, ἐσέ τον Νύσιον, τον
λυτρωτήν, πού εἶσαι θρέμμα του μηροῦ, λικνίτη πού φυσάς πυρ, καὶ εἶσαι αρχηγός
(ιδρυτής) των τελετῶν (των μυστηριακῶν)· νυκτερινέ. Εὐβουλέα, πού φορεῖς μίτραν καὶ
τινάσσεις τον θύρσον συ εἶσαι μυστήριον ἀπερίγραφτον με τρεῖς φύσεις, κρυφὸ
Βλαστάρι του Διός· εἶσαι πρωτότοκος, ηρικεπαῖος, πατέρας καὶ υἱός των θεῶν τρώγεις
ωμά κρέατα, κρατεῖς σκήπτρον ἀγαπᾷς με μανίαν τους χορούς, εἶσαι αρχηγός
κωμαστικῶν ομιλῶν εορτάζεις κατὰ τις ἡσυχες ἀγίες τριετηρίδες διαρρηγνύεις την γῆν,
φέγγεις ὅπως ἡ φωτιά, θωπεύεις. ὦ νέε πού ἔχεις δύο μητέρες περιπλανᾷσαι στα βουνά,
φέρεις κέρατα καὶ φορεῖς δῆρμα ἀπὸ ἐλαφάκι εἶσαι ὁ ἐτήσιος (χρονιάρης) ο Παιὰν πού
ἔχεις γιὰ δόρυ τον θύρσο κρυμμένος στην κοιλιά της μητέρας, στολίζεσαι με σταφύλια
εἶσαι ο Βάσσαρος, πού χαίρεσαι με τον κισσό καὶ με πολλές παρθένες καὶ εἶσαι
διακοσμητής ἐλα ὦ μακάριε, στούς μύστες πάντοτε χαρούμενος καὶ γεμάτος ἀπὸ
καρούς.*



53. Ἀμφιετοῦς

θυμίαμα πάντα πλὴν λιβάνου καὶ σπένδε γάλα
Ἀμφιετῆ καλέω Βάκχον, χθόνιον Διόνυσον,
ἐγρόμενον κούραις ἅμα νύμφαις εὐπλοκάμοισιν
ὄς παρὰ Περσεφόνης ἱεροῖσι δόμοισιν ἰαύων
κοιμίζει τριετῆρα χρόνον, Βακχίον ἀγνόν.
αὐτὸς δ' ἠνίκα τὸν τριετῆ πάλι κῶμον ἐγείρηι,
εἰς ὕμνον τρέπεται σὺν ἐυζώνοισι τιθήναις
εὐνάζων κινῶν τε χρόνους ἐνὶ κυκλάσιν ὥραις.
ἀλλὰ, μάκαρ, χλοόκαρπε, κερασφόρε, κάρπιμε Βάκχε,
βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν γανόωντι προσώπῳ
εὐιέροις καρποῖσι τελεσσιγόνοισι βρυάζων.

ΑΜΦΙΕΤΟΥΣ

θυμίαμα, πάντα πλὴν λιβάνου

Τον Βάκχον προσκαλῶ τον ἐτήσιον (τον μονοετή), τον γήινον Διόνυσον που αγρυπνεῖ μαζί με τις παρθένες νύμφες, πού ἔχουν ωραίους πλοκάμους πού διανυκτερεύει πλησίον στα ιερά δώματα της Περσεφόνης και αποκοιμίζει τον τριετή αγνόν Βακχικόν χρόνον. Ο ἴδιος πάλιν ὅταν σηκῶνη την τριετή (πού γίνεται κάθε τρία ἔτη) εορταστικὴν πανήγυριν στρέφεται σε ὕμνους μαζί με τις καλλιζῶνες συντροφισσες του, πού διασκεδάζει και κάνει χορούς σε ὥρες κυκλικές (πού επανέρχονται τακτικά).

Αλλά ὦ μακάριε, πού παράγεις χλωρούς καρπούς και φέρεις (φορεῖς) κέρατα, ὦ καρποφόρε Βάκχε, ἔλα εις την κοινήν ὄλων των θεῶν τελετὴν με αστραφτερό πρόσωπο υπερηφανευόμενος για τους ιερούς καρπούς, πού εἶναι τελείως ωριμασμένοι.



54. Σιληνοῦ Σατύρου Βακχῶν

θυμίαμα μάνναν

Κλυθεῖ μου, ὦ πολύσεμνε τροφεῦ, Βάκχοιο τιηνέ,
Σιληνῶν ὄχ' ἄριστε, τετιμένε πᾶσι θεοῖσι
καὶ ἐνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ τριετηρίσιν ὥραις,
ἀγνοτελής, γεραρός, θιάσου νομίου τελετάρχα,
εὐαστής, φιλάγρυπνε σὺν εὐζώνοισι τιήναις,
Ναῖσι καὶ Βάκχαις ἡγούμενε κισσοφόροισι·
δεῦρ' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν Σατύροις ἅμα πᾶσι
θηροτύποις, εὐασμα διδοὺς Βακχείου ἄνακτος,
σὺν Βάκχαις Λήναια τελεσφόρα σεμνὰ προπέμπων,
ὄργια νυκτιφαῖ τελεταῖς ἀγίαις ἀναφαίνων,
εὐάζων, φιλόθурсε, γαληνιῶν θιάσοισιν.

*ΣΙΛΗΝΟΥ σατύρου, ΒΑΚΧΩΝ
θυμίαμα, μάνναν*

*Ἄκουσε με ὦ πολυσέβαοτε τροφέα, πού φροντίζεις τον Βάκχο, συ πού είσαι ο
υπεροχώτερος από τους Σιληνοῦς, τιμημένος μεταξύ όλων των θεών και των θνητῶν
ανθρώπων κατά τις τριετείς τελετές, πού λατρεύεσαι με αγνές τελετές, συ ο σεβαστός, ο
αρχηγός του ποιμενικού θιάσου· είσαι μανιώδης διασκεδαστής, σου αρέσει να ἀγρυπνης
μαζί με τις καλλίζωνες τροφούς, και οδηγείς τις Ναιάδες και τις Βάκχες, πού είναι
τυλιγμένες με κισσό έλα εδώ εις την κοινήν δι' όλους τους θεούς τελετουργίαν μαζί με
όλους τους Σατύρους, πού έχουν μορφήν θηρίου, και δόσε κραυγήν του ἀνακτος
Βάκχου, συνοδεύων μαζί με τις Βάκχες τις σεμνές εορτές του ληνού (εκεί πού πατιώνται
τα σταφύλια), πού φέρουν καρπούς.
Φανερώνων εις τάς αγίας τελετάς μυστήρια, πού λάμπουν την νύκτα, διασκεδάζων, ὦ
φίλε του θύρσου. με τους θιάσους εν γαλήνη.*



55. Εἰς Ἀφροδίτην

Οὐρανία, πολύμυθε, φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη,
ποντογενής, γενέτειρα θεά, φιλοπάννουχε, σεμνή,
νυκτερία ζεύκτειρα, δολοπλόκε μήτηρ Ἀνάγκης·
πάντα γὰρ ἐκ σέθεν ἐστίν, ὑπεξεύξω δέ τε κόσμον
καὶ κρατέεις τρισσῶν μοιρῶν, γενναῖς δὲ τὰ πάντα,
ὅσσα τ' ἐν οὐρανῶι ἐστὶ καὶ ἐν γαίῃ πολυκάρπῳ
ἐν πόντου τε βυθῶι {τε}, σεμνή Βάκχοιο πάρεδρε,
τερπομένη θαλίαισι, γαμοστόλε μήτηρ Ἐρώτων,
Πειθοῖ λεκτροχαρῆς, κρυφία, χαριδῶτι,
φαινομένη, τ' ἀφανής, ἐρατοπλόκαμ', εὐπατέρεια,
νυμφιδία σύνδαιτι θεῶν, σκηπτοῦχε, λύκαινα,
γεννοδότειρα, φίλανδρε, ποθεινοτάτη, βιοδῶτι,
ἢ ζεύξασα βροτοὺς ἀχαλινώτοισιν ἀνάγκαις
καὶ θηρῶν πολὺ φῦλον ἐρωτομανῶν ὑπὸ φίλτρων·
ἔρχεο, Κυπρογενὲς θεῖον γένος, εἴτ' ἐν' Ὀλύμπῳ
ἐσσί, θεὰ βασίλεια, καλῶι γήθουσα προσώπῳ,
εἴτε καὶ εὐλιβάνου Συρίας ἔδος ἀμφιπολεύεις,
εἴτε σύ γ' ἐν πεδίοισι σὺν ἄρμασι χρυσεοτεύκτοισι
Αἰγύπτου κατέχεις ἱερῆς γονιμῶδεα λουτρά,
ἢ καὶ κυκνειοῖσιν ὄχοις ἐπὶ πόντιον οἶδμα
ἐρχομένη χαίρεις κητῶν κυκλῖαισι χορείαις,
ἢ νύμφαις τέρπηι κυανώπῃσιν ἐν χθονὶ Δίῃ
εἴνας ἐπ' αἰγιαλοῖς ψαμμῶδεσιν ἄλματι κούφῳ·
εἴτ' ἐν Κύπρῳ, ἄνασσα, τροφῶι σέο, ἔνθα καλαί τε
παρθένοι ἄδμηται νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
ὑμνοῦσιν, σέ, μάκαιρα, καὶ ἄμβροτον ἀγνὸν Ἄδωνιν.
ἐλεέ, μάκαιρα θεά μάλ' ἐπήρατον εἶδος ἔχουσα·
ψυχῇι γάρ σε καλῶ σεμνῇι ἀγίοισι λόγοισιν.



ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ ὕμνος

Ὡ ἐπουράνια Αφροδίτη, περίφημη, πού σκορπίζεις μειδιάματα, γεννημένη στη θάλασσα, θεά μητέρα, πού αγαπάς τις ολονύκτιες διασκεδάσεις, σεβαστή, νυκτερινή, πού συζευγνύεις (ενώνεις) τους ανθρώπους εις γάμον, πού πλέκεις δόλους (δόλια σχέδια), ὦ μητέρα της ανάγκης· διότι τα πάντα προέρχονται ἀπό σένα, πού μπλέχτηκες με τον κόσμον και κυριαρχείς σε τρία μερίδια καί γεννάς τα πάντα, ὅσα εὐρίσκονται εις τον ουρανόν καί ὅσα στην εὐφορη γῆ καί ὅσα στον βυθό της θαλάσσης, σεβαστή συμπαρακατημένη του Βάκχου, πού τέρπεσαι στα συμπόσια καί παρασκευάζεις τους γάμους, ὦ μητέρα των ἐρώτων

πού χαίρεσαι στα κρεββάτια με την πειθῶ καί ενεργεῖς στα κρυφά, βασίλισσα πού δίδεις χαρά, πού φαίνεσαι, ἀλλά καί δεν φαίνεσαι, πού ἔχεις με ἀξιέραστες πλεξήδες τυλιγμένα τα μαλλιά σου καί κατάγεσαι ἀπό καλόν πατέρα, προστάτρια των νυμφῶν, σύνδειπνε σκη-πτροφόρε των θεῶν λύκαινα συ πού δίδεις ἀπογόνους, φίλη των ἀνδρῶν, περιπόθητη πού παρέχεις την ζωὴν συ πού ἐμπλεξες τους ἀνθρώπους καί το μεγάλο πλῆθος των ζῶων με ἀχαλίνωτες ἀνάγκες ἀπό ἐρωτομανή φίλτρα, ἔλα ὦ θεϊκὲ γόνε πού ἐγεννήθης στην Κύπρο, ὦ θεά βασίλισσα, ἔλα χαρούμενη με ωραῖον πρόσωπον, εἴτε εὐρίσκεσαι στον Ὀλυμπον εἴτε υπηρετεῖς εις τον ναόν της Συρίας, πού παράγει πολὺ λιβάνι, εἴτε συ εις τὰς πεδιάδας με ἄρματα κατασκευασμένα ἀπό χρυσό κατέχεις τα γόνιμα λουτρά της ἱεράς Αἰγύπτου,

ἢ καί ἐπάνω σε κυανὰ οχήματα διερχόμενη το θαλάσσιον κύμα χαίρεσαι με τους κυκλικούς χορούς των υδροβίων ζῶων ἢ τέρπεσαι με τίς μαυρομμάτες νύμφες εἰς την Δίαν, πηδῶσα μανιακὰ με ελαφρὰ πηδῆματα στις ἀμμώδεις ἀκρογιαλιές εἴτε ὦ βασίλισσα, εὐρίσκεσαι εἰς την Κύπρον, την τροφόν σου ὅπου ωραῖες παρθένες ἀγαμες καί νύμφες σε ὑμνοῦν καθ' ὅλον τον χρόνον, ὑμνοῦν ἐσέ ὦ μακαρία, καί τον ἀθάνατον ἀγνόν Ἀδωνιν ἔλα. μακαρία θεά καί να ἔχης πολὺ εὐχάριστον διάθεσιν διότι ἐσένα προσκαλῶ με ἅγια λόγια σεμνῆς ψυχῆς.



56. Ἀδώνιδος

θυμίαμα ἀρώματα

Κλυθεῖ μου εὐχομένου, πολυώνυμε, δαῖμον ἄριστε,
ἀβροκόμη, φιλέρημε, βρύων ὠίδαῖσι ποθειναῖς,
Εὐβουλεῦ, πολύμορφε, τροφεῦ πάντων ἀρίδηλε,
κούρη καὶ κόρε, σὺ πᾶσιν θάλος αἰέν, Ἄδωνι,
σβεννύμενε λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις,
αὐξηθαλής, δίκηρως, πολυήρατε, δακρυότιμε,
ἀγλαόμορφε, κυναγεσίοις χαίρων, βαυχαῖτα,
ἡμερόνους, Κύπριδος γλυκερὸν θάλος, ἔρνος Ἔρωτος,
Φερσεφόνης ἐρασιπλοκάμου λέκτροισι λοχευθεῖς,
ὃς ποτὲ μὲν ναίεις ὑπὸ Τάρταρον ἠερόντα,
ἡδὲ πάλιν πρὸς Ὀλυμπον ἄγεις δέμας ὠριόκαρπον·
ἐλθέ, μάκαρ, μύσταισι φέρων καρπούς ἀπὸ γαίης.

ΑΔΩΝΙΔΟΣ

θυμίαμα, ἀρώματα

Ακουσε την προσευχή μου, ὡ ἐνδοξε, ἄριστε θεέ, με την κομψήν κόμην φίλε της ερημιάς (της μοναξιάς), πού είσαι γεμάτος ἀπό περιπόθητους καρπούς, ὡ Ευβουλέα με τις πολλές μορφές, φανερέ ανατροφέα των πάντων, πού είσαι κόρη και παιδί (θηλυκός και αρσενικός) ὡ Ἄδωνι εις ὅλα είσαι πάντοτε το ωραῖον βλαστάρι, σβήνεις και λάμπεις σε ωραίες κυκλικές εποχές βοηθεῖς εις την αύξησιν των καρπών, έχεις δύο κέρατα, είσαι πολυέραστος (πολύ αγαπητός), σε τιμούν με δάκρυα, έχεις μορφήν πού λάμπει, χαίρεσαι το κινήγι, έχεις πυκνά και μακρά μαλλιά (κόμην) έχεις αξιέραστη ψυχή, είσαι το γλυκύ τέκνον της Κύπριδος, βλαστάρι του έρωτος και γεννήθηκες στα κρεβάτια της Περσεφόνης με τα ὄμορφα μαλλιά συ ἄλλοτε μεν κατοικεῖς κάτω ἀπό τον σκοτεινόν Τάρταρον και ἄλλοτε αντιθέτως οδηγεῖς το σώμα σου ὅταν ωρίμαση στον καιρό του προς τον Ὀλυμπον.

Ἐλα ὡ μακάριε, και φέρε εις τους μύστας καρπούς ἀπό την γήν



57. Ἑρμοῦ Χθονίου

θυμίαμα στύρακα

Κωκυτοῦ ναίων ἀνυπόστροφον οἶμον ἀνάγκης,
ὃς ψυχὰς θνητῶν κατάγεις ὑπὸ νέρτερα γαίης,
Ἑρμῆ, βακχεχόροιο Διωνύσοιο γένεθλον
καὶ Παφίης κούρης, ἔλικοβλεφάρου Ἀφροδίτης,
ὃς παρὰ Περσεφόνης ἱερὸν δόμον ἀμφιπολεύεις,
αἰνομόροις ψυχαῖς πομπὸς κατὰ γαῖαν ὑπάρχων,
ἃς κατάγεις, ὅπταν μοίρης χρόνος εἰσαφίκηται
εὐιέρωι ῥάβδωι θέλγων ὑπνοδῶτειρα πάντα,
καὶ πάλιν ὑπνώνοντας ἐγείρεις· σοὶ γὰρ ἔδωκε τιμὴν
τιμὴν Φερσεφόνεια θεὰ κατὰ Τάρταρον εὐρύν
ψυχαῖς ἀενάοις θνητῶν ὁδὸν ἡγεμονεύειν.
ἀλλά, μάκαρ, πέμπτοις μύσταις τέλος ἔσθλὸν ἐπ' ἔργοις.

ΕΡΜΟΥ ΧΘΟΝΙΟΥ

θυμίαμα, στύρακα - ἡδύοσμον

ὦ συ πού κατοικεῖς εἰς τοῦ Κωκυτοῦ τὸν δρόμον τῆς ἀνάγκης, πού δεν ἔχει ἐπιστροφή (τὸν ἀγύριστο δρόμο), πού οδηγεῖς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν κάτω κόσμον, ὡς Ἑρμῆ τέκνον τοῦ Διονύσου, πού σύρει τὸν βακχικὸν χορὸν, καὶ τῆς κόρης ἀπὸ τὴν Πάφον, τῆς Ἀφροδίτης, με τὰ καμπυλωτὰ βλέφαρα.

Σὺ υπηρετεῖς εἰς τὴν ἱεράν κατοικίαν τῆς Περσεφόνης, καὶ εἶσαι ὁδηγὸς σὲς δυστυχημένους ψυχές που πάνε εἰς τὸν ἄδην αὐτές τις ψυχές, ὅταν φθαση ὁ μοιραῖος χρόνος, καθοδηγεῖς πρὸς τὸν κάτω κόσμον, ἐσὺ πού μαγεύεις τὰ πάντα με τὸ ἱερό ραβδί, πού υπνωτίζει, καὶ πάλιν τοὺς σηκώνεις ἀπὸ τὸν ὕπνον διότι σε σένα παρεχώρησεν ἡ θεὰ Περσεφόνη τὴν τιμὴν νὰ εἶσαι Ὁδηγὸς σὲς ψυχές τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν ἀδιάκοπον, τὴν αἰωνίαν πορείαν τῶν πρὸς τὸν εὐρύν Τάρταρον. Ἀλλά μακάριε, εἴθε νὰ στέλλης εἰς τοὺς μύστας καλὸν τέλος δια τὰ ἔργα τῶν.



58. Ἔρωτος

θυμίαμα ἀρώματα

Κικλήσκω μέγαν, ἀγνόν, ἐράσμιον, ἠδὺν Ἔρωτα,
τοξαλκῆ, πτερόεντα, πυρίδρομον, εὐδρομον ὄρμηι,
συμπαίζοντα θεοῖς ἠδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις,
εὐπάλαμον, διφυῆ, πάντων κληῖδας ἔχοντα,
αἰθέρος οὐρανόου, πόντου, χθονός, ἠδ' ὅσα θνητοῖς
πνεύματα παντογένεθλα θεὰ βόσκει χλοόκαρπος,
ἠδ' ὅσα Τάρταρος εὐρύς ἔχει πόντος· θ' ἀλίδουπος·
μοῦνος γὰρ τούτων πάντων οἴηκα κρατύνεις.
ἀλλά, μάκαρ, καθαράϊς γνώμαις μύσταισι συνέρχου,
φαύλους δ' ἐκτοπίους θ' ὄρμας ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε.

ΕΡΩΤΟΣ

θυμίαμα, ἀρώματα

*Επικαλούμαι τον μεγάλο, τον αγνόν τον περιπόθητον, τον γλυκύν Ερωτα, τον ισχυρόν
τοξότην τον πτερωτόν πού φλογίζει με δύναμιν τους ανθρώπους, τον ταχύν και
ορμητικόν που παίζει μαζί με τους θεούς και με τους θνητούς ανθρώπους τον έξυπνον
τον εφευρετικόν με τάς δύο φύσεις, πού κρατεί τα κλειδιά των πάντων, τα κλειδιά του
επουρανόου αιθέρος, της θαλάσσης και της γης και όσα πνεύματα, πού γεννούν τα πάντα
εις τους ανθρώπους, τρέφει ή θεά, παράγουσα χλωρούς καρπούς και όσα έχει ο ευρύς
Τάρταρος και η θορυβώδης θάλασσα διότι μόνον εσύ κρατείς το πηδάλιον όλων αυτών.
Αλλά ώ μακάριε, με καθαρές διαθέσεις έλα μαζί με τους μύστας και απομάκρυνε από
αυτούς τις φαύλες και παράδοξες ορμές.*



59. Μοιρῶν

θυμίαμα ἀρώματα

Μοῖραι ἀπειρέσιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
κλυτὲ μου εὐχομένου, πολυώνυμοι, αἴτ' ἐπὶ λίμνης
οὐρανίας, ἴνα λευκὸν ὕδωρ νυχίας ὑπὸ θέρμης ῥήγνυται ἐν σκιερῶι λιπαρῶι
μυχῶι εὐλίθου ἄντρου, ναίουσαι πεπτότησθε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
ἔνθεν ἐπὶ βρότεον δόκιμον γένος ἐλπίδι κοῦφον στείχετε πορφυρέησι
καλυψάμεναι ὁθόνησι μορσίμωι ἐν πεδίωι, ὅθι πάγγεον ἄρμα διώκει
δόξα δίκης παρὰ τέρμα καὶ ἐλπίδος ἡδὲ μεριμνῶν καὶ νόμου ὠγυγίου καὶ
ἀπείρονος εὐνόμου ἀρχῆς· Μοῖρα γὰρ ἐν βιότῳ καθορᾷ μόνη, οὐδέ τις ἄλλος
ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
καὶ Διὸς ὄμμα τέλειον· ἐπεὶ γ' ὅσα γίγνεται ἡμῖν,
Μοῖρά τε καὶ Διὸς οἶδε νόος διὰ παντὸς ἅπαντα.
ἀλλὰ μοι εὐκταῖαι, μαλακόφρονες, ἠπιόθυμοι,
Ἄτροπε καὶ Λάχεσι, Κλωθῶ, μόλετ', εὐπατέρειαι,
ἀέριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἰὲν ἀτειρεῖς,
παντοδότειραι, ἀφαιρέτιδες, ἐνητοῖσιν ἀνάγκη·
Μοῖραι, ἀκούσατ' ἐμῶν ὀσίων λοιβῶν τε καὶ εὐχῶν,
ἐρχόμεναι μύσταις λυσιπήμονες εὐφροني βουλήι.
Μοιράων τέλος ἔλλαβ' ἀοιδῆ, ἦν ὕφαν' Ὀρφεύς

ΜΟΙΡΩΝ

θυμίαμα, ἀρώματα

Ὡ Μοῖραι αναρίθμηται, αγαπητά τέκνα της μαύρης Νυκτός, ακούσατε την προσευχήν μου σεις με τα πολλά ονόματα, πού κατοικείτε επάνω σε λίμνη επουράνια όπου λευκό νερό στάζει από νυκτερινή ζέστη στον σκιερό μυχό ωραίου φκιασμένου με καλά λιθάρια σπηλαίου, και πετάτε εις την απέραντη γή των ανθρώπων, από όπου βαδίζετε προς το ανθρώπινο δουλικό γένος με ανεκπλήρωτη, κενή ελπίδα, αφού σκεπασθήτε με πορφυρά λεπτά ενδύματα, εις την μοιραϊαν πεδιάδα, όπου το ἄρμα πού κρατεί ὅλην την γήν το καταδιώκει ἡ δόξα. πλησίον εις το τέρμα της δίκης (της δικαιοσύνης) και της ελπίδος και των φροντίδων, και εις τον πανάρχαιον νόμον της απέραντου αρχής πού κυβερνάται με καλούς νόμους. Διότι μόνον ἡ Μοῖρα βλέπει τα συμβαίνοντα εις τον βίον των ανθρώπων, οὔτε κανεῖς ἄλλος από τους αθανάτους, πού κατέχουν τὰς κορυφὰς του χιονοσκεπούς Ὀλύμπου, (βλέπει τα συμβαίνοντα εις τους ανθρώπους), καί το τέλειον μάτι του Διός επειδὴ ὅσα συμβαίνουν εις ημάς (τους ανθρώπους) τα γνωρίζει εξ ολοκλήρου ὅλα ἡ Μοῖρα και ο νους του Διός. Αλλά ελάτε δι' ἐμέ σεις αι αερινές, αι ευμενεῖς με την ἠπιαν διάθεσιν, σεις η Ἄτροπος η Λάχεσις καί η Κλωθῶ, πού ἔχετε καλόν πατέρα, αι νυκτερινές, αι αφανείς, αι ἀμετάπειστες, αι πάντοτε σκληρές, πού δίδετε τα πάντα καί αφαιρεῖτε την ἀνάγκην από τους θνητούς

Ὡ Μοῖραι, ακούσατε τὰς ἰδικὰς μου ιεράς προσφοράς και τὰς προσευχὰς, καί ελάτε εις τους μύστας με χαρμόσυνη διάθεσι και αποδιώξατε την λύπην.



60. Χαρίτων

θυμίαμα στύρακα

Κλυτέ μοι, ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι,
θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐνομῆς βαθυκόλπου,
Ἀγλαΐη θαλίη τε καὶ Εὐφροσύνη πολυόλβε,
χαρμοσύνης γενέτειραι, ἐράσμαι, εὐφρονες, ἀγναί,
αἰολόμορφοι, ἀειθαλέες, ἠνητοῖσι ποθειναί·
εὐκταῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἡμερόεσσαί·
ἔλθοιτ' ὀλβοδότειραι, ἀεὶ μύσταισι προσηνεῖς.

ΧΑΡΙΤΩΝ

θυμίαμα, στύρακα - ἡδύοσμον

*Ακούστε με ὦ Χάριτες ἐνδοξαί, πού τιμάσθε με λαμπρότητα, θυγατέρες του Διός καί και
της Ευρυνόμης με τα βαθειά στήθη, εσεῖς ἡ Ἀγλαΐα, ἡ Θάλεια καί ἡ πολυευτυχισμένη
Ευφροσύνη πού γεννάτε την χαρά, εἶσθε ἀξιέραστες ευχάριστες, ἀγνές, ποικιλόμορφες,
πάντοτε θαλερές (φρέσκιες) εἰς τους ἀνθρώπους περιπόθηται διότι οὔτε αἱ ταχεῖαι
φλόγες του ἡλίου, οὔτε της σελήνης το φῶς οὔτε καί το καύχημα της σοφίας, της
αρετῆς καί της δραστήριας τόλμης
οὔτε της λαμπρῆς ωραιότατης νεότητος του βίου ἢ περίοδος (ἡ ἐποχή) διεγείρει χαρές
εἰς την ζωὴν μας χωρίς την ἰδικὴν σας παρουσίαν
Εἶθε να μας ἔλθετε πάντοτε προσηνεῖς προς τους μύστας.
εσεῖς πού εἶσθε ἀξίες ευχής, αἱ τριγυρίζουσαι (τους ἀνθρώπους), αἱ ἀνθηραί, αἱ
περιπόθηται, πού δίδετε την ευτυχίαν.*



61. Νεμέσεως ὕμνος

Ὡ Νέμεσι, κλήζω σε, θεά, βασιλεία μεγίστη,
πανδερκής, έσορῶσα βίον εθητῶν πολυφύλων·
αἰδία, πολύσεμνε, μόνη χαίρουσα δικαίους,
ἀλλάσσουσα λόγον πολυποίκιλον, ἄστατον αἰεί,
ἦν πάντες δεδίασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχέτι θέντες·
σοὶ γὰρ αἰεὶ γνώμη πάντων μέλει, οὐδέ σε λήθει
ψυχὴ ὑπερφρονέουσα λόγων ἀδιακρίτῳ ὀρμῆι.
πάντ' έσορᾷς καὶ πάντ' έπακούεις, {καὶ} πάντα
βραβεύεις·
έν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι εθητῶν, πανυπέρτατε δαῖμον.
έλεέ, μάκαιρ', ἀγνή, μύσταις έπιτάρροθος αἰεί·
δὸς δ' ἀγαθὴν διάνοιαν ἔχειν, παύουσα πανεχεεῖς
γνώμας οὐχ ὀσίας, πανυπέρφρονας, ἄλλοπροσάλλας.

NEMESEΩΣ ὕμνος

*Ὡ Νέμεσι σε υμνῶ, εσένα την θεά την μεγαλύτερη βασίλισσα
πού βλέπεις τα πάντα καὶ παρατηρεῖς τον βίον των ανθρώπων,
πού ανήκουν εις πολλές φυλάς αιωνία, σεβαστή, πού μόνον εσύ χαίρεσαι στα δίκαια, καὶ
τιμωρεῖς τον πολυποίκιλον λόγον, τον πάντοτε ασταθή εσένα φοβούνται ὅλοι οι
άνθρωποι πού έχουν ζυγὸν στον τράχηλο (πού έχουν βαρεία συνείδηση)
διότι εσύ ενδιαφέρεσαι πάντοτε δια την γνώμην (την διάθεσιν) ὄλων, οὔτε σου
διαφεύγει την προσοχήν ἢ ψυχὴ, πού υπερηφανεύεται κατά τους λόγους με
ἀκοτανόητον ὀρμῆν. Εσύ τα πάντα εποπτεύεις καὶ τα πάντα ακούεις καὶ τα πάντα κρίνεις
από σε εξαρτῶνται αι δίκαι των ανθρώπων, ὠ υπέρτατη θεά
Ελα ὠ μακαριά, αγνή, βοηθός πάντοτε εις τους μύστας καὶ δόσε τους να έχουν ἀγαθὴν
διάνοιαν, καὶ να καταπαύσης τας μισητάς γνώμας, τας αντιθέσεις, τας ανοησίας, τὰς
υπεροπτικάς καὶ ἄλλοπροσάλλους (ευμεταβόλους).*



62. Δίκης

θυμίαμα λίβανον

Ὅμμα Δίκης μέλπω πανδερκέος, ἀγλαομόρφου,
ἢ καὶ Ζηνὸς ἄνακτος ἐπὶ θρόνον ἱερὸν ἴζει
οὐρανόθεν καθορῶσα βίον ἐνητῶν πολυφύλων,
τοῖς ἀδίκους τιμωρὸς ἐπιβρίθουσα δικαία,
ἐξ ἰσότητος ἀληθείαι συνάγουσ' ἀνόμοια·
πάντα γάρ, ὅσσα κακαῖς γνώμαις ἐνητοῖσιν ὀχεῖται
δύσκριτα, βουλομένοις τὸ πλεόν βουλαῖς ἀδίκουσι,
μούνη ἐπεμβαινουσα δίκην ἀδίκους ἐπεγείρεις·
ἐχερὰ τῶν ἀδίκων, εὐφρων δὲ σύνεσσι δικαίοις.
ἀλλά, θεά, μὸλ' ἐπὶ γνώμαις ἐσθαλαῖσι δικαία,
ὡς ἂν ἀεὶ βιοτῆς τὸ πεπρωμένον ἦμαρ ἐπέλθοι.

ΔΙΚΗΣ

θυμίαμα, λίβανον

Τον οφθαλμὸν ἐξυμνῶ τῆς Δίκης, ποὺ βλέπει τα πάντα καὶ λάμπει ἀπὸ ομορφιά. ἡ ὁποία ἀκόμη καὶ εἰς τὸν ἱερὸν θρόνον τοῦ βασιλέως Διὸς κάθεται καὶ παρατηρεῖ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὸν βίον (τὸν τρόπον διαβιώσεως) τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἀνῆκουσιν εἰς πολλὰς φυλάς

καὶ ἐπιπίπτει ὡς δικαία τιμωρὸς κατὰ τῶν ἀδίκων, συνάπτουσα τὰ ἀνόμοια κατὰ τὴν ἰσότητα δια τῆς ἀληθείας

διότι ὅλα, ὅσα φέρονται εἰς τὰς κακόβουλους σκέψεις τῶν ἀνθρώπων, εἶναι δυσδιάκριτα, ἐπειδὴ αὐτοὶ (οἱ ἀνθρώποι) ὡς ἀδικοὶ θέλουσιν τὸ ἐπὶ πλεόν (εἶναι πλεονέκται) δια τῶν σκέψεων τῶν.

Μόνον ἐσὺ ἐπεμβαινεις δικαίως εἰς ἀδίκων ἔργα. καὶ εἶσαι ἐχθρὰ τῶν ἀδίκων ἀνθρώπων, ἔχεις ὁμῶς καλὰς διαθέσεις πρὸς τοὺς δικαίους.

Ἀλλά, ὦ θεά, ἔλα ἐσὺ ὡς δικαία καὶ δώσε μας καλὰς σκέψεις, ἕως ὅτου ἐπέλθῃ ἡ ὑπὸ τῆς μοίρας προωρισμένη ἡμέρα τοῦ βίου (μέχρι νὰ ἀποθάνωμεν).



63. Δικαιοσύνης

θυμίαμα λίβανον

Ὡς ἐνητοῖσι δικαιοτάτη, πολυόλβε, ποθεινή,
ἐξ ἰσότητος ἀεὶ ἐνητοῖς χαίρουσα δικαίοις,
πάντιμ', ὀλβιόμοιρε, Δικαιοσύνη μεγαλαυχῆς,
ἢ καθαραῖς γνώμαισιν ἀεὶ τὰ δέοντα βραβεύεις,
ἄθραυστος τὸ συνειδὸς ἀεὶ· θραύεις γὰρ ἅπαντας,
ὅσοι μὴ τὸ σὸν ἤλθον ὑπὸ ζυγόν, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτοῦ
πλάστιγξι βριαραῖσι παρεγκλίναντες ἀπλήστως·
ἀστασίαστε, φίλη πάντων, φιλόκωμ', ἐρατεινή,
εἰρήνη χαίρουσα, βίον ζηλοῦσα βέβαιον·
αἰεὶ γὰρ τὸ πλεόν στυγέεις, ἰσότητι δὲ χαίρεις·
ἐν σοὶ γὰρ σοφίη ἀρετῆς τέλος ἐσθλὸν ἰκάνει.
κλυθεὶ, θεά, κακίην ἐνητῶν θραύουσα δικαίως,
ὡς ἂν ἰσορροπίασιν ἀεὶ βίος ἐσθλὸς ὀδεύοι
ἐνητῶν ἀνθρώπων, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,
καὶ ζώων πάντων, ὅπόσ' ἐν κόλποισι τιηνεῖ
γαῖα θεὰ μήτηρ καὶ πόντιος εἰνάλιος Ζεὺς.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

θυμίαμα. λίβανον

Ὡς σὺ ἡ δικαιοτάτη μεταξὺ τῶν ἐνητῶν, ἡ πολυευτυχισμένη, ἡ περιπόθητη, ποὺ χαίρεσαι πάντοτε με τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν ἰσότητα, πολύτιμη, καλότυχη, σὺ ἡ Δικαιοσύνη ἡ πολυένδοξη, ποὺ με καθαρὴς πάντοτε γνώμες κρίνεις τὰ πρέποντα, καὶ ἔχεις ἀκεραίαν τὴν συνειδήσιν διότι σὺ πάντοτε τιμωρεῖς ὅλους, ὅσοι δὲν προσήλθον κάτω ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου ζυγόν (τὴν ζυγαριά σου.), ἀλλὰ εἶναι ἀστατοὶ καὶ παρεκκλίνουν ἀκόρεστα σὺς βαρεῖες πλάστιγγες· σὺ εἶσαι χωρὶς ἐπαναστάσεις (ἡσυχία), φίλη τῶν πάντων, ἀγαπᾷς τὰς διασκεδάσεις ἀξίεραστη, χαίρεσαι σὺ ἐν τῇ εἰρήνῃ καὶ ποθεῖς τὸν σταθερόν βίον. Διότι πάντοτε μισεῖς τὴν πλεονεξίαν καὶ χαίρεσαι εἰς τὴν ἰσότητα. Διότι σὲ σένα ἡ γνώσις τῆς ἀρετῆς ἔχει ἀριστὸν τέλος.

Ἄκουσε με θεά, καὶ τσάκιζε δικαίως τὴν κακίαν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ πορεύεται (νὰ προχωρή) ἐν ἰσορροπία πάντοτε ὁ καλὸς βίος τῶν ἐνητῶν ἀνθρώπων, οἱ οἱποῖοι τρώγουν τὸν καρπὸν τῆς γῆς, καὶ ὅλων τῶν ζώων ὅσα τρέφει εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἡ γῆς ἡ θεὰ μητέρα, καὶ ὁ πόντιος θαλάσσιος Ζεὺς.



64. Ὕμνος Νόμου

Ἀθανάτων καλέω καὶ ἐνητῶν ἀγνὸν ἄνακτα,
οὐράνιον Νόμον, ἀστροθέτην, σφραγίδα δικαίαν
πόντου τ' εἰναλίου καὶ γῆς, φύσεως τὸ βέβαιον
ἀκλινὲς ἀστασίαστον ἀεὶ τηροῦντα νόμοισιν,
οἷσιν ἄνωθε φέρων μέγαν οὐρανὸν αὐτὸς ὄδεύει,
καὶ φθόνον οὐ δίκαιον ῥοίζου τρόπον ἐκτὸς ἐλαύνει·
ὃς καὶ ἐνητοῖσιν βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ἐγείρει·
αὐτὸς γὰρ μοῦνος ζῶιων οἴακα κρατύνει
γνώμαις ὀρθοτάταισι συνῶν, ἀδιάστροφος αἰεὶ,
ὠγύγιος, πολύπειρος, ἀβλάπτως πᾶσι συνοικῶν
τοῖς νομίμοις, ἀνόμοις δὲ φέρων κακότητα βαρεῖαν.
ἀλλά, μάκαρ, πάντιμε, φερόλβιε, πᾶσι ποθεινέ,
εὐμενὲς ἦτορ ἔχων μνήμην σέο πέμπε, φέριστε.

Ὕμνος ΝΟΜΟΥ

*Τῶν ἀθανάτων θεῶν προσκαλῶ καὶ τῶν ἐνητῶν ἀνθρώπων τὸν ἀγνὸν ἀνακτά, τὸν
ἐπουράνιον Νόμον, αὐτὸν ποῦ κατατάσσει (θέτει εἰς τάξιν) τὰ ἀστρο, με οἰκαίαν
σφραγίδα καὶ
τοῦ θαλασσίου πόντου καὶ τῆς γῆς, αὐτὸν ποῦ φροντίζει πάντοτε νὰ εἶναι ἡ φύσις
σταθερά, ἀσάλευτη, ἀδιατάρακτη δια ἐιδικῶν, μερικωτέρων νόμων, διὰ τῶν οἰκῶν
κατευθύνει τὰ πάντα ἀνωθεν καὶ διατρέχει καὶ κυριαρχεῖ αὐτός, ὁ Ὑπέρτατος Νόμος τὸν
μέγαν οὐρανὸν, καὶ τὸν ἀδίκον φθόνον ἀποδιώκει αὐτὸς ὡς ὀρμητικὴ κίνησις αὐτὸς
διεγείρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ καλὸν τέλος τοῦ βίου διότι μόνον αὐτὸς κατέχει τὸ
πηδάλιον τῶν ζῶντων (κατευθύνει τὴν ζωὴν), ἐπειδὴ ἔχει ὀρθοτάτας γνώμας, εἶναι πάντοτε
ἀμετακίνητος, πανάρχαιος, με μεγάλην πείραν συγκατοίκων ἀβλαβῶς με ὅλους τοὺς
δικαίους, ἀλλὰ εἰς τοὺς παρανομοῦντας (τοὺς ἀδίκους) ἐπιφέρει βαρεῖαν ζημίαν, βλάβην
Ἀλλὰ ὦ μακάριε, πολῦτιμε, συ ποῦ φέρεις τὴν εὐτυχίαν εἰς ὅλους περιπόθητε. ἔχων
εὐμενὴ καρδίαν μὴ μας λησμονῆς ὦ ἀριστε.*



65. Ἄρεος

θυμίαμα λίβανον

Ἄρρηκτ', ὄμβριμόθυμε, μεγασθενές, ἄλκιμε δαῖμον,
ὄπλοχαρής, ἀδάμαστε, βροτοκτόνε, τειχεσιπλήτα,
Ἄρες ἄναξ, ὄπλόδουπε, φόνους πεπαλαγμένος αἰεί,
αἵματι ἀνδροφόνωι χαίρων, πολεμόκλονε, φρικτέ,
ὅς ποθέεις ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι δῆριν ἄμουσον·
στήσον ἔριν λυσσῶσαν, ἄνες πόνον ἀλγεσίθυμον,
εἰς δὲ πόθον νεῦσον Κύπριδος κώμους τε Λυσαίου
ἀλλάξας ἀλκὴν ὅπλων εἰς ἔργα τὰ Δηοῦς,
εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ὀλβιοδῶτιν.

ΑΡΕΩΣ

θυμίαμα, λίβανον

*Ακατάβλητε, ισχυρόκαρδε, μεγαλοδύναμε, ρωμαλέε θεέ,
πού χαίρεσαι στα όπλα, ανίκητε, πού σκοτώνεις τους ανθρώπους και πλήττεις (κτυπάς)
τα τείχη ώ άνακτα Αρη, πού κρατείς τα όπλα, πού είσαι πάντοτε μπερδεμένος
(αναμειγμένος) με φόνους πού χαίρεσαι στο αίμα των ανδρών, πού φονεύονται, και
σηκώνεις τον θόρυβον του πολέμου, φρικτέ, και ποθείς την μάχην με ξίφη και με
δόρατα, την μάχην την αγρίαν σταμάτησε την λυσσασμένη μάχη άφησε των πόνον πού
προκαλεί θλίψιν στην καρδιά, κλίνε (στρέψε) προς τον πόθον της Κύπριδος και προς τάς
εορταστικές πανηγύρεις του Λυσαίου, (του λυτρωτού. του Διονύσου) και να ανταλλάξης
την ισχύν των όπλων με τα έργα της Δηούς (της Δήμητρας, της γεωργίας)
καί να ποθης την ειρήνην πού τρέφει τους νέους και μας παρέχει την ευτυχίαν.*



66. Ἡφαίστου

θυμίαμα λιβανομόνναν

Ἡφαιστ' ὄμβριμόθυμε, μεγασθενές, ἀκάματον πῦρ,
λαμπόμενε φλογέαις αὐγαῖς, φαεσίμβροτε δαῖμον,
φωσφόρε, καρτερόχειρ, αἰώνιε, τεχνοδίαιτε,
ἐργαστήρ, κόσμοιο μέρος, στοιχεῖον ἀμεμφές,
παμφάγε, πανδαμάτωρ, πανυπέρτατε, παντοδίαιτε,
αἰθήρ, ἥλιος, ἄστρα, σελήνη, φῶς ἀμίαντον·
ταῦτα γὰρ Ἡφαίστοιο μέλη θνητοῖσι προφαίνει.
πάντα δὲ οἶκον ἔχεις, πᾶσαν πόλιν, ἔθνεα πάντα,
σώματά τε θνητῶν οἰκεῖς, πολυόλβε, κραταιέ.
κλῦθι, μάκαρ, κλήιζω σε πρὸς εὐιέρους ἐπιλοιβάς,
αἰεὶ ὅπως χαίρουσιν ἐπ' ἔργοις ἡμερος ἔλθοις.
παῦσον λυσσῶσαν μανίαν πυρὸς ἀκαμάτοιο
καῦσιν ἔχων φύσεως ἐν σώμασιν ἡμετέροισιν.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ

θυμίαμα, λιβανομόνναν

*Ηφαιστε ἰσχυρόκαρδε, μεγαλοδύναμε, πού εἶσαι τα ἀσβεστον πυρ,
και φωτίζεσαι ἀπὸ φλογερές λάμπεις, ω θεέ που παρέχεις το φως εἰς τους ἀνθρώπους,
εσύ πού φέρεις το φως, με τα ἰσχυρά χέρια, αἰώνιε, πού ζήεις με την τέχνην, συ ο
εργάτης, μέρος του κόσμου και στοιχεῖον ἀμεμπτον, πού τρώγεις τα πάντα, πού δαμάζεις
τα πάντα (ως εκπρόσωπος της φωτιάς), ο υπεράνω ὅλων υπέρτατος, πού εὐρίσκεσαι
παντού. Εἶσαι ο αἰθήρ, ο ἥλιος, τα ἄστρα, ἡ σελήνη, το φως το ἀμόλυτον διότι αὐτό τα
μέλη του Ηφαιστου φέρουν το φως εἰς τους ἀνθρώπους.*

*Και κατοικεῖς εσύ εἰς πάντα οἶκον, ὅλες τις πόλεις, ὅλα τα ἔθνη·
καί κατοικεῖς (ως πυρ, ως φωτιά) μέσα εἰς τα σώματα των ἀνθρώπων, εσύ με την
μεγάλην ευτυχίαν, ο ἰσχυρός.*

*Ἀκουσε με μακάριε, εσέ προσκαλώ εἰς τάς Ἱεράς σπονδάς, δια να προσέλθης πάντοτε
ἡμερος καί με ἔργα πού φέρουν χαράν.*

*Κατάπαυσε την λυσσασμένην μανίαν του ἀκατάβλητου πυρός
παρέχων εἰς τα ἰδικά μας σώματα την φυσικὴν καύσιν (ὄχι διεγέρσεις ἀφύσικες).*



67. Ἀσκληπιοῦ

θυμίαμα μάνναν

Ἴητήρ πάντων, Ἀσκληπιέ, δέσποτα Παιάν,
θέλγων ἀνθρώπων πολυαλγέα πήματα νούσων,
ἠπιόδωρε, κραταιέ, μόλοις κατάγων ὑγίαιαν
καὶ παύων νούσους, χαλεπὰς κῆρας θανάτιο,
αὐξιοθαλής, ἐπίκουρ', ἀπαλεξίκακ', ὀλβιόμοιρε,
Φοίβου Ἀπόλλωνος κρατερὸν θάλος ἀγλαότιμον,
ἐχθρὲ νόσων, Ὑγίαιαν ἔχων σύλλεκτρον ἀμεμφῆ,
ἐλθέ, μάκαρ, σωτήρ, βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων.

ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ

θυμίαμα, μάνναν

ὦ σου Ασκληπιέ, ἰατρέ των πάντων, ὦ δέσποτα Παιάν πού μαγεύεις τα εκ των νόσων παθήματα των ανθρώπων, πού προξενούν μεγάλους πόνους, συ πού καταπραΰνεις με τα δώρα σου ο ισχυρός, εἶθε να ἔλθης φέρων εις ημάς την υγείαν, και καταπαύων τις βαρείες ασθένειες και τον ολέθριον θάνατον, συ ὦ νέε, πού συντελείς εις την αύξησιν και απομακρύνεις τα κακά ο καλότυχος συ το ισχυρό βλαστάρι, το πολυτίμητο του Φοίβου Ἀπόλλωνος, ο εχθρός των νοσημάτων, πού έχεις ἀμεμπτον σύζυγον την Υγείαν ἔλα, μακάριε, σωτήρα μας, δίδων εις ημάς καλόν τέλος του βίου.



68. Ὑγείας

θυμίαμα μάνναν

Ἰμερόεσσ', ἐρατὴ, πολυθάλμιε, παμβασιλεία,
κλύθι, μάκαιρ' Ὑγεία, φερόλβιε, μήτερ ἀπάντων·
ἐκ σέο γὰρ νοῦσοι μὲν ἀποφθινύθουσι βροτοῖσι,
πᾶς δὲ δόμος θάλλει πολυγηθῆς εἵνεκα σεῖο,
καὶ τέχνηαι βρίθουσι· ποθεῖ δέ σε κόσμος, ἄνασσα,
μοῦνος δὲ στυγέει σ' Αἴδης ψυχοφόρος αἰεὶ,
ἀθαλῆς, εὐκταιοτάτη, ἐνητῶν ἀνάπαιμα·
σοῦ γὰρ ἄτερ πάντ' ἐστὶν ἀνωφελῆ ἀνθρώποισιν·
οὔτε γὰρ ὀλβοδότης πλοῦτος γλυκερὸς θαλίησιν,
οὔτε γέρων πολύμοχος ἄτερ σέο γίγνεται ἀνήρ·
πάντων γὰρ κρατέεις μούνη καὶ πᾶσιν ἀνάσσεις·
ἀλλὰ, θεά, μόλε μυστιπόλοισ ἐπιτάρροθος αἰεὶ
ῥυομένη νούσων χαλεπῶν κακόποτμον ἀνίην.

ΥΓΕΙΑΣ

θυμίαμα, μάνναν

Σὺ ἢ περιπόθητη ἡ ἀξιέραστη που ζωογονεῖς τα πάντα, ἡ βασίλισσα των πάντων, ἀκουσε με ὦ μακαρία Ὑγεία, πού φέρεις τὴν εὐτυχίαν καὶ εἶσαι ἡ μητέρα ὅλων διότι ἀπὸ σένα ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καταστρέφονται αἱ ἀσθένειαι των ἀνθρώπων, καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλο μέρος κάθε σπιτί πάλιν ἐξ αἰτίας σου (ὅταν ἔχη υγιάν) ἀνθοφορεῖ γεμάτο ἀπὸ χαρά, καὶ αἱ τέχνηαι ἀκμάζουν. Καὶ σε ποθεῖ ὁ κόσμος, ὦ βασίλισσα, καὶ μόνον ὁ Αἰδης οὐ μισεῖ ὁ πάντοτε θανατηφόρος.

Εἶσαι πάντοτε θαλερά, σε σένα περισσότερο ἀπὸ ὅλους ἀπευθύνομεν τὶς εὐχῆς μας εἶσαι ἡ ἀνακούφισις των ἀνθρώπων διότι χωρὶς ἐσένα ὅλα εἶναι ἀνωφελῆ εἰς τους ἀνθρώπους διότι οὔτε ὁ Πλούτος, πού μας δίδει τὰ ἀγαθὰ, εἶναι γλυκός κατὰ τὰ συμπόσια, οὔτε ὁ ἀνὴρ γίνεται γέρων, που ἐμόχθησε πολὺ χωρὶς ἐσένα διότι μόνη ἐσύ κυριαρχεῖς των πάντων, καὶ βασιλεύεις εἰς ὅλα. Ἀλλὰ ὦ θεά ἔλα εἰς τους μύστας πάντοτε βοηθός, καὶ σῶζε μας ἀπὸ τὴν κακότυχη ἀνία των φοβερῶν ἀσθενειῶν.



69. Ἐρινύων

θυμίαμα στύρακα καὶ μάνναν

Κλύτε, θεαὶ πάντιμοι, ἐρίβρομοι, εὐάστειραι,
Τισιφόνη τε καὶ Ἀλληκτώ καὶ δῖα Μέγαιρα·
νυκτέριαι, μυχίοις ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι
ἄντρωι ἐν ἠερόεντι παρὰ Στυγὸς ἱερόν ὕδωρ,
οὐχ ὁσίαις βουλαῖσι βροτῶν κεκοτημένοι αἰεῖ,
λυσσήρεις, ἀγέρωχοι, ἐπευάζουσαι ἀνάγκαις,
θηρόπεπλοι, τιμωροί, ἐρισθενέες, βαρυαλγεῖς,
Ἄιδεω χεόνιαι, φοβεραὶ κόραι, αἰολόμορφοι,
ἠέριαι, ἀφανεῖς, ὠκυδρόμοι ὥστε νόημα·
οὔτε γὰρ ἠελίου ταχινὰ φλόγες οὔτε σελήνης
καὶ σοφίης ἀρετῆς τε καὶ ἐργασίμου θρασύτητος
εὐχάρι οὔτε βίου λιπαρᾶς περικαλλέος ἥβης
ὑμῶν χωρὶς ἐγείρει εὐφροσύνας βιότιοι·
ἀλλ' αἰεὶ ἠνητῶν πάντων ἐπ' ἀπείρονα φῦλα
ὄμμα Δίκης ἐφορᾶτε, δικασπόλοι αἰὲν ἐοῦσαι.
ἀλλά, θεαὶ Μοῖραι, ὀφιοπλόκαμοι, πολύμορφοι,
πραῦνοον μετάθεσθε βίου μαλακόφρονα δόξαν.

EPINYΩN

θυμίαμα, ἀρώματα

*Ακούσατε με ὡ θεοὶ πού ἔχετε πάσαν τιμὴν, πού φωνάζετε δυνατὰ, βακχικοί, σεις ἡ
Τισιφόνη καὶ ἡ Ἀλληκτώ καὶ ἡ θεϊκὴ Μέγαιρα νυκτερινές, πού ζήτε εἰς τὸν μυχόν καὶ
ἔχετε εἰς τὰ βάθη τὴν οἰκίαν σας μέσα εἰς ἓνα ὀμιχλώδες σπήλαιον πλησίον εἰς τὸ ἱερόν
νερό τῆς Στυγός*

*πετάτε πάντοτε ἐνεκα τῶν ανοσιῶν διαθέσεων τῶν ἀνθρώπων λυσσασμένες,
μεγαλόφρονες, πολυδύναμες ἐπιφέρουσαι βαρεῖς πόνους, κόρες τοῦ Ἄδου καταχθόνιες,
ποικιλόμορφες, πού προξενεῖτε φόβον ἀέρινες, ἀφανεῖς, πού τρέχετε γρήγορα ὅπως τὸ
νόημα (ὁ νοῦς).*

*Εσεῖς ἐπιβλέπετε πάντοτε ὡσάν μάτι τῆς Δίκης τὶς ἀπειράριθμες φυλές ὅλων τῶν
ἀνθρώπων, καὶ εἰσθε πάντοτε δικασταί. Ἀλλά, ὡ θεαὶ Μοῖραι με τὰ πλοκάμια ἀπὸ φίδια
πολύμορφες, μεταθέσατε καὶ καταστήσατε τὴν μαλακόκαρδη καὶ εὐμενὴ τὴν γνώμην τοῦ
βίου.*



70. Εὐμενίδων

θυμίαμα ἀρώματα

Κλυτέ μου, Εὐμενίδες μεγαλώνυμοι, εὐφροني βουλήι,
ἀγναί θυγατέρες μεγάλοιο Διὸς χθονίοιο
Φερσεφόνης τ', ἐρατῆς κούρης καλλιπλοκάμοιο,
αἱ πάντων καθορᾶτε βίον ἐνητῶν ἀσεβούντων,
τῶν ἀδίκων τιμωροί, ἐφεστηκυῖαι ἀνάγκηι,
κυανόχρωτες ἄνασσαι, ἀπαστράπτουσαι ἀπ' ὄσσων
δεινὴν ἀνταυγῆ φάεος σαρκοφθόρον αἴγλην·
αἰδίοι, φοβερωῶπες, ἀπόστροφοι, αὐτοκράτειραι,
λυσιμελεῖς οἴστρωι, βλοσυραί, νύχιαι, πολύποτμοι,
νυκτέρεια κοῦραι, ὀφιοπλόκαμοι, φοβερωῶπες·
ὕμῃς κικλήσκω γνώμαις ὅσαισι πελάζειν.

ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ

θυμίαμα, ἀρώματα

*Ακούσατε με με ευφρόσυνη διάθεσι, ὡ πολυένδοξοι Ευμενίδες, αγναί θυγατέρες του
μεγάλου γηίνου Διός και της Περσεφόνης, της αξιαγάπητης κόρης με τους ωραίους
πλοκάμους (τα ωραία μαλλιά) σεις αι οποῖαι επιβλέπετε τον βίον όλων των ανθρώπων,
πού ασεβούν αι τιμωροί των αδίκων, πού στεκεσθε επάνω εις την ανάγκην, μελαγχροινές
βασίλισσες, που εκπέμπετε, (πού πετάτε από τα μάτια σας φοβεράν σπινθηροβόλον
λάμπριν, πού καταστρέφει τας σάρκας αιώνιες, φοβερές την ὄψιν, αποτρόπαιες,
κυρίαρχοι, πού λύετε (παραλύετε) τα μέλη του σώματος με την μανίαν, αυστηρές,
νυκτερινές, με τις πολλές τύχες,
κόρες της νυκτός, με τα πλοκάμια από φίδια, φοβερές κατά την μορφή, εσάς προσκαλώ
να μας δώσετε σκέψεις καθαρὰς (οσίας).*



71. Μηλινόης

θυμίαμα ἀρώματα

Μηλινόην καλέω, νύμφην χεονίαν, κροκόπεπλον,
ἦν παρὰ Κωκυτοῦ προχοαῖς ἔλοχεύσατο σεμνή
Φερσεφόνη λέκτροις ἱεροῖς Ζηνὸς Κρονίοιο,
ἧ ψευθεῖς Πλούτων' ἐμίγη δολίαις ἀπάταισι,
ευμῶι Φερσεφόνης δὲ δισώματον ἔσπασε χροίην,
ἧ ἠνητοῦς μαίνει φαντάσμασιν ἠερίοισιν,
ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφαίνουσα,
ἄλλοτε μὲν προφανῆς, ποτὲ δὲ σκοτόεσσα, νυχαυγῆς,
ἀνταίαις ἐφόδοισι κατὰ ζοφοειδέα νύκτα.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε, καταχθονίων βασιλεια,
ψυχῆς ἐκπέμπειν οἴστρον ἐπὶ τέρματα γαίης,
εὐμενῆς εὐίερον μύσταις φαίνουσα πρόσωπον.

ΜΗΛΙΝΟΗΣ

θυμίαμα, ἀρώματα.

Τὴν Μηλινόην προσκαλῶ, τὴν γηϊνὴν νύμφην, με τὸν κίτρινον πέπλον, πού τὴν ἐγέννησεν ἡ σεμνὴ Περσεφόνη πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κωκυτοῦ ἐπάνω εἰς τὰ ἱερὰ κρεβάτια τοῦ Διός, υἱοῦ τοῦ Κρόνου· με αὐτὴν ἐσμίξε, ἀφού ἐξηπάτησε τὸν Πλούτωνα με δόλιους ἀπατηλοὺς τρόπους, καὶ διέσπασε με θυμόν τὸ διπλοῦν σῶμα τῆς Περσεφόνης ἡ ὁποία καθιστᾶ μανιακοὺς τοὺς Ἀνθρώπους με ἀέρινα φαντάσματα, ἀφού ἔδειξε τὸν τύπον τοῦ προσώπου τῆς με παράξενες μορφές ἄλλοτε μὲν ἐμφανῆς (φανερὰ), ἄλλοτε δὲ σκοτεινὴ, λάμπουσα κατὰ τὴν νύκτα, με ἐχθρικές ἐπιθέσεις κατὰ τὴν σκοτεινὴν νύκτα.

Ἀλλά σε παρακαλῶ, θεά, βασίλισσα τῶν καταχθόνιων, νὰ ἀποπέμψῃς τὴν μανίαν τῆς ψυχῆς εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς, ἐμφανίζουσα εἰς τοὺς μύστας εὐνοϊκὸ Ἱερόν πρόσωπον.



72. Τύχης

θυμίαμα λίβανον

Δεῦρο, Τύχη· καλέω σ', ἀγαθῶν κράντειραν, ἔπευχαῖς,
μειλιχίαν, ἔνοδιτιν, ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν, Ἄρτεμιν ἡγεμόνην, μεγαλώνυμον,
Εὐβουλήος αἵματος ἐκγεγαῶσαν, ἀπρόσμαχον εὖχος ἔχουσαν,
τυμβιδίαν, πολύπλαγκτον, ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν.

ἐν σοὶ γὰρ βίωτος θνητῶν παμποίκιλος ἐστίν·
οἷς μὲν γὰρ τεύχεις κτεάνων πλῆθος πολυόλβον,
οἷς δὲ κακὴν πενήνην θυμῷ χόλον ὀρμαίνουσα.
ἀλλά, θεά, λίτομαί σε μολεῖν βίωι εὐμενέουσαν,
ὄλβοισι πλήθουσαν ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν.

ΤΥΧΗΣ

θυμίαμα, λίβανον

Εδώ ὦ Τύχη, σε προσκαλώ, εσέ την αγαθήν κυβερνήτισσα, για να ευχηθούμε, εις εσέ την μαλακήν, την διαμένουσαν εις τας οδοῦς, σε πλούσια κτήματα εσέ την βασιλίσσαν Ἀρτεμιν την ἐνδοξον πού ἐγεννήθης ἀπό το αίμα του Ευβούλου που ἔχεις ἀκαταμάχητον καύχημα εσέ που κάνεις ευμετάβολον τον βίον των ἀνθρώπων διότι ἀπό σε εξαρτάται ο πολυποίκιλος βίος των ἀνθρώπων και εις ἄλλους μεν παρέχεις πλούτον ἀπειρον, εις ἄλλους ὁμως δίδεις την ἀθλίαν πτώχεια και διεγείρεις εις την καρδιά των οργήν. Ἀλλά, θεά, σε παρακαλώ να ἔλθης εις τον βίον μας ευμενής, γεμάτη ἀπό ευτυχία με πλούσια δώρα.

73. Δαίμονος

θυμίαμα λίβανον

Δαίμονα κικλήσκω μέγαν ἡγήτορα φρικτόν,
μειλίχιον Δία, παγγενέτην, βιοδώτορα θνητῶν, Ζῆνα μέγαν, πολύπλαγκτον,
ἀλάστορα, παμβασιλῆα, πλουτοδότην, ὅπταν γε βρυάζων οἶκον ἐσέλθῃ,
ἔμπαλι δὲ τρύχοντα βίον θνητῶν πολυμόχων·
ἐν σοὶ γὰρ λύπης τε χαρᾶς κληῖδες ὀχοῦνται.
τοιγάρ τοι, μάκαρ, ἀγνέ, πολύστονα κήδε' ἐλάσσας,
ὅσσα βιοφθορίην πέμπει κατὰ γαῖαν ἄπασαν,
ἔνδοξον βιοτῆς γλυκερόν τέλος ἐσθλὸν ὀπάζοις.

ΔΑΙΜΟΝΟΣ

θυμίαμα, λίβανον

Τον Δαίμονα επικαλούμαι τον μέγαν τον καλόν οδηγόν τον φρικτόν τον μαλακόν Δία, τον γεννήτορα των πάντων, αυτόν πού δίδει την ζωήν εις τους θνητούς, τον Δία τον μέγαν τον πολυπλάνητον, τον τιμωρόν, τον βασιλέα των πάντων τον δίδοντα τον πλούτον, ὅταν εισέλθῃ εις τον οἶκον φουσκωμένος (ἀπό δώρα), και ἀντιθέτως ἀφανίζεις την περιουσίαν των ἀνθρώπων, πού μοχθοῦν πολύ διότι εσύ κατέχεις τα κλειδιά της λύπης και της χαρᾶς. Δια τούτο, ὦ μακάριε, ἀγνέ, ἀφού ἀπομακρύνεις τας λυπηράς ἀνησυχίας, ὅσαι στέλλουν την καταστροφὴν της ζωῆς εις ὅλην την γην, εἶθε να μας δώσης ἐνδοξον γλυκύ καλό τέλος του βίου.



74. Λευκοθέας

θυμίαμα ἀρώματα

Λευκοθέαν καλέω Καδμηίδα, δαίμονα σεμνήν,
εὐδύνατον, θρέπτειραν ἔστεφάνου Διονύσου.
κλῦθι, θεά, πόντοιο βαουστέρνου μεδέουσα,
κύμασι τερπομένη, θνητῶν σῶτειρα μεγίστη·
ἐν σοὶ γὰρ νηῶν πελαγοδρόμος ἄστατος ὄρμη,
μούνη δὲ θνητῶν οἰκτρὸν μόρον εἶν ἀλί λύεις,
οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φίλη σωτήριος ἔλθοις.
ἀλλά, θεὰ δέσποινα, μόλοις ἐπαρωγὸς ἐοῦσα
νηυσὶν ἐπ' εὐσέλμοις σωτήριος εὐφροني βουλήϊ,
μύσταις ἐν πόντῳ ναυσίδρομον οὔρον ἄγουσα.

ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ

θυμίαμα, ἀρώματα

Την Λευκοθέαν προσκαλώ, την κόρην του Κάδμου, την σεμνήν θεάν, την δυνατήν, την τροφόν του καλλιστεφάνου Διονύσου.

Ακουσε με, θεά εσύ που κυβερνάς τον βαθύτερο πόντον που τέρπεις στα κύματα, και είσαι ή μεγαλύτερα σωτηρία των ανθρώπων διότι από σε εξαρτάται η ασταθής ορμή των πλοίων, που διατρέχουν το πέλαγος, και μόνον εσύ απολυτρώνεις τους ανθρώπους από τον θλιβερόν θάνατον εις την θάλασσαν, προς όσους εφορμάωσα ήθελες έλθει ως φίλη σωτηρία. Αλλά, ώ θεά δέσποινα, είτε να έλθης, επειδή είσαι βοηθός,

εις τα καλοφκιαγμένα πλοία ως σωτηρία με ευχάριστη διάθεση, και εις τους μύστας, που ευρίσκονται εις την θάλασσαν, να φέρης ούριον άνεμον που επιταχύνει τον πλουν.

75. Παλαίμονος

θυμίαμα μάνναν

Σύντροφε βακχεχόροιο Διωνύσου πολυγηθοῦς,
ὄς ναίεις πόντοιο βυθοῦς ἀλικύμονας, ἀγνοῦς,
κικλήσκω σε, Παλαῖμον, ἐπ' εὐιέροις τελεταῖσιν
ἐλθεῖν εὐμενέοντα, νέωι γήθοντα προσώπῳ,
καὶ σώζειν μύστας κατὰ τε χθόνα καὶ κατὰ πόντον·
ποντοπλάνοις γὰρ ἀεὶ ναυσὶν χειμῶνος ἔναργῆς
φαινομένου σωτήρ μοῦνος θνητοῖς ἀναφαίνῃ,
ρύόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντιον οἶδμα.

ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ

Θυμίαμα, μάνναν ὦ σύντροφε του Διονύσου του τερπνού, που σύρει τον βακχικόν χορόν, συ που κατοικεῖς εις τους καθαρούς βυθούς του πόντου με τα μεγάλα κύματα, εσέ επικαλούμαι τον Παλαίμονα να προσέλθης ευμενής εις τας ιεράς τελετάς και χαρούμενος με νέον πρόσωπον, και να διασώζης τους μύστας και εις την γήν και εις την θάλασσαν Διότι εσύ μόνον εμφανίζεσαι πάντοτε φανερά ως σωτήρ των ανθρώπων, που περιπλανώνται με τα πλοία εις την θάλασσαν, όταν αναφαίνεται βαρυχειμωνιά, και τους διασώζεις από την βαρεία μανίαν της θαλασσοταραχής



76. Μουσῶν

θυμίαμα λίβανον

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ἐριγδούποιο εὐγατρεις,
Μοῦσαι Πιερίδες, μεγαλώνυμοι, ἀγλαόφημοι,
ἐνητοῖς, οἷς κε παρήτε, ποθεινόταται, πολύμορφοι,
πάσης παιδείης ἀρετὴν γεννῶσαι ἄμεμπτον,
ἐρέπτεται ψυχῆς, διανοίας ὀρθοδότειται,
καὶ νόου εὐδυνάτοιο καθηγήτειται ἄνασσαί,
αἱ τελετὰς ἐνητοῖς ἀνεδείξατε μυστιπολεύτους,
Κλειῶ τ' Εὐτέρπη τε θάλειά τε Μελπομένη τε
Τερψιχόρη τ' Ἐρατώ τε Πολύμνιά τ' Οὐρανίη τε
Καλλιόπη σὺν μητρὶ καὶ εὐδυνάτη θεᾷ Ἄγνηϊ.
ἀλλὰ μολοίτε, θεαί, μύσταις, πολυποίκιλοι, ἀγναί,
εὐκλειαν ζῆλόν τ' ἔρατὸν πολύμνον ἄγουσαι.

ΜΟΥΣΩΝ

θυμίαμα, λίβανον

*Σεις αἱ θυγατέρες τῆς Μνημοσύνης καὶ τοῦ βροντεροῦ Διὸς ὡ ἐνδοξες Πιερίδες Μοῦσαι
με τὴν λαμπρὰν φήμην σεις εἰς ὅσους ἀνθρώπους παρευρεθήτε εἰσθε περιπόθητες,
πολύμορφες, ἐπειδὴ γεννάτε τὴν ἀμεμπτον ἀρετὴν πάσης παιδείας εσεῖς τρέφετε τὴν
ψυχὴν καὶ δίδετε τὴν ὀρθὴν κατεύθυνσιν εἰς τὴν διανόησιν καὶ εἰσθε αἱ ὁδηγοὶ βασίλισσαι
τοῦ δυνατοῦ νοῦ σεις ποῦ εδείξατε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς τελετὰς, αἱ ὁποῖοι
εορτάζονται με μυστήρια, σεις ἡ Κλειώ ἡ Εὐτέρπη, ἡ Θάλεια, ἡ Μελπομένη ἡ Τερψιχόρη,
ἡ Ἐρατώ, ἡ Πολυμνία, ἡ Ουρανία καὶ ἡ μητέρα μου Καλλιόπη, ποῦ εἰσθε ἀγνές θεές πολὺ
ισχυρές.*

*Ἀλλὰ εἴθε ὡ θεοὶ να προσέλθετε εἰς τοὺς μύστας σεις ποῦ εἰσθε πολυποίκιλοι καὶ ἀγναί
καὶ να φέρετε εἰς αὐτοὺς δόξαν καὶ ζῆλον (ἐπιθυμίαν πρὸς δόξαν) ἀξιεραστον καὶ
πολυύμνητον.*



77. Μνημοσύνης

θυμίαμα λίβανον

Μνημοσύνην καλέω, Ζηνὸς σύλλεκτρον, ἄνασσαν,
ἢ Μούσας τέκνωσ' ἱεράς, ὀσίας, λιγυφώνους,
ἐκτὸς ἐοῦσα κακῆς λήθης βλαψίφρονος αἰεί,
πάντα νόον συνέχουσα βροτῶν ψυχαῖσι σύνοικον,
εὐδύνατον κρατερὸν θνητῶν αὔξουσα λογισμὸν,
ἡδυτάτη, φιλάγρυπνος ὑπομνήσκουσά τε πάντα,
ᾧν ἂν ἕκαστος ἀεὶ στέρνοις γνώμην κατάθηται,
οὔτι παρεκβαίνουσ', ἐπεγείρουσα φρένα πᾶσιν.
ἀλλά, μάκαιρα θεά, μύσταις μνήμην ἐπέγειρε
εὐιέρου τελετῆς, λήθην δ' ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΣ

θυμίαμα, λίβανον

*Την Μνημοσύνην προσκαλώ, την συζυγον του Διός, την βασιλισσαν. ἡ οποία εγέννησε τας ιεράς Μούσας, τας οσίας, τας λιγυροφώνους (με την λιγυρή φωνή) που έχει πάντοτε την μνήμην της έξω από την κακίαν ἡ οποία (κακία) βλάπτει τας φρενας καί συγκρατεί κάθε νουν των βροτῶν σύνοικον με τας ψυχάς και αυξάνει τον δυνατόν και ισχυρόν λογισμὸν των ανθρώπων εἶναι γλυκύτατη, αγαπά την αγρυπνίαν υπενθυμίζει τα πάντα περί των οποίων ο καθένας σχηματίζει πάντοτε γνώμιν (αποκτά μνήμην) οὔτε παρεκτρέπεται καί διεγείρει εις όλους την σκέψιν.
Αλλά μακαρία θεά, ξεσήκωσε (δυνάμωσε) την μνήμην εις τους μύστας της ιεράς ταύτης τελετουργίας, και απόδιωξε από αυτούς την λησμοσύνη.*



78. Ἡοῦς

θυμίαμα μάνναν

Κλυῖθι, θεά, εθητοῖς φαεσίμβροτον ἡμαρ ἄγουσα,
Ἡὼς λαμπροφαής, ἐρυθαινομένη κατὰ κόσμον,
ἀγγέλτειρα θεοῦ μεγάλου Τιτᾶνος ἀγαουῦ,
ἢ νυκτὸς ζοφερὴν τε καὶ αἰολόχρωτα πορείην
ἀντολίας ταῖς σαῖς πέμπεις ὑπὸ νέρτερα γαίης·
ἔργων ἡγήτειρα, βίου πρόπολε εθητοῖσιν·
ἦι χαίρει εθητῶν μερόπων γένος· οὐδὲ τίς ἐστιν,
ὃς φεύγει τὴν σὴν ὄψιν καυπέρτερον οὔσαν,
ἠνίκα τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων ἀποσεισῆς,
πᾶς δὲ βροτὸς γήθει, πᾶν ἐρπετὸν ἄλλα τε φύλα
τετραπόδων πτηνῶν τε καὶ εἰναλίων πολυεθνῶν·
πάντα γὰρ ἐργάσιμον βίοτον εθητοῖσι πορίζεις.
ἀλλά, μάκαιρ', ἀγνή, μύσταις ἱερὸν φάος αὔξοις.

ΗΟΥΣ

θυμίαμα, μάνναν

*Ακουσε με συ η θεά, πού φέρεις εις τους ανθρώπους την ημέραν πού δίδει το φως συ η
Ηὼς η λαμπροφέγγουσα πού γίνεται κόκκινη στον κόσμο, η αγγελιαφόρος του μεγάλου
θεοῦ του ἔνδοξου Τιτᾶνος, συ η ὅποια κατὰ την ανατολήν σου διώχνεις της νυκτὸς την
μαυρόχρωμη πορεία και την εξαποστέλλεις εις τα βάθη της γης, συ πού εἶσαι οδηγός εις
τα ἔργα των ανθρώπων και εξυπηρετεῖς τον βίον των με σένα χαίρεται το γένος των
εθητῶν ανθρώπων και δεν υπάρχει κανείς, ο οποίος αποφεύγει την ἰδικήν σου ὄψιν (να
βλέπη εσένα), αφού εἶσαι ανωτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην, ὅταν απομακρύνης ἀπὸ τα βλέφαρα
των τον γλυκὺν ὕπνον*

*και κάθε ἄνθρωπος ευχαριστεῖται να σε βλέπη, καθὼς και κάθε ερπετὸν και ὅλα τα ἄλλα
γένη των τετραπόδων ζώων. των πουλιῶν και των θαλασσινῶν, πού ανήκουν σε πολλά
εἶδη*

*διότι προσπορίζεις εις τους ανθρώπους ὅλον τον χρόνον την αυγήν, πού εἶναι
κατάλληλος προς εργασίαν για να ζήσουν. Αλλά εσύ η μακαρία ἢ ἀγνή εἶθε να αὔξησης
εις τους μύστας το ἱερὸν φῶς.*



79. Θέμιδος

θυμίαμα λίβανον

Οὐρανόπαιδ' ἀγνήν καλέω θέμιν εὐπατέρειαν,
Γαίης τὸ βλάστημα, νέην καλυκώπιδα κούρην,
ἢ πρώτη κατέδειξε βροτοῖς μαντήιον ἀγνὸν
Δελφικῶι ἐν κευθμῶνι θεμιστεύουσα θεοῖσι
Πυθίωι ἐν δαπέδωι, ὅθι Πύθων ἐμβασίλευεν·
ἢ καὶ Φοῖβον ἄνακτα θεμιστοσύνας ἐδίδαξε·
πάντιμ', ἀγλαόμορφε, σεβάσμιε, νυκτιπόλυτε·
πρώτη γὰρ τελετὰς ἀγίας ἐνητοῖς ἀνέφηνας,
βακχιακὰς ἀνὰ νύκτας ἐπευάζουσα ἄνακτα·
ἐκ σέο γὰρ τιμαὶ μακάρων μυστήριά θ' ἀγνά·
ἀλλὰ, μάκαιρ', ἔλθοις κεχαρημένη εὐφροني βουλήι
εὐιέρους ἐπὶ μυστιπόλου τελετὰς σέο, κούρη.

ΘΕΜΙΔΟΣ

θυμίαμα, λίβανον

*Την κορην του Ουρανού την ἀγνήν προσκαλώ, την θέμιν με τον καλόν πατέρα, το νέον
βλαστάρι της Γης την κόρην πού έχει πρόσωπον σαν άνθος,
πού πρώτη έδειξε εις τους ανθρώπους το ιερὸν μαντεῖον
εις τον κρυψῶνα των Δελφών και απέδιδε το δίκαιον εις τους θεούς εις τον ναόν του
Απόλλωνος, ὅτε ἐβασίλευεν εις τους Δελφούς αυτή πού και τον Φοῖβον τον άνακτα
εδίδαξε τα δίκαια συ ή έχουσα ὅλας τὰς τιμάς, με την λαμπράν μορφήν, ή σεβαστή, πού
περιπλανασαι κατά την νύκτα διότι πρώτη εσύ εφανέρωσες εις τους ανθρώπους τὰς
αγίας ιεροτελεστίας και επευφημούσες τον άνακτα κατά τὰς βακχικὰς νύκτας διότι από
σένα προέρχονται αι τιμαί των θεών και τα άγια μυστήρια.
Αλλά, μακαρία, είθε να ελθης χαρούμενη με ευφρόσυνον διάθεσιν
εις τὰς ιερὰς μυστηριακάς τελετουργίας, που γίνονται για σε, ὡ κόρη.*



80. Βορέου

θυμίαμα λίβανον

Χειμερίοις αὔραισι δονῶν βαθὺν ἥερα κόσμου,
κρυμοπαγῆς Βορέα, χιονώδεος ἔλθ' ἀπὸ θράικης
λῦέ τε παννέφελον στάσιν ἥερος ὑγροκελεύθου
ρίπιζων ἰκμάσιν νοτεραῖς ὄμβρηγενές ὕδωρ,
αἴθρια πάντα τιεῖς, θαλερόμματον αἰθέρα τεύχων
ἀκτίνες ὧς λάμπουσιν ἐπὶ χθονὸς ἡελίοιο.

ΒΟΡΕΟΥ

θυμίαμα, λίβανον

Ω συ πού με τις χειμωνιάτικες αὔρες δονεῖς (συγκλονίζεις, ταρασσεῖς) τον βαθὺν αέρα του κόσμου, συ ο παγετώδης Βορέας, ἔλα ἀπὸ την χιονοσκεπὴ θράικην και λύσε την στάσιν (το σταμάτημα), πού εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ σύννεφα, του αέρος, που ἔχει τον δρόμον του στα νερά.

81. Ζεφύρου

θυμίαμα λίβανον

Αὔραι παντογενεῖς Ζεφυρίτιδες, ἡεροφοῖται,
ἠδυπνοοι, ψιθουραί, θανάτου ἀνάπαυσιν ἔχουσαι,
εἰαριναί, λειμωνιάδες, πεπτοημένοι ὄρμοις,
σύρουσαι ναυσὶ τρυφερονὸρμον, ἥερα κοῦφον·
ἔλθοιτ' εὐμένεουσαι, ἐπιπνεῖουσαι ἀμεμφεῖς,
ἠέριαι, ἀφανεῖς, κουφόπτεροι, ἀερόμορφοι.

ΖΕΦΥΡΟΥ

θυμίαμα, λίβανον

Ω αὔρες του Ζέφυρου, πού γεννιέσθε στον πόντο και περιφέρεσθε στον αέρα, πού πνέετε γλυκά και ψιθουριστά και παρέχετε ανακούφισιν ἀπὸ τους κόπους, ανοιξιότικες, πού φυσάτε εις τα λιβάδια και εἰσθε περιπόθητες εις τους ὄρμους (τα αγκυροβόλια). ὦ σεις πού σύρετε τα πλοία σε ἡσυχὸν πέραμα με αέρα ελαφρῶν, εἶθε να ἔλθετε με ευμένειαν με πνοές ευνοϊκές, αέρινες, αφανείς, σαν ελαφρά πτερά, με μορφήν αέρος.



82. Νότου

θυμίαμα λίβανον

Λαιψηρόν πήδημα δι' ήέρος υγροπόρευτον,
ώκειαις πτερύγεσσι δονούμενον ένθα καί ένθα,
έλθοις σύν νεφέλαις νοτιάις, όμβροιο γενάρχα·
τοϋτο γάρ έκ Διός έστι σέθεν γέρας ήερόφοιτον,
όμβροτόκους νεφέλας έξ ήέρος είς χθόνα πέμπειν.
τοιγάρ τοι λιτόμεσθα, μάκαρ, ήεροΐσι χαρέντα
πέμπειν καρποτρόφους όμβρους έπί μητέρα γαΐαν.

ΝΟΤΟΥ,

θυμίαμα, λίβανον

Σύ πού τρέχεις (πηδάς) γρήγορα δια του αέρος εις τα υγρά κύματα και δονείσαι με γρήγορα πτερά εδώ και εκεί, είτε να έλθης με σύννεφα του νοτιά, συ ο γενάρχης της βροχής. Διότι τούτο μόνον το δικαίωμα, το προνόμιον, εδόθη εις σε από τον Δία να στέλλης δηλαδή από τον αέρα εις την γήν τα σύννεφα, πού σχηματίζονται στον Ουρανό και πού γεννούν τις βροχές. Δια τούτο σε παρακαλούμεν, ώ μακάριε, αφού λαβής χαράν από τάς θυσίας, να μας στέλλης εις την μητέρα γήν τις βροχές, πού τρέφουν τους καρπούς.

83. Ωκεανοϋ

θυμίαμα αρώματα

Ωκεανόν καλέω, πατέρ' άφθιτον, αιέν έόντα,
άθανάτων τε θεών γενεσιν θνητών τ' ανθρώπων,
ός περικυμαίνει γαίης περιτέρμονα κύκλον·
έξ οϋπερ πάντες ποταμοί καί πᾶσα θάλασσα
καί χθόνιοι γαίης πηγόρρυτοι ικμάδες άγναί.
κλϋθι, μάκαρ, πολύολβε, θεών άγνισμα μέγιστον,
τέρμα φίλον γαίης, αρχή πόλου, υγροκέλευθε,
έλθοις ευμένέων μύσταις κεχαρημένος αίεί.

ΩΚΕΑΝΟΥ

θυμίαμα, αρώματα

Τον Ωκεανόν προσκαλώ, τον άθάνατον πατέρα, τον πάντοτε υπάρχοντα, την αρχήν των αθανάτων θεών και των θνητών ανθρώπων ο οποίος κυματίζει γύρω από την γήν πού την περικυκλώνει. Από αυτόν προέρχονται όλοι οι ποταμοί καί όλη η θάλασσα και αι αγναί υποχθόνιοι ικμάδες της γης πού ρέουν από τις πηγές. Άκουσε με, ώ μακάριε, πού παρέχεις πολλήν ευτυχίαν και είσαι το μεγαλύτερον εξαγνιστικόν μέσον των θεών, το αγαπητόν τέρμα της γης η αρχή του πόλου συ που έχεις ως δρόμο τα νερά. Είθε να έλθης με ευμένειαν παρέχων πάντοτε την χάριν σου εις τους μύστας.



84. Ἑστίας

θυμίαμα ἀρώματα

Ἑστία εὐδυνάτοιο Κρόνου θύγατερ βασιλεία,
ἢ μέσον οἶκον ἔχεις πυρὸς ἀνάοιο, μεγίστου,
τούσδε σὺ ἐν τελεταῖς ὄσιους μύστας ἀναδείξαις,
θεῖσ' αἰιθαλέας, πολυόλβους, εὐφρονας, ἀγνοῦς·
οἶκε θεῶν μακάρων, ἐνητῶν στήριγμα κραταῖον,
αἰδίη, πολύμορφε, ποθεινοτάτη, χλοόμορφε·
μειδιόωσα, μάκαιρα, τάδ' ἱερά δέξο προθύμως,
ὄλβον ἐπιπνεῖουσα καὶ ἠπιόχειρον ὑγείαν.

ΕΣΤΙΑΣ

θυμίαμα, ἀρώματα

*Ω Ἑστία βασίλισσα, θυγατέρα του ἰσχυροῦ Κρόνου,
συ η οποία κατέχεις το μέσον της κατοικίας του αἰωνίου μεγίστου πυρός, εἶθε συ αυτούς
εδώ τους ἱερούς μύστας να τους ἀναδείξης κατὰ τὰς τελετάς και να τους κάμης να εἶναι
πάντοτε θαλεροί, πολυευτυχημένοι ευφρόσυνοι, αγνοί συ εἶσαι η κατοικία των μακαρίων
θεῶν, το ἰσχυρόν στήριγμα των ἀνθρώπων συ η αἰωνία, η πολύμορφη, η περιπόθητη, η
ὅμοια με χλόην πού σκορπίζεις μειδιάματα, ἢ μακαρία, δέξου με προθυμίαν αυτές τις
θυσίες και φύσηξε μας ευτυχίαν και την υγείαν, πού καταπραΰνει τον ἀνθρωπον.*



85. Ὕπνου

θυμίαμα μετὰ μήκωνος

Ὕπνε, ἄναξ μακάρων πάντων ἐνητῶν τ' ἀνθρώπων
καὶ πάντων ζώων, ὅποσα τρέφει εὐρεῖα χθών·
πάντων γὰρ κρατέεις μούνος καὶ πᾶσι προσέρχῃ
σώματα δεσμεύων ἐν ἀχαλκεύτοισι πέδησι,
λυσιμέριμνε, κόπων ἠδεῖαν ἔχων ἀνάπαυσιν
καὶ πάσης λύπης ἱερὸν παραμύθιον ἔρδων·
καὶ θανάτου μελέτην ἐπάγεις ψυχὰς διασώζων·
αὐτοκασίγνητος γὰρ ἔφυς Λήθης θανάτου τε.
ἀλλὰ, μάκαρ, λίτομαί σε κεκραμένον ἠδὺν ἰκάνειν
σώζοντ' εὐμενέως μύστας θείοισιν ἐπ' ἔργοις.

ΥΠΝΟΥ

θυμίαμα, μετὰ μήκωνος

ὦ ὕπνε, συ ο βασιλεύς όλων των μακαρίων θεών καί των θνητῶν ἀνθρώπων καί όλων των ζώων ὅσα τρέφει ἡ ευρεία γῆ διότι μόνος σου εἶσαι κυρίαρχος όλων και προσέρχεσαι εἰς ὅλους καί δεσμεύεις τα σώματα με δεσμά, που δεν εἶναι κατασκευασμένα ἀπό χαλκό. Εσύ μας ἀπαλλάσσεις ἀπό τις φροντίδες καί μας παρέχεις γλυκεῖα ἀνακούφισι ἀπό τους κόπους καί μας παρασκευάζεις για κάθε λύπη μια ἱερή παρηγοριά και μας φέρεις ἐπίσης την ἀσκησιν (την προπαρασκευήν) του θανάτου καί διασώζεις τὰς ψυχὰς μας διότι εσύ εἶσαι ἐκ φύσεως ο γνήσιος ἀδελφός της Λήθης καί του θανάτου. Αλλα, ὦ μακάριε, σε παρακαλῶ να ἔλθης συγκερασμένος με γλυκύτητα καί να σώζης ευνοϊκῶς τους μύστας για τα θεϊκά ἔργα.



86. Όνειρου

θυμίαμα άρώματα

Κικλήσκω σε, μάκαρ, τανυσίπτερε, οὔλε Όνειρε,
ἄγγελε μελλόντων, θνητοῖς χρησμοιδε μέγιστε·
ἡσυχία γάρ ὕπνου γλυκεροῦ σιγηλός ἐπελεθών,
προσφωνῶν ψυχαῖς θνητῶν νόον αὐτὸς ἐγείρεις,
καὶ γνώμας μακάρων αὐτὸς καθ' ὕπνουσ ὑποπέμπεις,
σιγῶν σιγῶσαις ψυχαῖς μέλλοντα προφαίνων,
οἷσιν ἐπ' εὐσεβίησι θεῶν νόος ἐσθλὸς ὀδεύει,
ὡς ἂν αἰεὶ τὸ καλὸν μέλλον, γνώμησι προληφθέν,
τερπωλαῖς ὑπάγηι βίον ἀνθρώπων προχαρέντων,
τῶν δὲ κακῶν ἀνάπταυλαν, ὅπως θεὸς αὐτὸς ἐνίστηι
εὐχλαῖς θυσίαις τε χόλον λύσαντες ἀνάκτων.
εὐσεβέσιν γὰρ αἰεὶ τὸ τέλος γλυκερώτερόν ἐστι,
τοῖς δὲ κακοῖς οὐδὲν φαίνει μέλλουσαν ἀνάγκην
ὄψις ὄνειρήεσσα, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων,
ὄφρα μὴ εὔρωνται λύσιν ἄλγεος ἐρχομένοιο.
ἀλλὰ, μάκαρ, λίτομαί σε θεῶν μηνύματα φράζειν,
ὡς ἂν αἰεὶ γνώμαις ὀρθαῖς κατὰ πάντα πελάζης
μηδὲν ἐπ' ἀλλοκότοισι κακῶν σημεῖα προφαίνων.

ΟΝΕΙΡΟΥ

θυμίαμα, αρώματα

*Εσένα προσκαλώ, ὦ μακάριε, με τα μεγάλα πτερά, ὦ Όνειρε ωλοκληρωμένη, συ ο
αγγελιαφόρος εκείνων, πού μέλλουν να γίνουν, μεγάλε προφήτη των ανθρώπων διότι
εσύ επέρχεσαι σιωπηλός κατά την ησυχίαν του γλυκού ύπνου και φωνάζεις (ομιλείς) στις
ψυχές των ανθρώπων και συ ο Βίος διεγείρεις το μυαλό τους (τους ξυπνάς το μυαλό),
και τους στέλλεις κρυφά στον ύπνο τους τὰς γνώμας των θεῶν καὶ ἀφωνος φανερῶνεις
στις ψυχές τίς κοιμισμένες τα μέλλοντα να συμβοῦν εἰς εκείνους τους ανθρώπους, των
οποίων ο καλός νους συμβαδίζει προς την εὐσεβειαν των θεῶν, ὡστε πάντοτε το καλόν
μάλλον, προκαθορισθέν δια των γνωμῶν των θεῶν να ειδοποιήσ και να καθοδηγήσ με
τέρψεις τον βίον των ανθρώπων, πού ησθάνθησαν εκ των προτέρων χαράν να ἔχουν δε
ανακούφιση ἀπό τα κακά, καθὼς ἴδιος ο θεός θα τους ειπη δια να διαλύσουν με
προσευχὰς και θυσίας την οργήν των βασιλέων διότι το τέλος των ευσεβῶν ανθρώπων
εἶναι πάντοτε γλυκύτερον.*

*Εἰς τους κακοὺς ὁμως ανθρώπους δεν εἶναι δυνατόν να φανέρωση την μελλοντικὴν ζωὴν
των το δράμα του ονειρου (ο Όνειρος) ως ἄγγελος κακῶν ἔργων, δια να ημπορέσουν να
εὔρουν (οι κακοὶ Ἀνθρωποι) την απαλλαγὴν ἀπό τα δεινά (τα κακά) πού ἔρχονται.
Αλλὰ σε παρακαλώ, ὦ μακάριε, να μας ἐξαγγέλλης τα μηνύματα των θεῶν, ὡστε να μας
πλησιάζης πάντοτε με ὀρθὰς κατὰ πάντα γνωμας και να μη μας φανερῶνεις σημεῖα
δυσάρεστα.*



87. Θανάτου

θυμίαμα μάνναν

Κλυθί μευ, ὃς πάντων θνητῶν οἴηκα κρατύνεις
πᾶσι διδοὺς χρόνον ἀγνόν, ὅσων πόρρωθ' ὑπάρχεις·
σὸς γὰρ ὕπνος ψυχῆς θραύει καὶ σώματος ὄλκόν,
ήνικ' ἂν ἐκλύης φύσεως κεκρατημένα δεσμὰ
τὸν μακρὸν ζῶιοισι φέρων αἰώνιον ὕπνον,
κοινὸς μὲν πάντων, ἄδικος δ' ἐνίοισιν ὑπάρχων,
ἐν ταχυτῆτι βίου παύων νεοήλικας ἀκμάς·
ἐν σοὶ γὰρ μούνωι πάντων τὸ κριθὲν τελεοῦται·
οὔτε γὰρ εὐχαῖσιν πείθηι μόνος οὔτε λιταῖσιν.
ἀλλὰ, μάκαρ, μακροῖσι χρόνοις ζωῆς σε πελάζειν
αἰτοῦμαι, θυσίαις καὶ εὐχολαῖς λιτανεύων,
ὡς ἂν ἔοι γέρας ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισι τὸ γῆρας.

ΘΑΝΑΤΟΥ

θυμίαμα, μάνναν

*Ακουσε με, συ που κρατεῖς ὅλων των ἀνθρώπων την ζωὴν, και που δίδεις χρόνον ἀγνόν
εις εκείνους, ἀπὸ τους οποίους ευρίσκεισαι μακράν.*

*Διότι ο ἰδικός σου ὕπνος τσακίζει την ψυχὴν και σύρει το σώμα, διότι διαλύεις τα
συγκρατημένα δεσμὰ του σώματος (τα δεσμὰ πού συγκρατοῦν το σώμα), και φέρεις εις
τους ζωντανούς τον μακρὸν αἰώνιον ὕπνον και είσαι μεν κοινός εις ὅλους, ἀλλ' εις
μερικούς δείχνεσαι ἀδικος, ὅταν με ταχύτητα θετῆς τέρμα του βίου εις ἀνθρώπους
ἀκμαίους και νέους κατὰ την ηλικίαν διότι ἀπὸ ἐσένα μόνον εκτελεῖται εκείνο πού
ἀπεφασίσθη περί ὅλων διότι μόνον ἐσύ δεν πείθεσαι οὔτε ἀπὸ προσευχάς οὔτε ἀπὸ
παρακλήσεις. Ἀλλὰ ὦ μακάριε, σου ζητῶ να προσέρχεσαι ὕστερα ἀπὸ πολλά ἔτη ζωῆς,
και σε παρακαλῶ γι αυτό με θυσίες και με προσευχές ὡστε το γῆρας (τα γηρατεία) να
εἶναι για τους ἀνθρώπους καλὸν βραβεῖον.*